

Butlletí ICRE

Institut Català per a la Recerca en Escultura

7

1r semestre
2026

Una llar sense escultura, és només una casa
Peter Kutchler (Àustria, 1991)

Seguim amb la sèrie de cobertes amb imatges d'escultures realitzades pels socis, seguint l'ordre d'antiguitat a l'associació,

Noia a la platja

Gaudir de la natura a la platja, mirar el mar i la brisa marina acaronent la pell...
El mar, la platja i el sol, m'omple d'energia i força.

Noia a la platja
📷 Escultura de Mari Carmen García, 2020
Terracota, 37 x 21 cm

Mari Carmen García
Barcelona, 22 de març de 2026

Editorial

Jorge Egea, President de l'ICRE

L'escultura com a enigma i esperança en l'era de la immediatesa (I)

En un temps en què l'experiència estètica sembla haver estat reduïda a la fugacitat d'un lliscament de dit sobre la pantalla, l'escultura s'erigeix —silenciosa, resistent, gairebé obstinada— com un enigma que desafia la lògica dominant de la instantaneïtat. Aquest butlletí de l'Associació ICRE s'obre, per tant, com un espai de reflexió que no sols pretén informar, sinó també convocar a una reconsideració profunda del lloc que ocupa la matèria, el cos i la presència de l'escultura en una cultura creixentment mediada per allò virtual.

Tanmateix, podem dir que és un bon moment per a l'escultura —no sabem si per a l'èpica escultòrica, entesa com a *momentum* de permanència, però sí per a la pràctica escultòrica. L'activitat dels nostres socis i sòcies, així com la producció i exposició de l'escultura en el panorama general, ens han dut a prendre una decisió: convertir aquest butlletí en semestral i no pas anual. Ens trobem, doncs, davant la primera part del que seria un butlletí anual, tot i que, com veurem, d'una extensió similar.

La contemporaneïtat es troba marcada per una acceleració sense precedents dels fluxos d'informació. Les xarxes socials, convertides en l'àgora privilegiada del nostre temps, han instaurat una economia de l'atenció basada en la velocitat, la saturació i l'obsolescència immediata de les imatges. En aquest context, l'obra escultòrica, amb el seu pes específic, la seva resistència volumètrica i la seva exigència de presència, es presenta com una anomalia. No es deixa consumir amb rapidesa, no es redueix a una imatge plana ni s'esgota en una mirada distreta. Ben al contrari, exigeix una detenció, una pausa, una implicació sensorial que sembla anar en contra de les lògiques dominants del consum cultural.

Byung-Chul Han, un dels pensadors més incisius del nostre temps, ha denunciat reiteradament la progressiva desaparició de la profunditat en favor del que ell anomena una "estètica de la polidesa". En la seva crítica, la cultura contemporània privilegia superfícies llises, transparents, desproveïdes de negativitat, que s'ofereixen a una percepció ràpida i sense fricció. La imatge digital, en la seva perfecció brillant i sense arestes, elimina la resistència que antany obligava l'espectador a aturar-se, a interpretar, a confrontar. Aquesta desaparició de la negativitat, entesa com allò que es resisteix a l'assimilació immediata, suposa també la pèrdua de l'experiència estètica en el seu sentit més ple. Recomanem encoratjadament la lectura de *La salvación de lo bello* (2015), obra que una estimada sòcia, la Rosa Castellà, em va recomanar ja fa una dècada.

L'escultura, en aquest sentit, se situa en el pol oposat d'aquesta estètica de la transparència. La seva materialitat introdueix una opacitat irreductible. No pot ser plenament capturada per una imatge digital, per més sofisticada que sigui. La tridimensionalitat, el joc de llums i ombres, la textura de la superfície, la relació amb l'espai circumdant: tot plegat constitueix una complexitat que desborda la representació bidimensional. L'escultura no es deixa posseir; s'ofereix com un enigma que reclama ser recorregut, voltat, experimentat des de múltiples angles.

Aquest enigma no és un mer obstacle, sinó precisament el lloc on s'obre la possibilitat d'una experiència transformadora. Davant la lògica del consum immediat, l'obra escultòrica proposa una temporalitat diferent, més propera a la contemplació que a l'apropiació. Convida a habitar el temps, a sostenir la mirada, a acceptar l'ambigüitat i la incompletesa. En aquest sentit, l'escultura no sols resisteix la lògica de la immediatesa, sinó que la qüestiona activament, oferint un model alternatiu de relació amb el món.

L'Associació ICRE, en el seu compromís amb la creació escultòrica, s'inscriu plenament en aquesta defensa de l'experiència material. En un món dominat per la virtualitat, l'experiència física adquireix una rellevància renovada. L'escultura ens recorda que som cossos en un món de cossos, que la nostra percepció està mediada per la proximitat, el tacte, la capacitat de desplaçar-nos en l'espai. Aquesta dimensió corporal de l'experiència estètica ha estat en bona mesura relegada per les tecnologies digitals, que privilegien la visió a distància i la interacció mediada. Tanmateix, la necessitat d'una relació directa amb la matèria no desapareix; s'intensifica com una mancança, com un buit que reclama ser omplert.

Com assenyala Han, la lectura de la imatge s'ha tornat superficial, immediata, mancada de profunditat interpretativa. En aquest context, l'escultura ofereix una resistència fecunda. No es deixa reduir a un "contingut" susceptible de ser consumit i oblidat; exigeix una relació més lenta, més exigent, més compromesa.

Aquest butlletí es proposa, per tant, com un espai on aquesta relació pugui ser pensada i cultivada. Els articles que el componen no es limiten a descriure obres o intervencions; aspiren a generar un camp de reflexió entorn de la pràctica escultòrica del present o bé del passat immediat que ha configurat l'àmbit cultural del qual som hereus. L'escultura apareix aquí no sols com a objecte d'estudi, sinó com una forma de coneixement, com una via d'accés a dimensions de l'experiència que escapen a la lògica instrumental. La noció d'enigma resulta especialment pertinent en aquest context, i ens complau que hagi estat el tema escollit pels socis i sòcies per a l'exposició anual, que, des de Torredembarra, recorre les seus de Sant Pau del Camp (Barcelona) i, posteriorment, Miravet.

L'escultura, en la seva opacitat, en la seva resistència a una interpretació unívoca, ens confronta amb allò desconegut. Lluny de ser un defecte, aquesta indeterminació constitueix una riquesa. En un món que tendeix a simplificar i a reduir la complexitat, l'enigma esdevé un valor. Ens obliga a pensar, a imaginar, a projectar significats sense esgotar-los mai. En aquest sentit, l'escultura es presenta com un espai de llibertat davant de les constriccions de la immediatesa digital.

Però l'escultura no és només enigma; també és esperança. En la seva persistència material, en la seva capacitat de travessar el temps, ofereix una mena de contrapunt a la volatilitat del virtual. Allà on la imatge digital apareix i desapareix amb una rapidesa vertiginosa, l'obra escultòrica roman, s'erosiona, es transforma, però no desapareix sense deixar rastre. Aquesta permanència no és estàtica; implica una relació contínua amb les generacions que la contemplen, la interpreten i la preserven.

L'esperança que encarna l'escultura no és ingènua. No es tracta d'idealitzar la matèria davant la virtualitat, sinó de reconèixer la necessitat d'un equilibri. Les tecnologies digitals i les xarxes socials han obert possibilitats inèdites de difusió i d'accés al coneixement, però també han generat noves formes d'alienació i superficialitat. L'escultura, en la seva resistència, ens ofereix un punt d'ancoratge, un lloc des del qual repensar la nostra relació amb la imatge, el temps i l'espai. L'escultura, fins i tot quan dialoga amb allò digital, no renuncia a la seva condició d'objecte en l'espai. Aquesta insistència en la materialitat constitueix una forma de resistència i, alhora, una afirmació de l'especificitat del mitjà.

L'Associació ICRE, en situar l'escultura al centre de la seva activitat, contribueix a preservar i reactivar aquesta dimensió material de la cultura. En un entorn on tot sembla accessible des d'una pantalla, esdevé més necessari que mai recordar que hi ha aspectes de la realitat que només poden ser compresos a través del contacte físic, de la presència, del temps compartit amb l'obra.

El lector d'aquest butlletí està convidat a recrear aquesta actitud. No es tracta de consumir informació de manera ràpida, sinó d'aturar-se, de reflexionar, de deixar que les idees i les imatges ressonin. La lectura mateixa pot recrear una experiència escultòrica en la mesura que implica un temps, una profunditat, una relació que no s'escapa en la superfície.

L'escultura ens recorda que l'experiència estètica no pot ser completament substituïda per la seva representació virtual. Per més que la tecnologia avanci, sempre hi haurà quelcom que s'escapa, quelcom que només pot ser experimentat en la presència física. Aquest "quelcom" indefinible és precisament allò que dona sentit a la pràctica escultòrica i a la seva preservació.

Aquest butlletí s'inscriu, així, en una doble tasca: d'una banda, la de documentar i difondre el treball de l'Associació ICRE; de l'altra, la d'obrir un espai de reflexió sobre el lloc de l'escultura en la cultura contemporània. Ambdues dimensions s'entrellacen i s'enriqueixen mútuament. La pràctica i la teoria, la intervenció i la reflexió, la matèria i la idea: tot convergeix en un esforç comú per mantenir viva una forma d'experiència que avui es troba amenaçada per les dinàmiques de la virtualitat.

Que aquest text introductori serveixi, així, com una invitació a retrobar-se amb l'escultura en la seva dimensió més profunda: com a enigma que interpel·la i com a esperança que sosté. Davant la fugacitat dels mitjans, l'obra escultòrica ens ofereix un temps diferent, una relació diferent, una possibilitat diferent d'habitar el món. I en aquesta possibilitat rau, potser, una de les claus per recuperar una experiència estètica més plena, més conscient i més humana.

Presència catalana a l'Acròpolis d'Atenes

Eulàlia Monés Gresely, escultora

Aquest estiu passat vaig estar, de nou, a Atenes i a l'Acròpolis. L'he visitat en moltes ocasions i en totes, l'harmoniosa silueta del Partenó em produeix un efecte hipnòtic, no m'e'l puc deixar de mirar. Ara, lliure de les bastides que durant anys l'han mig tapat, llueix amb tota la seva bellesa.

També he visitat el «nou» museu de l'Acròpolis que des de l'any 2009 n'acull tota l'obra escultòrica. No hi ha palla en aquest museu, és massa petit. Tot pertany a l'època més esplèndida pel que fa a l'escultura arcaica i clàssica. Com que jo havia visitat l'antic museu que estava just al costat del Partenó me n'adono de com n'és de cabdal un bon museu amb l'espai i la llum que aquestes peces necessiten.

En aquesta ocasió però, hi ha una novetat a l'Acròpolis que em desperta molta curiositat.

Reulem una mica en la nostra història, en l'època en que Catalunya senyorejava per tot el Mediterrani...

Amb les conquestes de Pere II el Gran, Catalunya es va començar a expandir per Sicília i més tard amb Pere el Cerimoniós va arribar a Atenes i Neopàtria.

Va ser justament Pere el Cerimoniós qui va donar ordre de protegir amb un grup de ballesters Santa Maria de Cetines que és tal com anomenaven l'Acròpolis dient que era «la plus rica joia que al món sia, tant que ni tots els reis cristians junts podrien construir-ne una d'igual».

El famós elogi de Pere III té una significació especial ja que és el primer elogi modern d'aquest monument que durant l'època medieval va ser utilitzat com a església cristiana, mesquita turca, polvorí...

Dit sigui de passada que degut a la ferocitat dels almogàvers, els grecs no en conserven un bon record dels catalans.

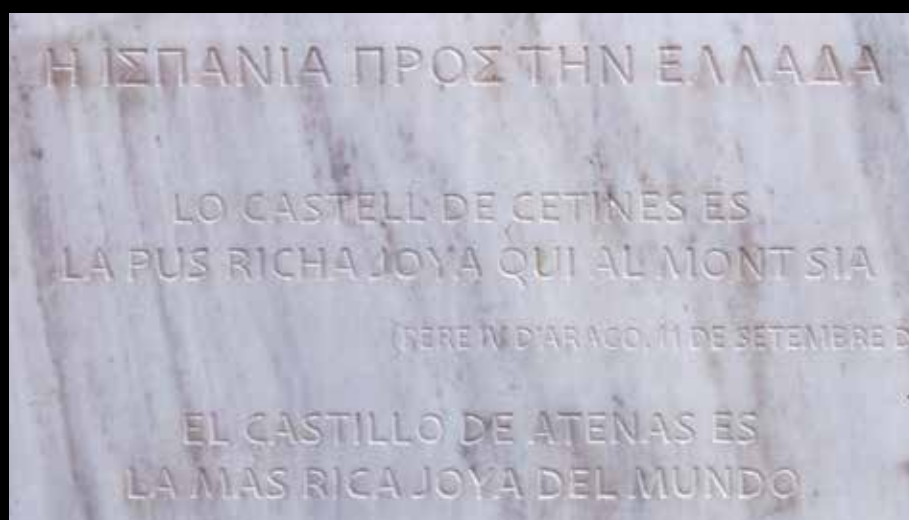
Gràcies a l'entusiasme d'Eusebi Ayensa, director de l'Institut Cervantes d'Atenes, es va col·locar el desembre del 2010 un monòlit de marbre amb les paraules d'elogi del rei Pere (any 1380) en català, castellà, grec i anglès just al costat dels Propileus a la porta Beulé.

📷 Eulàlia Monés

📷 Viquipèdia

Kristina
José Luis Ansón

Velero
Marcel Valencia

Notícies de l'ICRE

Gener

XXVII exposició a Saragossa

Del 8 al 24 de gener de 2026 l'associació d'Artistes Figuratius Aragonesos (ADAF) va organitzar la 17a exposició de pintura i escultura, *Salón de Invierno*, a la Sala d'exposicions de l'Agrupació Artística Aragonesa (carrer Lagasca, 21, Saragossa).

S'hi van presentar 21 artistes entre els quals hi havia els socis de l'ICRE **José Luís Ansón** i **Marcel Valencia**.

Natàlia Ferrer a l'Espai-Mostra de l'ACC

El 9 de gener, **Natàlia Ferrer**, sòcia de l'ICRE, va mostrar unes peces de petit format, totes elles bustos de dones, a l'Agrupació Ceramistes de Catalunya (carrer del Doctor Dou, 7, Barcelona). Va aportar dues col·leccions. La primera, sense esmaltar i de tons neutres marró i blanc, dones ètniques, amb turbants al cap. La segona és diametralment oposada: fang blanc xamotat, combinat amb colors vius com vermell, taronja i blau i esmalt transparent brillant.

Són escultures estilitzades, colls llargs, pentinats o ornaments de cap vistosos que els hi confereixen molta personalitat i el segell inconfusible de la Natàlia.

Adhesió d'ICRE a la proposta d'un monument

El 12 de gener, l'ICRE es va adherir a la sol·licitud presentada a l'Ajuntament de Barcelona, per Genco Development, S.L, d'un projecte artístic i cultural per a la creació d'un **monument escultòric**, creat per la nostra companya **Esther Tenedor**, dedicat a Joan Bayen, "Juanito, Pinotxo".

Genco Development SL és una agència editorial, de continguts, comunicació, consultoria, i màrqueting. Operen en l'àmbit de la gastronomia, agronomia, enologia i turisme etnogràfic per a productes de proximitat, productes de la terra i els territoris. Entre moltes altres publicacions, l'any 2023 van editar el llibre "La Boqueria del Juanito-Pinotxo".

Joan Bayén (Barcelona, 1934- abril de 2023), conegut com a *Juanito* o *Pinotxo* fou el cambrer, durant 81 anys, del llegendari bar Pinotxo del mercat de la Boqueria de Barcelona.

Joan Busquets

El 12 de gener, el recent associat a l'ICRE, en **Joan Busquets i Cantal**, va explicar per Instagram que l'1 d'agost de 2020 va inaugurar el Parc d'Art Rural d'Osor (la Selva), juntament amb altres artistes de la comarca i rodalies.

Des d'aleshores ençà, en Joan Busquets no ha deixat mai de col·locar obres per tot el seu poble, de manera que ara es poden visitar a totes hores, estan a l'aire lliure i espais visitables les 24 hores del dia.

Almirall-Germain a Santa Margarida i els Monjos

El 16 de gener es va obrir al públic l'exposició de totes les obres presentades a la 42a Mostra Artística Sant Raimon de Penyafor, organitzada per l'Ajuntament de Santa Margarida i els Monjos (Alt Penedès).

La mostra, que duia per títol “*L'art ens humanitza*”, comprenia sis modalitats: dibuix, pintura, ceràmica, escultura, fotografia i il·lustració digital, amb una categoria per a joves de 12 a 17 anys en les modalitats de dibuix, pintura, ceràmica, fotografia i il·lustració digital.

L'exposició de totes les obres presentades es va fer per diferents espais de la Casa de Cultura Mas Catarro (avinguda de Mas Catarro, s/n).

Un altra adhesió de l'ICRE per fer un monument

El 20 de gener de 2026, l'ICRE va lliurar, a l'ajuntament de Reus, la seva adhesió a la proposta realitzada per la Fundació d'Art Josep Piqué Iserte -sòcia de l'ICRE- d'impulsar la instal·lació en un espai públic de la ciutat de Reus de l'escultura titulada “**Castellers**”, creada per Josep Piqué (Montbrió del Camp, 1913 - Reus, 2012).

Aquesta obra, d'un marcat valor simbòlic i identitari, vol esdevenir un homenatge als valors col·lectius de la nostra cultura -la força, la cooperació i la cohesió—, intrínsecs al fet casteller, tot contribuint a enriquir el patrimoni artístic i urbà de la ciutat.

La materialització de l'escultura monumental mesurarà 10 metres d'alçada, i serà executada en ferro Corten, a partir de l'obra original de 1974.

Antoni Miquel Morro a la Llotja de Sant Andreu

El 22 de gener es va inaugurar l'exposició col·lectiva «*Art, Projecte, Forma, Textura, Disseny*» a l'Escola d'Art i Disseny Llotja (carrer del Pare Manyanet, 38), a Sant Andreu, Barcelona.

“Coincidint amb els actes de celebració del 250è aniversari de l'escola, l'exposició recull obres de 37 dels docents que integren el seu ampli claustre. La mostra, que inclou obres representatives de les diferents disciplines que s'imparteixen al centre, es podrà visitar a la seu que l'escola té a Sant Andreu, en horari de 8 a 21 h, fins al 6 de març.”

Antoni Miquel Morro, professor de l'escola i soci de l'ICRE, hi va presentar dues obres, *Ítaca* i *Espigues de quars*.

Laura Hernández a la 7a edició de Kreatives Oberwil

El divendres 23 de gener es va inaugurar l'exposició *Kreatives Oberwil* a l'Sprützhüsli d'Oberwil (ciutat del cantó suís de Basilea).

L'Sprützhüsli (Hauptstrasse, 32) té una llarga història. El municipi va construir l'edifici històric el 1827, que va servir com a escola, llar d'infants i caserna de bombers. Avui dia, l'Sprützhüsli s'utilitza principalment com a espai d'exposicions i el manté el fòrum cultural de la Comunitat Cívica d'Oberwil. La vella campana, amb el seu so inconfusible, encara sona per anunciar cada inauguració d'exposicions.

*Un nombre rècord d'artistes (45) es van inscriure per a aquesta edició, tots d'Oberwil o amb vincles estrets amb el poble. **Laura Hernández**, sòcia de l'ICRE, hi va presentar tres obres, dues de fusta de til·ler i una de terracota. Aquesta gran quantitat d'artistes van aportar obres de diferents disciplines: targetes de puntes i aquarel·les fins a escultures, objectes de marbre i metall, i pintures a l'oli.*

Fons de pàgina:
Castellers, de Josep Piqué Iserte (1974)
Obra original en ferro (89 x 30 x 30 cm)

Mans del folre, d'Almirall-Germain (2024).
Terracota amb patina.

Ítaca i Espigues de quars, d'Antoni Miquel Morro

Slim Sumo, fusta de til·ler.
Obra de Laura Hernández

L'Sprützhüsli d'Oberwil

Roser Box a Conexión Arte

El 24 de gener es va inaugurar una mostra col·lectiva a *Conexión, Arte y Artesanías Urbanas* (carrer Verdi, 300, baixos, Barcelona) a la qual hi va participar Roser Box.

El vidre és el material amb què Roser es connecta i dialoga, i que domina especialment a través de les tècniques 'Tiffany' i 'fusing'.

El seu treball no es limita a la creació d'una peça. Al seu taller acompanya i dona lloc a processos creatius dels qui l'habiten, generant un espai on l'art del vidre es converteix en una cosa compartida.

Maybe we're all wrong

La casa que jo vull

El repte d'Europa

Ramon Pons va presentar tres obres noves

El dissabte 24 de gener, en Ramon Pons va presentar tres obres noves en un acte celebrat a *Tretze Art Studio*, al carrer dels Flassaders, 13 de Barcelona. Va convocar a un cap de setmana de portes obertes, dissabte i diumenge, per *compartir amb nosaltres una copa de vi per celebrar un nou any carregat d'art, bellesa i bons moments.*

Derives atemporals, cos, espai i procés

El 26 de gener es va inaugurar l'exposició de **Moisés Gil** a l'Espai ES/UM del Paranimf del Campus de La Merced -Universitat de Múrcia- (calle Santo Cristo, 1).

L'exposició proposa un recorregut intens i reflexiu per la investigació escultòrica de Gil, centrada en el cos humà com a territori polític, ètic i social. Les seves figures, realitzades principalment en resina acrílica amb pols de marbre i fibra de vidre amb acabat metàl·lic, se situen en un espai de tensió constant entre estabilitat i desequilibri, entre arrelament i deriva, entre resistència i vulnerabilitat. El cos apareix com a fitxer de l'esforç, del conflicte i de la memòria col·lectiva, i alhora com a lloc de possibilitat i dignitat.

Les escultures presentades —figures que observen sense poder intervenir-hi, cossos asseguts a la vora del salt, caminants sense rumb, presències abatudes o desafiants— construeixen un paisatge humà que remet tant a l'herència existencialista i expressionista com a una lectura contemporània del subjecte en crisi.

 Anna Morera

AIGUA

El 27 de gener, a les 19 h, es va lliurar el Premi del 1r Concurs de Pintura organitzat conjuntament per l'empresa Hidràulica Alsina, S.A. (carrer del doctor Ferran, 38-42, La Llagosta, Vallès Oriental) i la Galeria MiiM Spais (carrer de l'Avenir, 54, Barcelona), sota el lema AIGUA: "L'AIGUA, font de vida i salut, també és art: flueix com les nostres emocions i es transforma en inspiració".

Aquest certamen de pintura té com a propòsit impulsar la creació artística contemporània al voltant de l'aigua, entesa com a element vital, simbòlic i transformador. El concurs es fa en homenatge a Antonio Alsina, fundador d'Hidràulica Alsina S.A.

El 30 de desembre de 2025 es va fer pública la llista d'artistes finalistes, entre els quals hi havia dos socis de l'ICRE, **Eulàlia Monés** (amb el relleu "Aquari") i **Francesc Puig i Pellicer** (amb l'obra "Blaus i Vida"), que, finalment, va resultar guanyadora del concurs.

Blaus i Vida, de Francesc Puig

EMB

Joaquím Hernández a Galeria d'Art Mar

Del 27 de gener al 6 de març es va poder veure l'exposició "Escultura", de **Joaquim Hernández Pellisa** a la Galeria d'Art Mar (Pau Claris, 120, Barcelona). S'hi van poder contemplar 28 escultures.

Primer Seminari ICRE de 2026

El 27 de gener es va celebrar el Seminari impartit per la llicenciada en Humanitats **Sandra del Valle Galván** a la Biblioteca Sant Gervasi-Joan Maragall (carrer de Sant Gervasi de Cassoles, 85, Barcelona), sota el títol *Ressons d'un artista oblidat: Florenci Cuairan, vida i recepció*.

Florenci Cuairan i Blas (el Masnou, Maresme, 1895 - Barcelona, 1972) fou un escultor català. De jove fou picapedrer. Fou deixeble de l'escultor Joan Borrell i Nicolau. S'especialitzà en escultures d'animals (com bisons i foques). Treballà diversos materials com pedra, marbre, fusta, bronze i coure. El 1937, durant la Guerra Civil Espanyola, s'exilià. Després d'un sojorn a Anglaterra, se'n anà a viure a la República de Sud-àfrica fins al 1967, quan tornà a Barcelona [Viquipèdia].

Josep Maria Viaplana a Blanes

El 29 de gener en **Josep Maria Viaplana** va exposar un tors d'home, "Ares", i una "Afrodita", a la Galeria d'Art L'Arcada de Blanes (passeig de Dintre, 11).

Fundada el 1991, ens dediquem a celebrar i promoure el millor art contemporani tant nacional com internacional. La nostra missió és reunir artistes i col·leccionistes que apreïïn l'art juntament amb la creativitat. Tenim com a objectiu crear una experiència única per al client proporcionant-los una gamma única d'obres d'art que transformaran el seu espai en una cosa màgica i especial.

A la Galeria d'Art L'Arcada creiem que l'art ha de ser accessible a tothom. Ens comprometem a oferir als nostres visitants una barreja eclèctica d'obres d'art de diversos orígens i perspectives.

Cristina Rodríguez i les Escultores del segle XX

El 29 de gener, **Cristina Rodríguez Samaniego** va impartir la conferència *Escultores a la Catalunya del segle XX: Una tradició sense relat*, a la Fundació Felícia Fuster (carrer Camps i Fabrès, 3-11, Barcelona).

La conferència, a càrrec de la historiadora de l'art i investigadora -i sòcia de l'ICRE- invita a redescobrir una part fonamental, però sovint oblidada, de la nostra història de l'art més recent. 'Escultores a la Catalunya del segle XX: Una tradició sense relat' traça una genealogia de les escultores catalanes des del 1900, una tradició artística continuada però poc explicada, sovint marcada per l'oblit i absent del relat historiogràfic dominant.

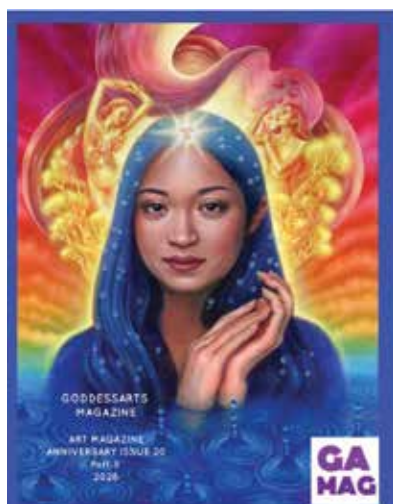
Al llarg de la xerrada es posa de manifest com, malgrat dificultats socials, educatives i professionals, moltes escultores van poder desenvolupar una activitat artística rellevant, en una disciplina tradicionalment reservada als homes.

Antoni Miquel Morro a la revista Goddessarts

A finals de gener va sortir la segona part de l'any 2026 del *Goddessarts magazine*. Es tracta d'un projecte sense ànim de lucre que edita revistes en format ISSUE i munta exposicions.

Amb aquesta revista i plataforma, volem donar a artistes de tot el món l'oportunitat de mostrar el seu art i compartir les seves històries. Tothom hi és benvingut: autodidactes, principiants, emergents, a mitja carrera, consagrats, joves o veterans.

Antoni Morro, soci de l'ICRE, hi surt amb la seva obra en un article de quatre pàgines.

Escultores a la Catalunya del segle XX: Una tradició sense relat

Cristina Rodríguez Samaniego, professora de la Universitat de Barcelona

El proper 29 de gener de 2026, la Fundació Felícia Fuster de Barcelona va acollir la conferència titulada *Escultores a la Catalunya del segle XX: una tradició sense relat*, impartida per Cristina Rodríguez-Samaniego, professora de la Universitat de Barcelona. La sessió s'inscriví dins de la seva línia de recerca dedicada a reconstruir la genealogia de les escultores catalanes i es vinculava també amb el projecte expositiu virtual *Genealogies femenines en l'escultura catalana*, que ha comissariat per a la Xarxa de Museus d'Art de Catalunya, i previst per al 2026.

La seva intervenció acostava a les persones assistents a una part encara poc explorada de la història de l'escultura al nostre país. La xerrada partia d'una constatació que, malgrat semblar evident, continua sent significativa: sovint coneixem els grans noms de l'art del nostre país, però moltes altres figures que també van tenir una trajectòria significativa continuen sent poc conegudes o directament invisibles. Aquest és el cas de nombroses escultores que, al llarg del segle XX, van desenvolupar carreres sòlides i van contribuir de manera decisiva al desenvolupament de la pràctica escultòrica a Catalunya. Recuperar els seus noms és un primer pas, però l'objectiu de la recerca actual és anar més enllà i comprendre el context en què van treballar, així com les condicions que van fer possible —o van dificultar— la seva professionalització.

Per situar aquesta qüestió en una perspectiva més àmplia, la conferència començava amb un breu recorregut històric per la presència de dones escultores des de l'antiguitat fins al tombant del segle XX. El primer nom documentat és el d'Iaia de Cízic, artista grega mencionada per Plini el Vell a la seva *Historia Natural*, escrita cap a l'any 75 de la nostra era. Segles més tard, durant el Renaixement, la presència de dones en els repertoris biogràfics d'artistes continuava sent escassa. Giorgio Vasari, per exemple, només inclou una escultora a les seves *Vides d'artista*: Properzia de' Rossi. També en època moderna trobem figures excepcionals com la sevillana Luisa Roldán, coneguda com la Roldana, que arribà a exercir com a escultora de cambra. Tanmateix, aquests casos eren excepcionals dins d'un panorama en què la presència de dones escultores es calcula que no superava aproximadament l'1% dels artistes actius fins a finals del segle XVIII.

Tal i com explica Cristina Rodríguez-Samaniego, la situació comença a transformar-se amb l'arribada del segle XX. Els catàlegs de les exposicions de belles arts celebrades a l'Estat espanyol entre 1900 i 1950 mostren un augment notable de la presència de dones. Si abans de la Guerra Civil es poden identificar prop d'una trentena d'esculto-

DIJOUS 29 DE GENER DE 2026

Escultores a la Catalunya del segle XX: Una tradició sense relat

Conferència a càrrec de la historiadora de l'art i investigadora, Cristina Rodríguez-Samaniego.
Lloc: Fundació Felícia Fuster a les 18 h.

Luisa Granero, *Dona Mediterrània*, 2007 (Platja de Sant Sebastià de Sitges).
Fotografia: Jordi Ferrer. Wikimedia Commons.

Iaia, posteriorment també coneguda com a Màrcia, practicant l'art de l'escultura.

LUISA ROLDAN.

Maria Riera (c.1894-?) i Damià Pradell.
Fotografia s.d. de l'Arxiu Nacional de Catalunya

res participants, després del conflicte el nombre creix de manera considerable. Aquest increment coincideix amb un procés gradual de professionalització que passa per tres factors essencials: l'accés a la formació artística reglada, la possibilitat de disposar d'un espai de treball propi i la capacitat d'obtenir ingressos a partir de la pròpia obra.

Aquest marc permet comprendre millor les trajectòries de diverses escultores actives durant els dos primers terços del segle XX, que la conferència presentava com a capítols d'una genealogia encara en construcció. Entre les primeres figures analitzades hi havia Pilar Portella i Maria Riera, artistes de les quals es conserva sobretot documentació fotogràfica. Portella va ser probablement la primera escultora catalana que cursà estudis oficials d'Escultura a l'Escola de Belles Arts de Barcelona i desenvolupà una llarga carrera docent a l'Escola Municipal d'Art de Gràcia. En el cas de Maria Riera, una fotografia d'inicis del segle XX presa en un taller d'escultura ha permès reconsiderar la seva participació activa en la pràctica escultòrica, més enllà del paper de model que tradicionalment se li havia atribuït.

La conferència també abordava figures com Pilar González Pellicer, vinculada al taller familiar dedicat al treball del metall, o Maria Llimona, que va desenvolupar una trajectòria autodidacta i va establir el seu propi taller després de la Guerra Civil. Altres casos destacats eren els de Margarita Sans-Jordi, escultora que ja als anys trenta practicava la talla directa en fusta i marbre, o Rosa Martínez Brau, que combinà la pràctica artística amb la docència a l'Escola d'Art i Superior de Disseny Llotja.

El recorregut culminava amb la figura de Luisa Granero, presentada com un punt d'inflexió. Formada a Llotja i als tallers de diversos escultors del moment, Granero va desenvolupar una carrera completa que inclou obra de col·lecció, escultura pública, reconeixement institucional i una destacada trajectòria docent. El 1964 es convertí en la primera dona catedràtica d'escultura a la Universitat de Barcelona, on formà diverses generacions d'artistes.

La trajectòria d'aquestes escultores posa de manifest que la història de l'escultura catalana del segle XX és molt més rica i complexa del que sovint s'ha explicat. Reconstruir aquesta genealogia no només permet recuperar noms i obres, sinó també comprendre els processos socials, culturals i institucionals que van fer possible l'emergència d'una presència de dones cada vegada més visible en el camp de l'escultura.

Retrat de Pilar Portella.
Fotografia publicada a *Feminal*, núm. 17, 1908.

Febrer

Conferència sobre el mausoleu de Vicenta Estrada

L'1 de febrer, en **Jorge Egea** va fer una conferència titulada “*La intrahistoria de la Alegoría de la Fe, de Faustino Nicolí*” a l'auditori del Palau Ardid d'Alcanyís (Baix Aragó, Terol). Així mateix, el dijous dia 5 de febrer, a les 20:00 hores, es va inaugurar l'exposició ‘*El Mausoleu de la senyora Vicenta Estrada Salas*’ a la Casa Maynar i, seguidament es va fer una visita a la Biblioteca Municipal del Palau Ardid.

El treball de recerca impulsat per **Jorge Egea** (La Salle - Universitat Ramon Llull) no només va permetre catalogar perfectament un conjunt escultòric que representa una alegoria a la fe, que era molt conegut a Alcanyís però del qual no hi havia res escrit, sinó que també ha servit per certificar l'autoria d'una escultura bessona que hi ha al cementiri de Granada, que estava sense signar però que ara s'atribueix al mateix mestre que va firmar Nicolí, que a finals del segle XIX treballava des del seu estudi a Madrid. A més, ha permès establir la relació exacta que va existir entre Vicenta Estrada, en memòria de qui va ser erigit, i Pilar Foz, la dona que va realitzar i va pagar l'encàrrec, i que van formar part de l'alta societat alcanyissana del canvi de segle.

Presentació d'un llibre de Rosa Agenjo

El 4 de febrer es va presentar el llibre “*Rosa Agenjo: les meves ceràmiques favorites*” a la llibreria La Impossible del carrer de Provença, 232, de Barcelona.

Rosa Agenjo, sòcia de l'ICRE, a banda d'escultora, pintora i ceramista, ha estat, també, professora de pintura i dibuix a la Facultat de Belles Arts de Barcelona. En el capítol d'agraïments del llibre acaba dient: *Sempre he pensat que l'ensenyament és quelcom que em donarà una mort dolça.*

LA IMPOSSIBLE. LLIBRETERS és una llibreria especialitzada en català, amb una tria acurada de narrativa i assaig, també en altres llengües. Neix el juliol del 2013 de la mà de Mireia Perelló, Olga Federico i Tono Cristòfol, amb la intenció d'esdevenir un model de llibreria molt concret que abraça les sinèrgies culturals de la ciutat.

Dolors Mulero a la llibreria de la Imatge

El 5 de febrer es va inaugurar *Textures*, del col·lectiu ARTS3, una exposició d'Arts Transversals a la qual hi participa **Dolors Mulero**, sòcia de l'ICRE. L'acte es va celebrar a la llibreria de la Imatge (carrer de Sepúlveda, 87) de Barcelona.

Llibreria generalista especialitzada en la imatge: cinema, àlbums il·lustrats, còmics, fotografia... I també tenim un gran ventall de llibres de narrativa de temàtica diversa, així com una secció infantil i juvenil molt acolorida. A més, comptem amb un Espai Cultural que acull exposicions, espectacles, xerrades, i presentacions literàries. I us oferim una interessant graella de TALLERS Culturals i Clubs de Lectura per a totes les edats

Obra de Mireia Vilar

Exposició *Empremta*, de socis de l'ICRE

El 5 de febrer es va inaugurar l'exposició "*Empremta*" de 33 socis de l'ICRE a la Galeria MiiM Espais de Barcelona (carrer de l'Avenir 54).

EMPREMPTA neix d'un gest senzill i profund: deixar rastre. Des del cor, passant per les mans, els artistes transformen l'experiència viscuda en matèria, en forma, en presència. En aquesta col·lectiva, 32 veus creatives d'ICRE comparteixen un espai comú sense renunciar a la seva singularitat. Cada obra és una petjada caminada i pensada, sentida i viscuda; un acte íntim que esdevé llenguatge.

EMPREMPTA no busca respostes, sinó veritat. La veritat del gest, del procés, del temps dedicat a escoltar allò que vol ser dit. El que queda és la marca. El vestigi perenne d'haver estat.

Els socis que hi van ser presents són: Anna Almirall-Germain, Rosa Agenjo, Juliana Arias, Pilar Beltrán, Eloi Biosca, Cande Caputo, Glòria Coronas, Mila Cristóbal, Tona Escala, Margarida Geronès, Carme Gil, Moisès Gil, Coco Guiler, Joaquim Hernández, Laura Hernández, Victòria Ibars, Damaris Llaudis, Margarita Muñoz, Mercè Muntada, Mony Nuñez, Maria Candela Peñato, Josep Piqué, Feli Plaza, Carles Puig, Joaquim Riera, Christophe Rigaut, Carme Riu, Joan Roca, Imma Solà, Albert Tesifon, Laura Vallvé, Josep Maria Viaplana i Mireia Vilar.

Visita al taller de Mercè Bessó

El dissabte 7 de febrer, un grup de socis de l'ICRE (20 persones, entre escultors i acompanyants) van realitzar una visita al taller (i domicili) de la també sòcia **Mercè Bessó** a Castelltalló del Camp (Baix Camp). Després de la visita guiada pel gran taller on la Mercè modela, es va poder visitar també part del seu domicili particular on hi té moltes obres de bronze i terracota.

La visita va arribar al seu punt àlgid quan la Mercè va inaugurar un gran relleu que té col·locat sobre la campana de la gran llar de foc. Al fons de la mateixa hi ha un plafó de ferro forjat on hi ha representada una parella fent l'amor i, a banda i banda, a *modus* d'atlants, dues figures d'home i dona que acaben de decorar la llar de foc.

Després de la visita va haver-hi un dinar, en un restaurant de Reus, i encara una ruta per la ciutat per contemplar les escultures d'Artur Aldomà Puig, Joan Rebull, Josep Viladomat, Josep S. Jassans o la pròpia **Mercè Bessó**.

Eulàlia Monés a l'Escola del Mar de Badalona

El diumenge 8 de febrer es va inaugurar l'exposició de pintures i escultures del Grup de Belles Arts del Museu de Badalona a l'Escola del Mar Centre d'Estudis Marins de Badalona (passeig de la Rambla, 37).

Eulàlia Monés hi va participar amb el relleu Aquari de resina policromada.

El Grup Belles Arts és una Associació sense ànim de lucre amb la finalitat d'aplegar a totes les persones amb inquietuds artístiques, tant si en practiquen alguna com si no, amb l'ànim de progressar en el coneixement de l'art i compartir les vivències que el conjunt de les arts ens proporcionen en trobades, contactes, exposicions, viatges, i altres activitats que ens donen la oportunitat de contrastar opinions i maneres de llegir i entendre l'art i que són en definitiva el que li dona sentit de ser.

Joan Roca Duarte a Tolosa

Del 13 al 15 de febrer es va celebrar la 10a edició del 'Salon international d'art contemporain, art3f' a Tolosa de Llenguadoc (Occitània, França).

Art3f revoluciona el panorama tradicional de les fires d'art contemporani Lliure de regles, prejudicis i pretensions, art3f és una combinació enginyosa d'art captivador, art assequible i les millors representacions artístiques del moment.

En Joan Roca, soci de l'ICRE, hi va presentar dues pintures.

Mireia Vilar al 106.9 FM

El dimarts 17 de febrer, a les 17 h, RCE 106.9 FM va obrir la nova secció MiiM-Art, amb **Mireia Vilar**, artista i directora de MiiM spais, dins del programa d'Abel Segura, 'Tal com som'.

Es tracta d'un espai mensual dedicat a l'art i la cultura, on comparteixen reflexions, exposicions, convocatòries i mirades íntimes sobre el procés creatiu. Ens podreu escoltar al 106.9 FM. Dimarts 17 de febrer a les 17h fins les 17:30h.

RCE 106.9 FM és una emissora sense ànim de lucre a Barcelona amb més de 30 anys d'història. Abans coneguda com a Ràdio Kanal Barcelona (RKB), avui és Ràdio Catalana de Cultura i Esport. La seva programació en català, espanyol i anglès inclou esport, cultura i música. El seu eslògan és: "La ràdio que t'envolta".

Ricard Mira torna a escriure sobre l'esquizofrènia

El 23 de febrer, el *Diario Sabemos* (nascut de la fusió de Diario 16plus i Sabemos) va publicar un article de **Ricard Mira** titulat *Electroxocs*. Explica i comenta els resultats d'una enquesta, en la qual va participar l'any 2024, sobre els dèficits de memòria provocats per la teràpia electroconvulsiva (o sia, els electroxocs).

Transcrivim aquí el final de l'article: "Vull concloure aquest article dient que, 56 anys després, encara estic patint els efectes secundaris d'aquesta tècnica tan inhumana i m'agradaria fer una crida als professionals perquè tinguin més en compte l'experiència dels pacients i dels familiars i amics quan es plantegin administrar un tractament que no té marxa enrere. Considero que cal tractar aquests trastorns sobretot com un problema social, i no confiar tant en mètodes més físics com els electroxocs i els medicaments. Veig que ara s'ha posat de moda dir que els afectats de problemes de salut mental estan condemnats a medicar-se tota la vida, però jo crec que cal estudiar cas per cas i que sovint es poden anar deixant els medicaments sempre que s'hagi trobat un equilibri personal, que el context familiar i social sigui favorable i que es faci de mica en mica i amb l'ajuda d'un bon psiquiatre. Al nord d'Europa fa molts anys que ho fan així i els funciona."

https://diariosabemos.com/opinion/electrochoques_515242_102.html

EMPREMTA

Mireia Vilar

16

Almirall-Germain

Rosa Agenjo

Juliana Arias

Pili Beltrán

Eloi Biosca

Cande Caputo

Glòria Coronas

Mila Cristóbal

Tona Escala

Margarida Geronès

Carme Gil

Moisès Gil

Coco Guilera

Joaquim Hernández

Laura Hernández

Victòria Ibars

Damaris Llaudis

Margarita Muñoz

Mercè Muntada

Mony Núñez

Maria Candela Peñato

Josep Piqué Iserte (Fundació)

Fili Plaza

Carles Puig

Joaquim Riera

Christophe Rigaut

Carme Riu

Joan Roca

Imma Solà

Albert Tesifon

Laura Vallvé

Josep Maria Viaplana

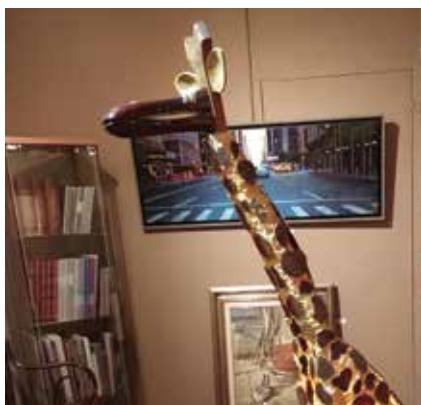

Javier de Mendoza al parc del Retiro

Del 26 de febrer fins al 29 de març es van exposar les escultures, que optaven al 61è Premi Reina Sofia, a la Casa de Vacas del parc del Retiro de Madrid (passeig de Colòmbia, 1).

Javier de Mendoza hi va presentar la seva obra de marbre titulada “*Lo que vendrà*”, seleccionada pel premi.

D'entre les més de 400 presentades, el 61 PREMI REINA SOFIA DE PINTURA I ESCULTURA va seleccionar un total de 68 obres (40 pintures i 28 escultures), d'artistes de tota la geografia nacional i de països com el Japó, Colòmbia, Perú, Xina, Mèxic, Portugal, França, Eslovènia, Rússia i Tadjikistan.

Joaquim Riera a NauArt

El 27 de febrer, a les 19:00 hores, es va inaugurar l'exposició col·lectiva ‘Passions’ a NauArt (Espronceda, 154, Barcelona). *NauART és un espai de producció artística centrat en les arts visuals i plàstiques contemporànies.*

34 artistes, pintors i escultors, hi van presentar obra. **Joaquim Riera**, soci de l'ICRE, hi va exposar la seva escultura “*Girafa*”.

Aquesta mostra proposa un recorregut visual que convida a la reflexió, al reconeixement de les emocions pròpies i al valor expressiu de l'art com a llenguatge universal. També busca despertar sensacions, provocar preguntes i crear un diàleg entre l'obra i qui la contempla, tot recordant-nos que la passió és el motor que dona vida a l'art.

Escultura i més escultures, de Manel Rovira

El 28 de febrer es va clausurar l'exposició muntada a la Fundació Taller Josep Llorens Artigas de Gallifa (El Racó, plaça de l'Església, 20).

“Un art en el qual es reconeix l'herència de Joan Miró i de Joan Brossa, un art fresc i festiu però d'una coherència total, un art que respira autenticitat i entrega a la vegada que agermana natura i creació artística en un mateix alè poètic.” Maria Lluïsa Borràs (Crítica d'art).

La figuració com a punt de partida, les formes sintetitzades, les formes mínimes fonamentals com a llenguatge escultòric. Retrobar els orígens, les arrels, la primera intenció expressiva. També el fet artesà, el respecte per l'ofici i la noblesa dels materials [Manel Rovira].

Fundada el 1989 per Joan Gardy Artigas, fill del cèlebre ceramista Josep Llorens Artigas, la Fundació es dedica a preservar el llegat d'aquest mestre de la ceràmica i promoure la creativitat artística en totes les formes. Aquest espai va ser creat per tal d'oferir a artistes de tot el món un lloc de trobada i intercanvi, on puguin desenvolupar els seus projectes en un ambient de cooperació internacional i respecte mutu.

EMB

Març

Solange Keschmann amb *Free Painters and Sculptors*

Del 4 al 21 de març la Galeria d'Art 'Kaleidoscope' de Sevenoaks (comtat de Kent, Anglaterra) va presentar l'exposició 'Evoque/Invoke'.

Evocar: invocar una memòria, sensació o estat filosòfic a través de l'expressió artística.

Invocar: aplicar un mètode, procés, estructura o restricció a la creació de l'obra.

Solange Keschmann va presentar la seva obra 'On està la pregunta? Homenatge a Alcuí de York'.

Penso que 'una frase sense puntuació' és com 'un dia sense emocions'. És que els signes de puntuació no aporten emoció a les frases escrites? Per això, vaig buscar «D'on ve el signe d'interrogació?». Vaig topar amb Alcuí, el famós erudit que es va educar a l'Escola Catedralícia de York al segle VIII. Ell va considerar que l'antic sistema de puntuació introduït pels romans, que utilitzava una sèrie de punts, era insuficient, per la qual cosa va crear el 'punctus interrogativus'. Es tractava d'una titlla «~» sobre un dels antics punts romans. Al segle XIII, els erudits de París van decidir estandarditzar la puntuació i van seleccionar el 'punctus interrogativus' d'Alcuí, encara que van girar la titlla cap amunt, creant el signe d'interrogació modern.

«WHERE IS THE QUESTION ?» és el meu tribut a aquesta brillant ment i mestre de York. No mereix una emoció?

Els esquenapelats de l'Escala

El 5 de març l'Ajuntament de l'Escala (Alt Empordà), mitjançant el seu portal de notícies, va fer públic que una escultura en homenatge als esquenapelats, presentada pels artistes **Josep Maria Viaplana Nogué** (Arbúcies) i **Esther Tenedor Solsona** (Caldes de Montbui), havia estat el projecte guanyador del concurs que es va convocar per tal de decidir quina figura es col·locaria al centre del giratori que hi ha a la zona de la Platja. Es van rebre un total de 27 propostes.

"El projecte parteix d'aquest gest físic, dur i compartit, per transformar-lo en una imatge escultòrica contemporània, capaç de dialogar amb l'espai públic i amb la identitat històrica del municipi. L'obra representa un moment de tensió i cooperació, on la força individual només té sentit quan esdevé col·lectiva".

"La pell escultòrica de les figures està formada per femelles d'acer inoxidable, petites peces industrials unides una a una mitjançant soldadura. Aquest sistema constructiu genera una textura orgànica i canviant, que reacciona de manera diferent segons la incidència de la llum natural i artificial. Cada peça individual és insignificant per si sola, però en conjunt construeix una estructura sòlida i expressiva, reforçant el concepte de comunitat", remarquen els artistes".

Els 'esquenapelats' de l'Escala, a dalt en una imatge antiga i, a sota, actual

Proposta d'Esther Tenedor i Josep M. Viaplana

Joan Roca Duarte i Victòria Ibars a Madrid

Del 5 al 8 de març es va celebrar l'Artist Experience al Palau de Santa Bàrbara (carrer Hortaleza, 87, Madrid).

Artist Experience es consolida en la 8a edició com la fira Internacional d'Art Contemporani més important que protagonitza l'Artista i les Galeries d'Art, fent entendre l'art contemporani directament de l'artista i dinamitzant el mercat de l'art fent-lo més assequible, sense cap mena d'intermediaris.

Hi van assistir més de 30 països internacionals, més de 200 expositors, més de 300 artistes i més de 20.000 persones.

Joan Roca, que hi va presentar diverses pintures i alguna escultura, i **Victòria Ibars**, només amb escultura, van llogar un estand per presentar la seva obra.

Estand de Victòria Ibars i Joan Roca

Margarida Geronès a la Bisbal d'Empordà

El dissabte 7 de març es va inaugurar la 9a edició de "Ceràmica viva" al Terracotta Museu de Ceràmica de la Bisbal d'Empordà (Sis d'octubre, 99, Baix Empordà).

Es va tractar d'una *exposició col·lectiva, organitzada conjuntament per l'equipament i l'Associació de Ceramistes de la Bisbal, que compta amb la participació de més de quaranta tallers i professionals vinculats a aquesta entitat. La mostra, està pensada per posar en valor la qualitat, la diversitat i la capacitat d'innovació de la ceràmica contemporània del territori, així com la riquesa d'estils i tècniques dins el món de la ceràmica.*

En aquesta edició hi van participar: Anna Ballesté, Annick Galimont, Azalia Kokaeva, Bussoga, Carles Torrent (Carlets), Ceràmica artesanal LB, Ceràmica la Ponderosa, Ceràmica Ferrés, Ceràmica Yuma, Ceràmiques Est, Ceràmiques Lluís Puigdemont, Ceràmiques Pantaleu, David Rosell, Didi Heras, Dolors Bosch Agustí, Emili Biarnés, Enric Olmo, Eva Piqué Ripoll, Fango Project, Gemma Lacalle, Igor Garai, Ivet Bazaco, Kypsela, Lluís Xifra Olivé, Manel Martínez, **Margarida Geronès i Puig**, Limón Studio, Marta Goula, Martina Rogers, Míriam Seguí Carbonell, Momo Vinyals i Candeler, Núria Efe, Núria Gimbernà, Pepa Benavent, Pilar Aldana-Méndez, Rosa Calull, Sampere, Silvia Alsina, Surant Design i Vilà Clara Ceramistes.

Joan Roca a la 46a Mostra d'Art Contemporani

Del 8 de març al 6 d'abril es va presentar a Ripoll, al Museu Etnogràfic (plaça de l'Abat Oliba, s/n) la mostra internacional d'art, organitzada pel Circuit Artístic Gestora Cultural.

La mostra va reunir artistes de diferents països i disciplines —pintura, escultura, fotografia i art digital— en una proposta multidisciplinària que volia reflectir la pluralitat del panorama artístic actual. *Cada edició articula un espai de trobada entre llenguatges i enfocaments diversos, amb l'objectiu de posar en relació pràctiques creatives que defineixen l'escena artística contemporània.*

Entre vint-i-cinc artistes **Joan Roca Duarte** hi va presentar les seves obres.

El projecte afavoreix la circulació d'idees i la connexió entre creadors, institucions i públic, alhora que actua com a plataforma de projecció per als artistes participants. En aquest marc, ofereix una panoràmica actual de la producció artística internacional i reforça el diàleg entre creació contemporània i context cultural.

Paisatges interiors

Del 10 de març al 24 d'abril es va presentar l'exposició d'obres d'escultura ceràmica de **Mercè Pla** a la Galeria d'Art Mar (Pau Claris, 120, Barcelona).

En el meu recorregut artístic, he experimentat amb tècniques i materials diversos, cada un, amb les seves possibilitat i característiques. De tots ells, amb el que he sentit una connexió més íntima, és amb la terra i la tècnica ceràmica, com a llenguatge d'art, sensorial i orgànic.

Accentuant-me el sentit del tacte, tant important per mi.

El que més m'ha interessat d'ell, ha estat la seva capacitat plàstica per a construir les meves creacions; esdevenint la millor matèria per a expressar les emocions. Modelar-les, que és el que busco amb la meua obra, ha estat la conseqüència natural de treballar la terra. Acaronant-la, sorgeixen, seguint el batec del cor, unes escultures que dialoguen amb l'ànima de l'observador.

Mercè Pla, 12-02-2023

Dia Internacional de les Dones Día de la Dona Treballadora

Amb ulls de dona

Del 6 al 13 de març es va presentar aquesta exposició col·lectiva de les artistes dones de Sant Feliu de Llobregat al Palau Falguera (carrer de Falguera, 6). S'hi van presentar les sòcies de l'ICRE: **Coco Guilera** (amb les escultures *Mamita*, talla de fusta, i *Lo siento, no hablo inglés*) i **Maria Candela Peñato** (amb les escultures *Bella*, de terracota, i *Ola*, també de terracota).

Mamita, de Coco Guilera

Bella, de Maria Candela Peñato

Laura Vallvé

V edició de *la Dona per la Dona*

Del 6 al 20 de març es va poder veure l'exposició a l'Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya (Diputació, 423, Barcelona) amb el conjunt d'obres -de tema lliure i de tècniques diverses, aquarel·la, oli, acrílic, escultura, guasch- de més d'una vintena d'artistes.

Entre les quals hi havia la sòcia de l'ICRE **Laura Vallvé Feliu de la Peña**. *La meua escultura mostra una dona gairebé nua, amb un camisó i un barret que reivindica la seva identitat. El seu cos s'expressa amb dignitat, però està tancada dins d'una gàbia dividida en dues parts: la daurada, que representa les presons invisibles disfressades de privilegi o tradició, i la negra, que simbolitza la repressió més dura: prohibicions, violència, censura i càstigs per decidir sobre el propi cos.*

La base inclou paraules com fills, família, religió o cultura, elements valuosos que, convertits en obligació, esdevenen barrots. L'obra denuncia que la repressió és sistèmica, visible i invisible, i que fins i tot les gàbies més brillants continuen sent gàbies. La llibertat d'una dona no és mai negociable.

Fili Plaza participa a Gent 6.0

L'11 de març, per commemorar el *Dia de Dones*, *Gent 6.0*, es va projectar el curtmetratge "*Passa la vida. Història d'una dona*", de Carme Huelves, a l'Espai d'Arts Escèniques, al carrer de Santa Teresa, 9, d'Alella (Maresme). La pel·lícula va ser presentada pel director de curtmetratges i membre d'honor de l'Acadèmia del Cinema Català, Agustí Argelich.

A continuació de la pel·lícula es va fer un col·loqui sobre el *creixement de les dones a la societat* en el qual hi van participar com a dones empoderades - a més de l'autora, la directora i l'actriu del film - Carmen Cazcarra (fundadora de la primera escola d'imatge municipal), Marta Vendrell (directora del grup de teatre ATA d'Alella i **Fili Plaza** (escultora amb emblemàtiques obres al poble d'Alella i creadora d'una important col·lecció de joieria).

Fili Plaza a la dreta de la imatge

Pili Beltrán a La Zona

Del 12 al 29 de març es va presentar una exposició col·lectiva, a la qual hi participava **Pili Beltrán**, a la **Galeria La Zona** del carrer d'Agustín de Betancourt, 7, de Madrid,

D'entre una dotzena d'artistes, **Pili Beltrán** va destacar amb mitja dotzena d'escultures, totes elles de pedra.

El barri de Chamberí de Madrid compta amb un nou espai, concebut amb la idea d'impulsar l'art a través de la mostra del treball d'artistes consagrats, convertir-se en la plataforma per a nous creadors i transformar-se en una porta oberta per afavorir l'accés a la cultura del conjunt de la societat.

Margarida Geronès a Ceret

Del 17 al 31 de març la galeria *La Cerise sur le tableau* de Ceret (39 rue St Ferréol, Vallespir, Catalunya del Nord) va presentar les aquarel·les i dibuixos de Cécile Benoit Picchi i les escultures de **Margarida Geronès**.

Ian Morlion, el director de la galeria deia: *El nostre espai ofereix constantment una varietat d'obres d'un "nucli" d'artistes locals, que es renoven regularment, però no només... També acollim exposicions temporals d'altres creadors, pintors, escultors, fotògrafs... veint de tota França i, de vegades, fins i tot de l'estranger cada quinze dies.*

Matèria, forma i territori

El 17 de març es va inaugurar l'exposició *Materia, forma y territorio*, organitzada per l'Asociación Aragonesa de Escultores, al Centro de Historias de Zaragoza (plaça de San Agustín, 2).

El Centre d'Històries és un espai de producció, exhibició i difusió de l'art i la cultura. Compta amb cinc espais expositius, laboratori audiovisual, el Museu Origami, saló d'actes i diverses aules.

L'Associació Aragonesa d'Escultors neix com a projecte col·lectiu sòlid i necessari. Aquesta exposició marca la seva presentació pública, el seu bateig a la vida cultural de Saragossa, i reuneix la gran majoria dels escultors i escultores que treballen avui a Aragó, juntament amb creadors residents de sis nacionalitats diferents, tots ells amb reconeguda solvència artística.

Entre tots aquest artistes hi havia els membres de l'ICRE **José Luis Ansón**, **Jorge Egea**, **Joaquim Hernández**, **Mario Molins**, **Julio Romay** i **Marcel Valencia**.

José Luis Ansón

Jorge Egea

Joaquim Hernández

Mario Molins

Julio Romay

Marcel Valencia

Elvia Cor, amb Veu de Dona

El 17 de març, a les 5 de la tarda, el programa SER Catalunya, de la cadena SER, va emetre una entrevista amb **Élvia Cor**, des de l'hotel Me Terramar de Sitges (passeig Marítim, 80, Garraf).

L'Elvia va dir: *Com l'art potencia la teva bellesa i fa sostenible la moda i el glamur?*

Ho desvetllem en directe ... entre altres qüestions de bellesa, moda, sostenibilitat amb dones que inspiren. Tindrè la sort de respondre a l'entrevista a aquesta i altres qüestions, juntament amb meravellosos ponents del món de la moda. I gaudireu d'una prestigiosa taula rodona i d'altres entrevistes interessants... Potencia la teva bellesa interior amb art! Aquesta bellesa se sent!

Artistes per la Pau, a l'Atlàntida de Vic

El 18 de març es va inaugurar l'exposició *Artistes per a la pau*. *Artistes unides per la llibertat de Gaza* a l'Atlàntida de Vic (Francesc Maria Masferrer, 4) -complex cultural d'Osona que integra una escola de música i un centre d'arts escèniques-.

Coincidint amb la inauguració es va realitzar la venda *d'art solidari de petit format*, la recaptació de la qual va anar destinada a ONG's que treballen per Gaza: *Human Appeal*, *Fundació CAPP* i *Belt Al Mostaqbal*.

22 artistes van participar a la mostra, entre els quals hi havia els socis de l'ICRE **Berta Canals** i **Moisès Gil**.

Cinema ICRE, aquest cop amb Jaume Plensa

El 19 de març es va projectar, a la sala de Vídeo Instan (Viladomat, 239, Barcelona), el documental *¿Puedes oírme?* de Pedro Ballesteros (2020), on s'hi dibuixa *un retrat de l'artista Jaume Plensa, presentant-nos la seva obra arreu del món i oferint-nos un tast de la seva personalitat magnètica entre les seves paraules i imatges*.

El film de 75 minuts està estructurat al voltant de conceptes com Esferes, Paraules, Llar, Memòria, Silenci i Temps – elements quotidians profundament relacionats no només amb l'obra d'aquest artista català de renom internacional, sinó també amb els seus principis i pensaments més arrelats. Ballesteros acompanya de prop Plensa durant la preparació d'una instal·lació per al vestíbul d'un gratacel de Nova York, la creació d'una retrospectiva al MACBA de Barcelona, la inauguració d'una exposició a Estocolm i la finalització d'altres projectes en diversos llocs de França, Madrid i Japó.

A la projecció hi van assistir una vintena de socis de l'ICRE.

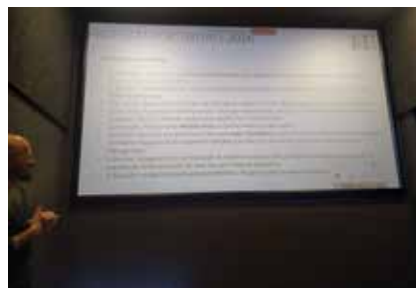
Assemblea General de Socis de l'ICRE

Tot just després de la projecció de la pel·lícula sobre Jaume Plensa, a les 8 del vespre, l'ICRE va celebrar, a la mateixa sala, la preceptiva i anual Assemblea General de Socis.

En aquesta ocasió hi van participar una mica més d'una vintena de socis, 16 de forma presencial i 5 connectats de diferents formes telemàtiques.

Entre els acords adoptats, els dos més rellevants van ser: un augment de la quota dels socis per l'any 2027 i l'inici dels tràmits per aconseguir la Declaració d'Associació d'Interès Cultural per l'ICRE.

Després de l'assemblea es va organitzar un sopar amb tots els assistents que es va fer al mateix bar de Vídeo Instan.

gemmalahozfotografia

Xavier Moreras

Esther Tenedor va il·lustrar “Arrels de morera”

El dissabte 21 de març es va presentar el nou llibre “Arrels de morera” del poeta Josep Chueca a la llibreria Strogoff de la Garriga, Vallès Oriental (carrer de Can Xix Corder, 2).

Hi ha tardes que es converteixen en memòria abans fins i tot de començar. Josep Chueca ens convida a endinsar-nos en un univers íntim, teixit de records, terra i silenci. L'acompanyarà la poeta Marta Pérez Sierra, amb la seva mirada profunda i delicada.

La pintura hi serà present a través de l'obra d'Esther Tenedor, que aporta una dimensió visual que respira amb els versos, mentre el piano de Jofre Doderó vestirà l'espai amb una música que batega suaument al costat de cada paraula. Una trobada on emoció, color i so es fonen per celebrar la bellesa d'allò que ens arrela.

Carme Cañete participa en un mural col·lectiu

També el dissabte 21 i dins el programa d'Actes del 8M de l'Ajuntament del Vendrell, un grup de 'Creadores' van fer un mural col·lectiu.

No té preu el que van sentir. Totes unides des de la diversitat amb un objectiu comú: Reivindicar dones creadores que la història patriarcal ha fet invisibles.

El resultat no només és un mural o un Manifest ... sinó l'inici d'alguna cosa més important.

Xavier Moreras i Pere Baguena a Bescanó

El 22 de març es va inaugurar la V Mostra d'Art Contemporani Emergent de Bescanó 2026, inclosa dins la Fira de l'Embotit de Bescanó (Gironès). En aquesta ocasió es van presentar obres a quatre espais del poble: a l'església de Sant Llorenç -on hi va exposar **Xavier Moreras**-, al vestíbul del Teatre (en **Pere Baguena**), a les Aules Maria Rosa Cabré i al Parc Lluís Vigué.

La Mostra es celebra amb la intenció de fer accessible al gran públic el món de l'Art Contemporani. Vol donar a conèixer el talent artístic del nostre territori i alhora fomentar la innovació i l'excel·lència en les pràctiques artístiques contemporànies.

Tertúlia ICRE amb Matilde Grau

El 24 de març, a les 7 de la tarda, es va fer una nova Tertúlia al Cercle Artístic de Barcelona (carrer dels Arcs, 5). Aquest cop amb l'escultora **Matilde Grau** que va presentar el tema *La importància de les escultures 'sense importància'*.

Matilde Grau: Escultora i ceramista i doctora en Belles Arts. Professora associada de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona. També exerceix docència d'escultura i ceràmica a l'Escola Massana de Barcelona i en el Màster Universitari oficial de la Facultat de Bellas Artes UPV/EHU “Máster en Cerámica: Arte y Función”.

La meua activitat investigadora i creadora se centra principalment en l'escultura i la ceràmica. En escultura he treballat amb molta diversitat de materials i disciplines, materials tèxtils, foneria de bronze i alumini, resina i fibra de vidre, fusta, metall, vidre, etc. També treballa amb altres disciplines que complementen la meua obra escultòrica com el gravat, la laca japonesa, la creació de volums amb la tècnica de la cistelleria, etc. En ceràmica he treballat amb totes les tècniques, des del torn, modelat, construcció i la creació de formes a partir de motlles, etc. Amb aquesta disciplina he desenvolupat obres de petit format i també obres de gran format per l'espai públic. He realitzat nombroses estades en centres internacionals especialitzats en escultura i art públic i nombroses exposicions individuals i col·lectives tant a nivell nacional com internacional.

La importància de les escultures ‘sense importància’

Matilde Grau, Escultora, ceramista i professora de Belles Arts

Tots tenim peces que no ensenyem. Peces que queden al taller, que considerem proves, errors o coses menors. Aquest text parla d'això: de les escultures que no semblen importants, però que ho acaben sent perquè activen processos, inicien relats, obren camins i generen connexions inesperades. En aquest sentit, són fonamentals. Podríem dir que són llavors: no totes germinen, però totes contenen potencial. Són espais de llibertat, alliberats de la pressió de “ser obra final”. En el meu cas, moltes exposicions han començat amb una peça molt petita, gairebé anecdòtica. Una peça sense ambició aparent que contenia una intuïció capaç de desplegar-se amb el temps.

Us parlaré de dues peces “sense importància”. La llavor de la sèrie *Paisatges interiors* sorgeix d'una experiència docent coincidint amb el canvi de mil·lenni. Es proposa als alumnes de primer curs participar en una exposició col·lectiva, i hi acaba prenent part la majoria d'estudiants d'escultura del curs 1999-2000.

Cada alumne rep una capsa de fusta i ha de crear-hi, durant els primers dies de l'any 2000, una obra com a declaració d'intencions. Només se'n pot intervenir l'interior. En tornar de vacances, les capses —obertes i tancades— omplen la sala com un conjunt de metàfores sobre el nou segle.

Animada pels estudiants, també hi participo. Lluny del taller, treballo amb retalls daurats de l'arbre de Nadal, que esdevenen petites muntanyes. El resultat no és especialment rellevant, però sí prou suggeridor per donar lloc a l'exposició *Paisatges interiors* (Galeria Esther Montoriol, 2001). D'aquesta manera, una peça menor esdevé l'origen de tota una exposició. Us presento algunes de les obres d'aquesta sèrie:

Paisatge interior (2001)

Un paisatge amagat dins una capsa de vellut vermell, que només es pot recórrer amb la mirada. A l'interior, muntanyes d'or evoquen tant una serralada com una imatge microscòpica.

Paisatge desplegat (2001)

Un cercle de 130 cm de diàmetre, amb vellut vermell i seda daurada, que es desplega com un paisatge vist des de dalt. Es pot observar, tocar o recollir.

En tots dos casos, el vellut vermell remet al cos i l'or a l'àmbit emocional, als sentiments.

El paisatge del caminant (2001)

Una motxilla reversible, de pell blanca i interior daurat, que es transforma d'una closca tancada a un paisatge obert. Parla d'introspecció i de com l'experiència construeix el paisatge interior. Es pot portar a l'esquena, connectant cos, trajecte i memòria.

Aquestes obres neixen d'un moment d'introspecció i exploren paisatges de l'ànima, alhora que incorporen tècniques de costura que reapareixeran en treballs posteriors de la meua trajectòria artística.

La segona obra “sense importància” que us presento va ser l'origen de l'exposició *Fragilitats* (Galeria Esther Montoriol, 2007). Va sorgir en un període en què les meves pertinences van romandre embalades durant gairebé dos anys. Els trasllats i les obres de l'espai que havia d'acollir l'habitatge i el taller es van allargar més del previst, i el moviment constant de capsos, sovint amb un embalatge precari, va provocar la ruptura de moltes peces de ceràmica i de vidre. Aquesta situació, inicialment frustrant, transforma la relació amb els objectes. Allò que fins aleshores havia estat pensat per durar apareix ara com a vulnerable, exposat a l'error, al desplaçament i al temps. La reparació d'una tassa trencada, unint fragments amb massilla i pa d'or, connecta intuïtivament amb la filosofia japonesa del *kintsugi*, que reivindica la bellesa de la reparació.

El/la primer/a... del 2000 (2000)
Fusta, cinta daurada
18 x 13 x 8 cm

Paisatge interior (2001)
Vellut, seda daurada
30 x 25 x 15 cm

Paisatge desplegat (2001)
Vellut, seda daurada
Ø 130 cm

Paisatge del caminant (2001)
Pell, seda daurada
60 x 50 x 50 cm

Simile gaudet simili (2007)
(cada cosa es complau en la seva semblant)
Porcellana, or, massilla
Mides variables

e pluribus unum (2007)
(de molts, fer-ne un)
Porcellana, resina d'epoxi, fibra de vidre, acer,
ciment de juntes
Ø 165 x 15 cm

Bol d'Or. De molts un (2009)
Porcellana, vidre, ciment, acer, ciment de juntes
400 x Ø 700 cm
Tàrrrega, Lleida

Igual que la capsa de fusta amb el paisatge interior, aquesta tassa no es va exposar mai, però la seva reparació es converteix en una manera de treballar. No es tracta només de restituir una forma perduda, sinó d'assumir la ruptura com a part constitutiva de l'objecte. Les peces reparades no amaguen la ferida, sinó que la fan visible, incorporant-la al seu significat.

La precarietat del moment —treballar entre capsos, sense un espai estable— afavoreix una manera de fer més directa i menys planificada, en què les decisions es prenen des de la proximitat amb el material i l'experiència immediata.

Us presento algunes de les obres de l'exposició *Fragilitats*, en què la ruptura, la reparació i la transformació esdevenen eixos centrals:

Mallum nullum est fine aliquo bono (2006)

És el regal de Nadal de l'Escola Massana i consisteix en 200 tasses trencades i restaurades amb or. L'alteració material esdevé metàfora: dels trencaments en pot sorgir alguna cosa millor.

Simile gaudet simili (2007)

Com és habitual, una escultura porta a una altra i, sense tenir-ho previst, les més de 200 tasses del regal de Nadal, trencades i disperses damunt les taules del taller, es barregen entre elles, s'intercanvien parts i es formen parelles de tasses sorprenents —algunes amb dues nanses, d'altres sense. La unió entre les parts està feta amb pa d'or.

E pluribus unum (2007)

Plat d'1,65 m de diàmetre construït a partir de fragments de dos models: un de modern, blanc i llis amb una lleugera tonalitat blavosa, i un altre de tradicional, amb decoració floral de colors càlids. Aquesta escultura recorda *Paisatge desplegat* (2001): totes dues són circulars i fan referència al cos.

Bol d'Or. De molts un (2009)

Una escultura pública a Tàrrrega, de grans dimensions, en forma de bol. L'interior daurat i l'exterior de porcellana blanca transformen un objecte quotidià en un espai monumental, com a homenatge a allò simple i essencial.

En un moment en què es demanen resultats, visibilitat i coherència, aquestes obres “sense importància” reivindiquen el dret a dubtar, a provar i a no saber. Potser són, en realitat, les més necessàries. No responen a cap expectativa concreta, no neixen amb voluntat de ser mostrades, però contenen una llibertat difícil de trobar en processos més dirigits.

Són espais de prova, de fragilitat i d'intuïció, on el pensament encara no està fixat i la forma no està del tot resolta. I és precisament en aquesta indeterminació on sovint apareixen les idees més fecundes.

En aquest sentit, el taller es converteix en un lloc on conviuen diferents nivells de presència: allò que es mostra i allò que es descarta, allò que es conserva i allò que desapareix. Les peces “menors” formen part d'aquest ecosistema invisible, que no sempre arriba a l'espai expositiu però que sosté tota la pràctica.

La seva importància no depèn de la seva permanència material, sinó de la seva capacitat d'haver obert un camí.

Observar i tenir en compte les escultures “sense importància” és treballar des d'un lloc més honest: aquell en què encara no sabem què serà important. És precisament en aquest espai de no-saber on el treball es manté obert i viu.

Mario Molins, 'Art en el camp rural'

El 25 de març el 'magazín' *Pasajeros al Tren d'Alto Jalón Radio* (96.9 FM) va enviar a la seva corresponental Prado Vielsa a entrevistar a l'escultor, soci de l'ICRE, Mario Molins a Binéfar (la Llitera, Osca). *Art rural* ve a recordar-nos una cosa molt senzilla: que als pobles també es crea, es pensa, s'arrisca... i se somia amb les mans.

Coneixem Mario Molins, escultor, activista, poeta i docent, l'obra del qual dona nova vida als arbres. Viu en connexió amb la natura, on experimenta i planifica les escultures durant anys. Tot i que un problema visual ha transformat la seva forma de treballar, manté intacta la seva essència, fusionant escultura i poesia a les seves creacions.

IX Biennial d'Art Sacre

Del 28 de març al 28 d'abril de 2026 es va celebrar la 9a Biennial d'Art Sacre al Castell de Cotlliure (Quai de l'Amirauté, 66190, Cotlliure, Rosselló, Catalunya del Nord). El certamen va ser organitzat per la *Confrérie de la Sanch Collioure* (9 Rue Mailly, Collioure) amb la col·laboració de *Grupdart.cat* (carrer de Puerto Rico, 40, el Masnou). Les obres, a ser possible, havien d'estar inspirades en els set pecats capitals (és una temàtica molt àmplia i plena de simbolismes).

Des del 2010, la Confrérie de la Sanch de Collioure, amb el suport del Consell Departamental, ha organitzat una Biennial d'Art Sacre, que se celebra al prestigiós entorn del Castell Reial de Cotlliure. Aquesta exposició dura entre cinc i sis setmanes i reuneix artistes —pintors, escultors i fotògrafs— principalment de la regió, però també d'altres països europeus.

L'Associació "Grupdart.cat-les Mans de les Arts" agrupa persones relacionades amb el món de les arts. Organitzen exposicions individuals i col·lectives, concursos, sopars, tertúlies, taules rodones i rutes d'art. El seu objectiu és promoure la cultura i l'art a través d'una varietat d'esdeveniments culturals. Ofereixen un espai per a professionals i aficionats que comparteixen interès per les arts, contribuint a la dinamització cultural del seu entorn.

En aquesta ocasió s'hi van presentar uns 60 artistes, entre els quals hi havia les sòcies de l'ICRE: **Jose Abellán, Aniola Guilera, Coco Guilera, Solange Keschmann, Isabelle Petith, Lucila Ponthus, Esther Tenedor i Maria Candela Peñato.**

Isabelle Petith

Maria Candela Peñato

Lucila Ponthus

Aniola Guilera

Esther Tenedor

Jose Abellán

Coco Guilera

Solange Keschmann

L'obra de Solange Keschmann a Cotlliure

Es destaca l'obra de **Solange Keschmann**, exposada a la 9a Biennal d'Art Sacre de Cotlliure, perquè va acompanyada de les seves reflexions conceptuals:

L'AVARÍCIA

«TENIR FILFERRO DE PUES AL VOLTANT DE LA BOSSA»

Aquesta imatge de l'avarícia em perseguia durant el procés de creació, fins que, mentre abocava una capa de resina epoxi sobre la bossa, em vaig dir pels meus endins:

¡L'artista només pot crear a partir de la generositat de la seva inspiració, de la seva passió!

!De la seva sensibilitat! De la generositat del gest!

¡De l'abundància de la matèria!

!De la generositat del cor!

L'avarícia és fosc, la generositat en la creació, és alegria i llum.

!Mirem l'avarícia i el filferro de pues, i triem la generositat!

Fili Plaza a Sant Feliu de Guíxols

El dissabte 28 de març es va inaugurar una nova galeria d'art a Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà), a la plaça del Monestir, núm. 28, a l'antiga fàbrica Rourich. Es tracta de la galeria *Geis Espais d'Art*.

Es un espai que combina una galeria d'exposicions amb tallers i que està impulsat per Isabel Albertí i Pere Geis. *Estem creant un espai on l'art i la bellesa seran protagonistes*.

*Ens acompanyaran artistes molt especials, amb molta passió i inspiració: Mònica Custodio, **Fili Plaza**, Narcís Comadira, Udaeta, Josep Canals, Carles Piqueres, Núria Efe, Ana Gutiérrez, Smatas, Jordi Estañol, Kipsella i Manel Marzo-Mart, entre altres.*

Esther Tenedor a Bulgària

El 31 de març es va inaugurar l'exposició '*Mon de colors IV*' a l'Art Hotel 158 de Sofia, Bulgària (C/ Knyaz Boris I, 158).

'Mon de colors IV' és molt més que una exposició: és un punt de trobada entre mirades, llenguatges i sensibilitats diverses que dialoguen a través de l'art.

Formar part d'aquest projecte internacional i viatjar fins a Sofia amb la nostra obra és una experiència que ens omple d'agraïment, emoció i sentit. Cada pas fora de casa és també una manera d'obrir camí, de compartir el que fem i de continuar creient en l'art com a llenguatge universal, capaç d'unir cultures, veus i emocions.

Petits grans museus

Eulàlia Monés Gresely, escultora

A la capital de la petita illa d'Andros de l'arxipèlag de les Cíclades a Grècia, hi trobem en un mateix carreró dos museus un en front de l'altre.

Un d'Art Contemporani amb bona part de l'obra de l'artista grec Takis i que l'Enric Morera ja ens en va parlar en un petit reportatge en el primer Butlletí que ICRE va publicar/editar.

I l'altre, travessant el petit carreró, és el Museu Arqueològic. Ja us podeu imaginar que a Grècia qualsevol petit museu d'arqueologia hi podem trobar meravelles i aquest no n'és una excepció.

El museu conté una col·lecció d'objectes procedents de jaciments arqueològics de l'illa i bàsicament escultures de períodes compresos entre l'època arcaica i el període romà.

D'entre les escultures en destaca una de bellíssima, una còpia romana d'un Hermes atribuït a Praxíteles i que té molta, molta semblança al famosíssim Hermes amb el petit Dionís d'Olimpia de Praxíteles, i que no està del tot clar que es tracti d'un original grec o d'una còpia romana.

Observant les dues escultures es veu molt clar que rere hi ha el mateix escultor.

En el museu també hi podem veure diverses esteles funeràries de diversos períodes.

Penso que els grecs amb les esteles funeràries van saber crear una fórmula molt bonica per retre homenatge als seus morts.

A les Esteles sempre es representa al difunt assegut amb una actitud reposada i serena acomiadant-se dels seus éssers estimats donant-se les mans.

A vegades també se'ls representa amb els objectes que van gaudir i valorar en vida.

Moltes vegades apareix una serventa sostenint una capsa on la senyora hi diposita les seves joies, però la capseta també representa l'esfera privada del difunt, allò que li era propi en vida, representa la identitat, la memòria i la vida quotidiana.

Hi ha una estela molt bonica i que es troba al Museu Arqueològic d'Atenes on s'hi representa a una mare jove asseguda i una serventa li acosta un infant, el seu fill, que allarga la maneta per tocar-la, però la mare ja no li correspon perquè ja no pot acaronar-lo com ella voldria perquè ella ja no forma part del món dels vius.

També hi ha esteles, moltes vegades d'infants, que s'acomoden i deixen lliures als seus animalets de companyia com ocells i ànecs. Ells ja no podran tenir-ne cura i per això els deixen lliures.

Hermes de Praxíteles
Museu Arqueològic d'Andros
Eulàlia Monés

Estela funerària
Museu Arqueològic d'Andros
Eulàlia Monés

Abril

Joaquim Riera, *Primavera Madrid 2026*

El dilluns 6 d'abril, a les 19:00 hores, es va inaugurar l'exposició '*Primavera Madrid 2026*' a *Espacio Cultural Abierto* (carrer del Doctor Velasco, 6, Madrid), amb la participació de 4 obres d'en **Joaquim Riera**.

Espacio Cultural Abierto és una galeria d'art, dirigida per la pintora Clara Tengono, que es defineix com 'un espai on la cultura hi té cabuda. Art, exposicions, tallers, teatre, poesia...'

Ceràmiques de Victòria Ibars

El 7 d'abril es va inaugurar una exposició de pintures i ceràmiques a la Sala Cultural d'Exposicions Ramon de Campmany de Canet de Mar (plaça dels Americanos, s/n). **Victòria Ibars** hi va participar amb quatre ceràmiques.

La Sala municipal, que va inaugurar-se el setembre de 1999, està ubicada a l'antic Saló Rosa, que va desaparèixer per construir-hi habitatges i locals comercials. Acull mostres d'artistes locals i foranis, exposicions col·lectives i concursos, d'altres exposicions alternatives i actes de difusió cultural de petit format.

Fili Plaza presenta les seves obres al *Quadrat d'Or*

El 7 i 8 d'abril es va fer una exposició de joies i escultures de **Fili Plaza** en un espai modernista de luxe, al carrer de Casp 22 de Barcelona.

Es tracta de la Casa Llorenç Camprubí, de l'arquitecte Adolf Ruiz i Casamitjana.

L'arquitecte la va fer el 1901 i destaquen la gran quantitat de figures de pedra esculpides a la façana, així com la decoració de la tribuna, les baranes i les llindes dels balcons i els escuts de Catalunya i la creu de Sant Jordi al coronament. Al vestíbul també hi trobem notables detalls com els llums de paret, el pilar d'arrencada de l'escala, l'ascensor, etc.

Jordi del Toro, joier de Barcelona i creador de l'espai *Temps de Luxe* va presentar l'exclusiva col·lecció de joies úniques de **Fili Plaza** -peces fetes a mà a Barcelona que fusionen escultura, disseny i ànima- juntament amb les seves escultures singulars.

Maria Candela Peñato, Joan Roca i Mireia Vilar

Del 8 al 28 d'abril la galeria MiiM spais (carrer de l'Avenir, 54, Barcelona) va organitzar una nova exposició inspirada en la cançó "*Jump In*", del cantautor i guitarrista Halldor Mar (Reikiavik, Islàndia, 1972).

Una convocatòria que presentem des de MiiM spais, en diàleg i col·laboració amb la galeria Dorcu, on 23 artistes han interpretat una mateixa font d'inspiració per donar forma a les seves obres. Ens acompanya en viu Halldor Mar, artista que ha cedit la seva cançó com a punt de partida d'aquest projecte i que la interpretarà durant la inauguració, permetent apropar-se de manera directa a l'origen que ha impulsat totes aquestes propostes.

La cançó "*Jump In*" de Halldor Mar és una de les seves produccions recents que forma part del nou disc "*This way, please*". Aquesta cançó és una de les col·laboracions especials de Natxo Tarrés a *Running*, i forma part del nou disc "*This way, please*" que celebra els deu anys des de la sortida de "*Winds*". El disc inclou una versió traduïda a l'islandès per Thorvaldur Thorvaldsson de l'Estaca de Lluís Llach.

Amb la participació de tres artistes de l'ICRE, **Maria Candela Peñato** (pintura i plats de ceràmica) i **Joan Roca** i **Mireia Vilar** (pintures).

Plats de ceràmica de Maria Candela Peñato

Detall d'una pintura de Mireia Vilar

Àngels Badia, exposició al Priorat

El 8 d'abril es va inaugurar l'exposició col·lectiva organitzada per l'Associació d'Art del Priorat, Terra d'Art, a la Casa de la Festa de Falset (placeta de Neus Català, s/n). Hi van participar 14 artistes de l'associació, entre els quals hi havia **Àngel Badia**, sòcia de l'ICRE.

L'Associació d'Art del Priorat, coneguda com TERRA d'ART, és una iniciativa cultural que promou l'art visual a la comarca del Priorat. Fundada el novembre de 2022, l'associació gestiona una sala d'exposicions permanent a Falset i organitza el Premi Isabelle Meyer, que ofereix una beca de 3000 euros per a projectes artístics. El seu objectiu és potenciar la creació artística, fomentar la inclusió social i la igualtat, i promoure la interacció entre l'art i altres manifestacions culturals.

Javier de Mendoza, classes de modelat de retrat

Del 9 al 24 d'abril, els dilluns i els dijous, en **Javier de Mendoza** va donar uns tallers de modelat de retrats en fang, a escala real i amb model.

Les classes es van fer a *El Local d'Art* (carrer de Tamarit, 115, bxs, 1a) de Barcelona. *El Local d'Art* es dedica a oferir una àmplia varietat de serveis relacionats amb l'art, com ara l'ensenyament de pintura i escultura. Amb una ubicació cèntrica i de fàcil accés, s'ha convertit en un referent per a aquells que volen explorar la seva creativitat i desenvolupar les seves habilitats artístiques. El seu equip de professionals altament qualificats i amb una àmplia experiència en el camp de l'art garanteix un ensenyament de qualitat i personalitzat.

L'obra d'Esther Tenedor a Colòmbia

El 8 d'abril es va inaugurar l'exposició '*Semillas de armonía*' a la Biblioteca César Pérez García de la Universitat Cooperativa de Colòmbia, a Neiva. Va reunir més de cent obres d'artistes de sis països: Brasil, Colòmbia, Argentina, Perú, Mèxic i Espanya. *Un projecte que uneix cultures, colors i mirades a través de l'art.*

"Aquest espai no només ha facilitat la visibilitat d'artistes emergents i consolidats, sinó que també ha teixit un pont directe entre creadors i públics diversos. Durant més de quinze anys, la biblioteca ha operat com a escenari alternatiu als circuits tradicionals, dinamitzant l'accés a l'art i promovent noves formes de circulació cultural".

Moisés Gil a Osca

Del 9 d'abril al 3 de maig, el Centre Cultural '*Manuel Benito Moliner*' d'Osca (plaça de l'Alcalde José Luis Rubió, s/n) va presentar l'exposició d'obres de **Moisés Gil** '*Ontologia del Gest. Resistències i derives contemporànies*'.

Les peces estaven disposades amb un fil narratiu que coincidí amb l'estada de **Moisés Gil** a Osca, des de l'any 1987 fins al 1992, on hi va ser professor d'Arts i Oficis en Escultura.

L'exposició es presenta com una investigació escultòrica radical sobre el cos entès no com a forma, sinó com a esdeveniment. Lluny de qualsevol deriva formalista o decorativa, la pràctica de Gil se situa en un territori on l'escultura esdevé dispositiu crític, una estructura que tensiona les relacions entre individu, sistema i experiència contemporània. Les seves figures no representen cossos: operen com a cossos. Cossos que sostenen, que resisteixen, que es contenen, que fracassen, que persisteixen.

El nucli conceptual de l'exposició rau en una afirmació contundent: el gest no és expressió sinó condició d'existència. Cada postura —aturar-se, pujar, observar, protegir— no descriu una acció, sinó que la constitueix.

Roser Box amb el Glass Artist Open Studio

L'11 d'abril, Roser Box va obrir el seu taller per una experiència col·lectiva en el marc de la 7a edició del Glass Artist Open Studio a Barcelona. Art, artesanía i disseny, de la mà dels seus creadors i professionals. La seva proposta es va centrar en la creació d'un vitrall col·lectiu.

Barcelona (Catalunya Edition) va obrir la porta d'una selecció de tallers de vidre artístic, dins del marc de l'European Artistic Craft Days, que es va celebrar del 7 al 12 d'abril del 2026 a Europa, proposant aquest recorregut per espais creatius amb diverses activitats proposades pels artistes: xerrades, demostracions i tallers.

Jaume González-Bosch amb l'ArtsGRUP

De l'11 d'abril al 10 de maig es va celebrar l'exposició col·lectiva de Primavera 'Art-BRII', de l'associació ArtsGRUP, a l'Espai d'Art Casino de Caldes de Montbui (carrer del Forn, 15).

ArtsGrup de Caldes de Montbui és un col·lectiu local d'artistes vinculat al municipi, format principalment per creadors de l'àmbit de les arts visuals: fotografia, pintura, il·lustració, escultura i disciplines afins.

Jaume González-Bosch, també soci de l'ICRE, hi va participar.

Jorge Egea re-descobreix Faustino Nicoli

El 16 d'abril, a les 7 de la tarda, en Jorge Egea va presentar el treball de recerca "Estudi i Reconstrucció digital de la Al·legoria de la Fe de l'escultor barceloní Faustino Nicoli" al vestíbul d'entrada de l'Edifici IASlab de la Salle, Universitat Ramon Llull (carrer de Sant Joan de la Salle 7, Barcelona).

Faustino Nicoli (Barcelona, 1852 - Madrid, 1925). Marbrista, polític i restaurador. Va dirigir durant molts anys l'establiment d'escultura industrial i taller de marbres que va fundar Pedro Nicoli a Madrid, on s'hi van construir innumerable obres d'art que adornen, no només panteons, sinó tota mena d'obres realitzades en marbre [Wikipedia].

ja no recordo els anys
que només et recordo
mare
et deixo aquí un grapat de terra: pres
de les arrels d'una morera

Esther Tenedor, il·lustradora i pintora

El 18 d'abril es va presentar el llibre 'Arrels de Morera', del poeta Josep Checa, amb il·lustracions d'Esther Tenedor, a la Sala noble de Can Rius, a Caldes de Montbui. L'acte de presentació va anar a càrrec de Jordi Vilarroda (cap de Cultura del 9 NOU) i va comptar amb l'actuació del pianista i compositor Jofre Dodero.

'Arrels de morera' és una elegia a la mare morta, si bé tan viva en el record del fill que pren model en la mateixa imatge del títol, ja que en la concepció de la vida de manera circular, res no mor, tot és viu, tot es recicla. Fins i tot la pols i la cendra són matèria orgànica com el «grapat de terra pres/ de les arrels de la morera» que el fill deixa en el marbre de la tomba que certifica la «no existència» de la mare [Teresa Costa Agramunt].

I el 23 d'abril, el dia de Sant Jordi, Esther Tenedor va pintar un quadre "en viu", per compartir el procés tal com és: sense filtres, sense pressa. Un moment per aturar-se, mirar i veure com neix una obra.

L'esdeveniment va tenir lloc a la botiga Cuadro 10 (carrer Major, 11, de Sant Cugat del Vallès). Amb més de 35 anys d'experiència al sector, Cuadro 10 és una botiga especialitzada en quadres, emmarcació, miralls i objectes de decoració al centre de Sant Cugat.

Ubicats al cor de la ciutat, al costat del Monestir de Sant Cugat, en un ambient amigable i acollidor, podràs explorar una àmplia gamma de productes i serveis.

Dàmaris Llaudis i els 'Llibres d'artista'

El 23 d'abril, dia de Sant Jordi, es va celebrar el XVII Festival del Llibre d'Artista i la Petita Edició, comissariat per Elisa Pellacani amb l'Associació ILDE. L'esdeveniment va tenir lloc a la plaça de Sant Just de Barcelona, de 9 a 20 h, i va oferir una oportunitat única per conèixer de prop el món de l'edició artística contemporània.

El públic hi va poder descobrir una selecció d'originals de llibres d'artista triats especialment per explorar la idea del llibre com a objecte únic i múltiple.

En aquesta ocasió, **Dàmaris Llaudis** hi va presentar tres escultures. I també el seu llibre d'artista, 'Alfa i Omega', relligat per la pròpia autora amb impressions fotogràfiques i pigments naturals (cúrcuma).

Presentació Seminari ICRE

Natàlia Ferré, classes de retrat

El 25 i 26 d'abril, Natàlia Ferré va organitzar uns tallers de retrat amb fotografies i modelat amb planxa al seu taller del carrer de Redingt, 16 de Tarragona.

El programa especificava: El primer dia començarem explicant el tipus d'estructura que utilitzarem, com treballar amb les eines de les quals disposarem i quins passos seguir per a construir el retrat, després procedirem al modelat.

El segon dia acabarem amb el modelat i aprenent a dividir, buidar i muntar la nostra escultura, per tal de que estigui preparada per a la seva cocció en un forn ceràmic, a 1000 °C de temperatura, una vegada seca.

Rosa Gallach

Seminari ICRE sobre Puig i Cadafalch

El 28 d'abril es va celebrar el 40è Seminari ICRE a la Biblioteca Clarà. La conferència va anar a càrrec d'**Isaac Candelario** amb el títol: *L'escultura aplicada a l'arquitectura. El cas de la Casa Puig i Cadafalch d'Argentona*. Com sempre, el Seminari es va completar amb 7 escultures de socis de l'ICRE, aquest cop de: **Rosa Gallach, Antoni Miquel Morro, Jordi Oliveres, Isabella Pèith, Lucila Ponthus, Albert Redondo i Renate Schäffler**.

EMB

Antoni Miquel Morro

Jordi Oliveres

Isabella Pèith

Lucila Ponthus

Albert Redondo

Renate Schäffler

Model en guix que es troba a la sala de la planta baixa de la casa, i que correspon a una de les moltes representacions femenines que trobem a l'interior de la Casa Amatller de Barcelona.

© Clara Sala Riera, 2025.

Model per la làpida projectada per Josep Puig i Cadafalch, i situada al Monestir de Ripoll, per commemorar la finalització de les obres de restauració promogudes pel Bisbe Josep Morgades.

© Clara Sala Riera, 2025.

Llar de foc situada a l'estudi de l'arquitecte, on es pot veure el gran model en guix, que correspon al que trobem al menjador de la Casa Amatller de Barcelona.

© Isaac Candelario, 2025.

L'escultura aplicada a l'arquitectura.

El cas de la Casa Puig i Cadafalch d'Argentona.

Isaac Candelario, Historiador de l'Art i Responsable dels Espais Volart

La casa d'estiueig que Josep Puig i Cadafalch va construir a Argentona entre 1897 i 1905 és molt més que una residència privada: és un espai privilegiat per entendre com es gestava l'arquitectura modernista des de dins. Lluny de les grans façanes urbanes que l'han fet famós, aquest habitatge revela una dimensió més íntima de l'arquitecte, on l'art, la memòria i el procés creatiu conviuen en un mateix escenari. El que fa realment excepcional aquesta casa és la presència d'una gran quantitat de models escultòrics, molts d'ells en guix, que transformen l'habitatge en una mena de museu personal i en una síntesi tangible de la seva obra.

Aquests models, sovint considerats simples esbossos, tenen en realitat un gran valor artístic. Durant el Modernisme, el procés escultòric passava per diverses fases: des de la idea inicial en fang fins al buidatge en guix i, finalment, la realització en materials definitius com la pedra o el bronze. És en aquesta fase intermèdia on es conserva amb més intensitat la petjada de l'artista, amb una frescor i una immediatesa que sovint es perden en les versions finals. Escultors com Eusebi Arnau van produir una gran quantitat d'aquests models, que esdevenien peces clau tant per a la creació com per a la reproducció. El fet que Puig i Cadafalch decidís conservar-los i integrar-los a casa seva no només respon a una qüestió estètica, sinó també a una voluntat de preservar el procés creatiu i de conviure amb ell, convertint la seva llar en un espai de memòria artística.

La casa d'Argentona esdevé així un recorregut viu per alguns dels projectes més importants de l'arquitecte. A mesura que es travessen els espais, tant interiors com exteriors, apareixen fragments escultòrics que remetent a edificis emblemàtics com la Casa Amatller, la Casa Serra, la Casa del Baró de Quadras, la Casa Martí o la Casa Garí. No es tracta d'una col·lecció museïtzada en sentit estricte, sinó d'una integració orgànica dins l'arquitectura, on cada peça dialoga amb l'espai que ocupa i contribueix a construir una experiència gairebé narrativa.

El recorregut pot començar ja a l'exterior, on alguns elements anuncien aquesta voluntat d'integració entre arquitectura i escultura. A la galeria o porxo d'entrada destaca un model en guix d'Eusebi Arnau corresponent a la creu de terme projectada per a Canet de Mar, amb la representació de la Crucifixió. Aquest fragment, concebut originàriament com a part d'un ambiciós projecte de rosari monumental, mostra com Puig reutilitza peces de diferents contextos per dotar la seva casa d'un significat més ampli. A la mateixa zona també apareixen frisos i relleus decoratius —com una escena de caça— que, tot i no estar plenament identificats, revelen l'estil inconfusible de l'escultor.

Un cop a l'interior, la planta baixa concentra alguns dels exemples més clars d'aquesta "col·lecció habitada". A la llar de foc hi trobem mènsules i relleus que remetent a la Casa Martí i a la Casa Serra. Un gat jugant amb un cabdell de llana o una figura de puntaire evoquen l'activitat tèxtil dels propietaris de la Casa Martí, demostrant com l'escultura modernista no era només ornamental, sinó també narrativa i simbòlica. Al mateix espai, un relleu amb titans i déus reflecteix la lluita entre el bé i el mal, un tema recurrent en l'obra de Puig.

També en aquesta planta apareixen diversos models de la Casa Amatller, com figures femenines carregades de simbolisme. Una donzella amb lliris, associada a la puresa, formava part del programa iconogràfic de la façana i s'inscriu dins el discurs identitari de la Renaixença. Aquest mateix univers simbòlic es desplega en el gran relleu de la llar de foc, on una nau amb dues figures femenines representa el comerç entre Amèrica i Europa, al·lusió directa a l'origen del cacau i a la indústria xocolatera de la família Amatller.

A mesura que avancem cap a l'estudi de l'arquitecte, el conjunt escultòric esdevé encara més dens i significatiu. Aquí es concentren capitells, mènsules i relleus que permeten identificar projectes concrets. Per exemple, capitells amb escenes musicals —amb figures profanes i instruments— remeten a la sala de música de la Casa Amatller, mentre que altres elements, com màscares teatrals o figures fantàstiques, connecten amb l'univers simbòlic d'altres edificis. També hi apareixen models vinculats a commemoracions històriques, com la placa dedicada al bisbe Morgades a Ripoll, que incorpora la figura de Sant Jordi, un dels símbols més recurrents en l'obra de Puig.

El pis superior continua aquest recorregut amb noves sorpreses. A l'escala i als passadissos hi trobem figures medievalitzants procedents de la Casa Garí, amb escenes cortesanes que evoquen un imaginari romàntic i historicista. També hi ha medallons de la Casa Serra amb retrats d'artistes com Jacint Verdaguer o Marià Fortuny, que evidencien la voluntat de construir un relat cultural a través de l'escultura. Altres elements, com pinacles o motlures, provenen de projectes avui desapareguts, fet que augmenta encara més el valor documental del conjunt.

En aquest context, la col·laboració entre arquitecte i escultor és essencial. Puig i Cadafalch va treballar estretament amb Eusebi Arnau, que va saber adaptar el seu llenguatge a les exigències de l'arquitectura amb una gran sensibilitat. Però també cal destacar el paper dels tallers, com el dels Germans Juyol, responsables de la reproducció i execució de moltes peces. Aquesta col·laboració estreta entre arquitecte, escultor i modelista és una de les claus de l'èxit del Modernisme, que entenia l'obra arquitectònica com una creació total.

La riquesa iconogràfica de la casa és un altre dels seus grans atractius. Hi conviuen escenes religioses, figures mitològiques, animals simbòlics i al·legories que reflecteixen els interessos culturals i polítics de l'època. La presència constant de Sant Jordi, per exemple, no és només decorativa: simbolitza la identitat catalana i la lluita entre el bé i el mal, amb una clara lectura política. Les figures femenines, sovint associades a la natura o a valors abstractes, esdevenen també protagonistes d'aquest univers simbòlic, mentre que els animals i objectes aporten referències més concretes a la realitat social i econòmica.

També el jardí i els espais exteriors participen d'aquesta concepció global. Encara que menys estudiats, hi trobem elements escultòrics com màscares o figures femenines que continuen aquest diàleg entre interior i exterior. Tot plegat reforça la idea de la casa com un organisme viu, on cada element té un lloc i una funció dins d'un conjunt coherent.

Més enllà del seu valor artístic, la casa Puig d'Argentona també té una dimensió històrica i biogràfica. Va ser un espai important en la vida de l'arquitecte, tant en moments de lleure com en episodis dramàtics, com els fets de 1936 que el van obligar a exiliar-se. Aquesta experiència vital afegeix una capa de significat a l'edifici, que esdevé testimoni d'una època convulsa.

En definitiva, la casa d'Argentona és un cas únic dins del patrimoni modernista català. No només per la seva arquitectura, sinó perquè conserva una part essencial del procés creatiu: els models de guix. Aquests ens permeten entendre millor com es construïen les obres, com es desenvolupaven els programes iconogràfics i com es materialitzava la col·laboració entre diferents artistes. En un moment en què molts d'aquests materials es van perdre, la seva conservació aquí adquireix un valor excepcional.

Així, aquesta casa no és només una residència, sinó un veritable laboratori del Modernisme, un espai on es pot entendre com treballaven arquitectes i escultors, com es construïa el llenguatge simbòlic de l'època i com l'art es convertia en una eina per expressar identitat, cultura i memòria.

Drac de pedra artificial, no identificat, que es troba al passadís d'accés a l'estudi de la casa Puig d'Argentona.

Clara Sala Riera, 2025.

Racó de l'estudi de Josep Puig i Cadafalch a Argentona, on es troba el finestral presidit per la columna amb capitell modelat per Eusebi Arnau.

Clara Sala Riera, 2025.

Exposició ENIGMA

El 30 d'abril es va inaugurar la gran exposició d'escultures dels socis de l'ICRE a la Sala d'exposicions Lluís d'Icart del castell de Torredembarra (Tarragonès). *La sala és part de l'únic castell de nova planta renaixentista que es conserva a Catalunya. L'antiga fortalesa de la família Icart és la seu de l'Ajuntament de Torredembarra des de l'any 2000 i la sala d'exposicions ocupa les antigues cuines i zones de servei de la fortificació.*

L'exposició es va convocar sota un lema, 'ENIGMA' - enigmàtic, críptic, entès com allò ocult, secret, misteriós; somnis, premonicions...- i s'hi van presentar 85 socis de l'ICRE que hi van presentar una obra cadascun.

La inauguració de l'exposició la va obrir l'alcalde de Torredembarra, Sr. Vale Pino Lara, i, després del seu parlament, van intervenir el president de l'ICRE, Sr. Jorge Egea Izquierdo i el regidor de Cultura, Biblioteca i Patrimoni Cultural, Sr. Daniel Pujol Fuentes. Els actes es van acompanyar amb unes copetes de cava i un pica-pica de fruits secs.

El dia 9 de maig, l'historiador de l'Art i responsable dels Espais Volart de la Fundació Vila Casas, Isaac Candelario, actuant com a comissari, va fer una visita 'in situ' a les obres exposades per triar-ne 35 per presentar-les, durant el mes de juny, al claustre de l'antic monestir de Sant Pau del Camp de Barcelona (carrer de Sant Pau, 99). L'exposició a Sant Pau del Camp es va inaugurar el 5 de juny i es va clausurar el 3 de juliol.

Posteriorment, el mes de juliol, totes les obres -les de Torredembarra i les de Sant Pau del Camp- van ser traslladades a l'església vella de Miravet (Ribera d'Ebre), on van ser exposades des del 4 de juliol fins al 30 de setembre.

Com sempre, es va fer un catàleg exhaustiu sobre l'exposició itinerant que es va editar el mes de juny.

Maig

Laura Vallvé a la Fira de la Galera

L'1, 2 i 3 de maig es va celebrar la XXXI edició de la Fira de la Terrissa de la Galera (Montsià).

La Fira de la Terrissa de La Galera és un esdeveniment anual que celebra la riquesa de la ceràmica i la tradició terrissera. Aquesta fira, organitzada per l'Ajuntament de La Galera, omple els carrers del centre històric del poble amb expositors i artesans que mostren les seves creacions. La Fira és un punt de trobada de referència per terrissers i ceramistes d'arreu de Catalunya, l'Estat espanyol, Portugal, Marroc, Hongria i França.

En aquesta edició s'hi va presentar un espai dedicat a la comunitat autònoma de Galícia, on es va poder conèixer de primera mà les tècniques i característiques de la ceràmica d'aquesta comunitat així com una mica més de la seva cultura i tradicions.

Laura Vallvé hi va presentar una mostra dels seus tòtems i diversos objectes de petit format.

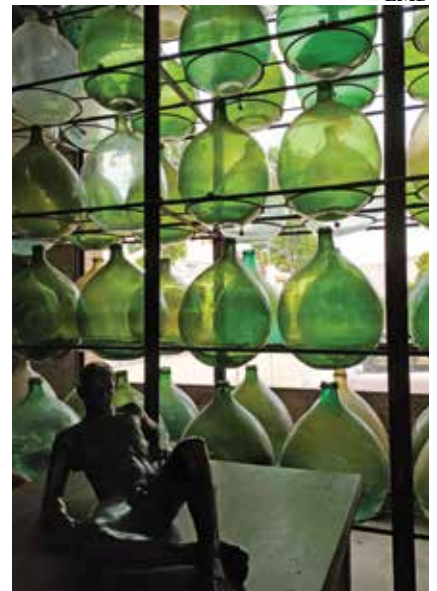

Serenitas, de Jorge Egea

L'1 de maig es va inaugurar l'exposició de l'escultor **Jorge Egea** a les Caves Jaume Giró i Giró de Sant Sadurní d'Anoia (carrer d'en Montaner i Oller, 5) amb motiu del 100è aniversari de les caves.

Arrelats a la tradició i al compromís, les Caves Jaume Giró i Giró són hereves d'una història que es remunta a mitjans del segle XIX. Fundades oficialment per Ramon Giró i Mata l'any 1926, al cor de Sant Sadurní d'Anoia, les caves són un reflex d'un patrimoni únic, amb una filosofia artesanal basada en la qualitat i la sostenibilitat.

Amb un llegat que combina passió i excel·lència, hem esdevingut un referent en el món del cava. Els nostres productes neixen d'una cura minuciosa per la terra, elaborats amb un procés artesanal que respecta el medi ambient i exalta l'essència del Penedès. Cada ampolla és una mostra viva de la nostra dedicació i amor pel vi.

Bori i Jose Abellán a la Festa del 'Panellet'

El 3 de maig es va celebrar la Festa del Panellet 2026 a Castellgalí (Bages). L'origen de la festa es remunta fa més de 200 anys, en el segle XVIII quan es van crear moltes ordres religioses i associacions. Era costum que, el diumenge a la missa, tothom portava els cistelles amb fruits de la terra que més tard eren distribuïts als qui ho necessitaven. Castellgalí ha seguit aquest camí i es recorden temps passats, donant de cor "un panellet beneït" a qui comparteix la festa. Durant tot el dia es celebren nombroses activitats, però la que li dona nom és el repartiment del panellet que s'ofereix després de la missa, un cop ja beneït.

Aprofitant el dia de festa, el Museu de Castellgalí i l'Associació d'Escultors de Catalunya van organitzar una trobada d'escultors i exposició d'obres, d'un sol dia, a la plaça de Joan Cadevall. Les sòcies de l'ICRE, **Bori i Jose Abellán** hi va presentar les seves obres.

Christophe Rigaut i 'L'atzar o el destí'

El 3 de maig, a les 12:00 hores, es va inaugurar l'exposició col·lectiva 'L'atzar o El destí', de GualbArt, a Can Figueres (carrer d'Eugeni d'Ors, 39, Gualba, Vallès Oriental). GualbArt és un col·lectiu d'artistes de Gualba que es va fundar l'octubre del 2020 per organitzar exposicions i activitats culturals al territori.

Christophe Rigaut hi va exposar 'Les esposes inevitables', una obra realitzada el 2018, en granit del Tarn (el granit gris del Tarn procedeix de les pedreres del massís de Sidobre. És molt apreciat per la seva solidesa, elegància i regularitat).

Can Figueres és una masia inclosa en l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Es tracta d'un conjunt d'edificis entorn d'un pati interior tancat. L'edifici principal és de planta baixa, pis i golfà i coberta a dues vessants. La façana principal té un portal d'entrada de mig punt dovellat i finestres d'arc pla. La façana posterior és de composició orgànica de forats.

Albert Tesifón a l'Espai Palo Alto

El 5 de maig, a les 12 de migdia, es va inaugurar l'exposició Fem Art a l'Espai Palo Alto de Barcelona (carrer dels Pellaires, 30). Fem Art és una mostra de projectes finals elaborats per l'alumnat de diferents cicles formatius de les escoles d'art i disseny de Catalunya, organitzada pel Servei dels Ensenyaments de règim Especial Artístics i Esportius del Departament d'Educació i Formació Professional de la Generalitat de Catalunya.

La organització va seleccionar 35 projectes finals (d'entre 150) entre els quals hi havia el d'**Albert Tesifón**, anomenat en conjunt com "Projectes d'Esperança", format per quatre obres: l'escultura de gran format 'Dona'm la mà', el seu model en petit format, un prototip anomenat 'Llum, Esperança' i l'escultura 'Absència'.

L'exposició, itinerant, es podrà tornar a veure al CC Illa Diagonal a partir del 2 de juny.

Premi Sant Jordi del Cercle Artístic

El dimecres 6 de maig, a les 19:30 hores, es van lliurar els premis Sant Jordi del Reial Cercle Artístic de Barcelona (carrer dels Arcs, 5). En aquesta ocasió hi van haver dos premis, el Sant Jordi 'Maria Jesús Solà' 2026 (dotat amb 2.500 euros) i el Reial Cercle Artístic 2026 (dotat amb 700 euros), que va ser atorgat per votació dels socis del Cercle.

Els premis van ser triats d'entre totes les obres seleccionades que varen ser exposades prèviament a partir del 23 d'abril, diada de Sant Jordi. Entre els artistes seleccionats hi havia els socis de l'ICRE: **Carme Gil, Jaume González Bosch, Rosa Puigercós i Elisa Sarrià**.

El Premi Sant Jordi 'Maria Jesús Solà' va recaure en l'obra 'Transformació' de **Jaume González Bosch**, soci de l'ICRE.

Esther Tenedor i Josep Maria Viaplana

El 8 de maig les bodegues Castelo de Pedregosa en van convertir en un espai de trobada entre l'art i la poesia. Al celler que tenen al Penedès (carretera BP-2151, km 10,5, Sant Sadurn d'Anoia) hi van celebrar una exposició solidària, la recaptació de la qual va ser destinada a la Fundació AGI (*la Fundació AGI és una fundació benèfic-assistencial, creada a Barcelona l'any 1994, que treballa la prevenció, intervenció, formació, sensibilització i la investigació en l'àmbit de col·lectius i persones vulnerables o en risc d'exclusió social a partir d'un model d'atenció integral i de qualitat*).

Aquesta gala benèfica, organitzada per Meraki Barcelona, es va titular *Art i Arrels* i va comptar amb obres dels escultors de l'ICRE **Esther Tenedor** i **Josep Maria Viaplana**, i la poesia de Josep Checa.

D'esquerra a dreta, Antònia Elises (Meraki Barcelona), **Esther Tenedor**, Lúdia Tayeda, **Josep Maria Viaplana** i Maria Candela Peñato (ICRE).

Joaquim Riera a Port Gallery

El 8 de maig es va inaugurar l'exposició col·lectiva *Spring Time of Art* a la galeria Port Gallery de Barcelona (Josep Anselm Clavé, 13) amb 3 obres de **Joaquim Riera**.

Juanjo Frechilla a Sant Hilari Sacalm

Del 9 al 24 de maig es va presentar, a Can Rovira (plaça del Doctor Robert, s/n, Sant Hilari Sacalm), l'exposició *eSPaiS iMaGiNaRiS*, amb obres de Manel Grau i **Juanjo Frechilla**.

Can Rovira és una antiga casa senyorial de la família més benestant de Sant Hilari Sacalm (Selva), la família Gurb, que la va construir al segle XV. L'any 1995 l'edifici va passar a ser propietat municipal i posteriorment es va obrir com a oficina de turisme i sales d'exposicions.

Almirall-Germain i Ramon Perarnau a Jardidarts

El 10 de maig es va inaugurar la mostra d'instal·lacions artístiques i escultures "*Volums 2026*" al Castell de Canyelles (Garraf). Organitzada per BIFEEC (Biennal de Fotografia Eclèctica, Experimental i Creativa), la mostra va incloure 106 obres (escultura, instal·lació, objecte i experimentació formal i conceptual) que es van exposar a l'exterior, als jardins del Castell de Canyelles (edificació del s. XV, declarada bé cultural d'interès nacional), *en un recorregut a l'aire lliure, on l'art dialoga amb el paisatge, la memòria històrica i l'arquitectura*.

Hi van participar l'Anna Almirall-Germain i en Ramon Perarnau, socis de l'ICRE.

El Castell de Canyelles Viquipèdia

Albert Tesifón i la fibromiàlgia

El 12 de maig es celebra el *Dia Internacional de la Fibromiàlgia i el Síndrome de Fatiga Crònica* commemorant el naixement de la infermera *Florence Nightingale*, que va patir una malaltia d'aquestes característiques als 40 anys i va passar la resta de la seva vida al llit. L'Equip d'Atenció Primària Vall de Tenes va organitzar unes xerrades - *adreçades a familiars, cuidadors i persones que vulguin comprendre i acompanyar millor a persones diagnosticades de fibromiàlgia* - a la Biblioteca Ca n'Oliveres, de Lliçà d'Amunt (carrer de Castelló de la Plana, 11).

Després de la xerrada '*Fibromiàlgia. Quan el dolor no es veu: com acompanyar des de casa*', l'**Albert Tesifón** va fer una presentació del seu projecte final de foneria artística, amb el títol *Modelant projectes d'esperança*.

Laura Vallvé i Natàlia Ferré a Ceramic Lab

Del 14 al 17 de maig es va celebrar *Ceramic Lab* al Palau 2 del recinte firal de Montjuïc de Fira Barcelona.

Ceramic Lab és la primera fira dedicada exclusivament a la ceràmica: un punt de trobada per descobrir, comprar i viure la ceràmica des de dins. S'hi podien trobar marques i ceramistes seleccionats, peces úniques i col·leccions contemporànies, a més de materials, eines i propostes per a tots els nivells. Un espai pensat tant per a públic curiós com per a amants de la ceràmica i professionals del sector.

Natàlia Ferré i **Laura Vallvé** van oferir un taller de Modelat d'un Retrat: *Farem un retrat de persona a mida real. Començarem de zero explicant materials i eines, després procedirem al modelat fins a finalitzar l'escultura.*

Joan Roca Duarte a Roma

Del 14 al 21 de maig es va presentar la mostra col·lectiva *Non è come sembra... Posso spiegare!* a la galeria Craving Art de Roma, Itàlia (Via Casperi, 33). Els artistes que hi van exposar obres van ser: Alessio Marchionni, Arisha, Bless, Carla Agostino Coggiola, Carla Cogliandro, Debbi, Emanuela De Marinis, Giuseppe Nugara, **Joan Roca Duarte**, Suzana Scheinkman Levin i Zeromila.

Craving Art – Art Gallery és una galeria independent de Roma dedicada a artistes emergents, que combina exposicions comissariades, esdeveniments culturals i assessorament professional. Un lloc viu i contemporani on l'art, el públic i els col·leccionistes es troben.

Pel il·lustrar el cartell de presentació de l'exposició la galeria va triar una obra d'en **Joan Roca**.

Carme Cañete, Essencials (...) la Força del Silenci

Del 15 de maig fins al 25 de juliol **Carme Cañete** va exposar a la sala d'exposicions Portal del Pardo del Vendrell (carrer Major, 20, el Vendrell, Baix Penedès).

L'espai de difusió cultural i sala d'exposicions Portal del Pardo continua mantenint el seu compromís amb la creació artística i es reivindica amb el projecte ESSENCIALS (...), que enguany celebra la seva sisena edició. L'exposició neix d'experiències viscudes en primera persona que, tot i la seva singularitat, tracen un recorregut profundament universal: el de la vida humana. A través d'un llenguatge sensible i introspectiu, l'artista planteja un viatge que oscil·la entre el silenci i l'expressió, entre el diàleg interior i la necessitat de comunicar-se amb el món.

L'obra central, una escultura carregada de simbolisme, explora l'essència de ser dona en una societat encara travessada per estereotips i tabús. A partir d'aquest punt de partida, la proposta artística esdevé també un espai de trobada col·lectiva, connectant vivències i emocions compartides entre dones i generant un fil invisible que uneix experiències diverses però ressonants.

Josep Maria Viaplana a l'Arcada

El dia 15 es va inaugurar, a la galeria L'Arcada de Blanes (passeig de Dintre, 11), l'exposició de pintures de Palma Alvariño i de 8 escultures de **Josep Maria Viaplana**.

*La novetat d'aquesta exposició és **Josep M. Viaplana**. Qui podria pensar que amb uns senzills cargols metàl·lics, soldats amb un gran mestratge, es podria crear una obra d'art? En aquesta exposició veurem que sí. És una feina que requereix hores i, sobretot, molta paciència. Fruit d'aquesta dedicació apareixen figures humanes, animals, oliveres... La creativitat i l'esforç de Josep M. no tenen límits. Us convidem a acompanyar-nos en aquesta proposta artística, potser atípic, però sens dubte molt interessant.*

Imma Solà a Abartium

El dissabte 16 de maig es va inaugurar una exposició col·lectiva de caràcter multidisciplinar, a les sales 3 i 4 de l'estudi i galeria d'art contemporani Abartium (carretera de Folgueroles, km 4,5, La Novíssima, Calldetenes, Osona).

Els artistes presents a la mostra van ser Pau Alcaide, Jordi Bové, Laia Fontanet, Martta García, Chema López de Carrión, Mikel Montesinos, Moriel, J. Rosich, D. Tin, Paola Vignola i **Imma Solà** (sòcia de l'ICRE), que va presentar-hi tres obres de petit format.

Fili Plaza a la Nit de Cultura d'Alella

El dimecres 20 de maig es va celebrar la primera *Nit de la Cultura d'Alella* a l'Espai d'Arts Escèniques (carrer de Santa Teresa, 9, Alella). El poble es va vestir de gala per a l'estrena d'un esdeveniment que neix amb la voluntat de posar en valor i fer un reconeixement al teixit cultural del municipi i esdevenir un espai de trobada i celebració compartida entre creadors, entitats i ciutadania.

La vetllada, emmarcada en els actes de commemoració dels 40 anys de la Biblioteca Ferrer i Guàrdia, va estar plena d'emocions i sorpreses. A la gala es van lliurar deu reconeixements a persones i iniciatives de diferents àmbits, com la creació artística, la llengua, la trajectòria o els nous talents.

Fili Plaza va crear una escultura que es va donar com a premi a tots els guardonats: Abel Folck, Helena Satué, Artur Duarte, Imma Fondevila, Josefina Maymó, Omnium Cultural d'Alella, el Masnou i Teià, Pau Sanclemente, Pau Vidal, Associació Cultural Revista Alella i Zoe Stein.

Marcel Valencia i el seu 'Diàleg suspès'

Del 21 de maig al 6 de juny l'Associació d'Artistes Figuratius Aragonesos 'ADAF' va presentar el XXXVI Saló de Primavera a la Sala d'Exposicions del carrer Lagasca, 21 de Saragossa.

Marcel Valencia, també soci de l'ICRE, hi va presentar la seva obra 'Diálogo Suspenso': *Les dues formes vermelles semblen buscar-se i respondre's a través de l'estructura negra central, com si estiguessin mantenint una conversa silenciosa a l'aire. La verticalitat transmet tensió i equilibri, mentre les corbes obertes suggereixen moviment, trobada i separació alhora. L'escultura connecta buit i forma, força i lleugeresa.*

Joan Roca, creativitat al cor de Peckham

Del 22 al 28 de maig es va presentar l'exposició col·lectiva 'Art in May' a Lily Selavie Art Gallery (1st Floor, Unit 10 Aylesham Centre, Rye Lane, Peckham, Londres) amb la presència de les obres de 27 artistes, entre els quals hi havia en **Joan Roca Duarte**, soci de l'ICRE. L'exposició va ser comissariada per Chris Marshall.

Elvia Cor, actriu de cinema per un dia

El 26 de maig es va rodar una escena de la pel·lícula de misteri 'Adam Violet', dirigida per Vick Campbell i interpretada per Kristina Anastasova, Patrícia Iglesias i Daniel Medrán, entre altres actors i actrius.

Elvia Cor hi va assistir per haver confeccionat el vestuari de Patrícia Iglésias i la van acabar incloent en una escena. *Totalment inesperat i en un ambient divertit i de gran companyonia de l'equip. Una gran experiència.*

Vick Campbell (Víctor Gómez) és un director de pel·lícules *underground* de Barcelona que també ha dirigit el llargmetratge *Black Roses Symphony*, la pel·lícula d'arts marçials *Sakura Tournament* (2021) i el curt *Madame Lulu*.

Esther Tenedor, amb la revista Alfareros

El 27 de maig, a les 7 de la tarda, es va presentar el núm. 93 de la revista *Alfareros*, amb la participació de Laia Llobera, Marta Pérez i Sierra, **Esther Tenedor**, Daniel Montañá, Josep Checa i Juan Pablo Roa.

La presentació va anar a càrrec de Pablo Eguren Casal a la seu de l'editorial 'Animal Sospechoso Editor', al carrer de Ventalló 9 de Barcelona (editorial especialitzada en poesia de Barcelona que acull la llibreria *Animal Sospechoso*, especialitzada igualment en poesia).

Victòria Ibars, també joiera

El dijous 28 de maig es va inaugurar l'exposició 4.2.4. (4 joieres, 2 generacions, 4 camins) a la Galeria d'Art i Documents Juan Naranjo (carrer de Casanova, 136-138, bx, 3a, Barcelona). Hi van presentar les seves joies Raquel Bistuer, Trinidad Contreras, **Victòria Ibars** i Chelo Sastre.

L'exposició, comissariada per Maria Luisa Samaranch, representa un punt d'inflexió a la nostra trajectòria, en incorporar disciplines i llenguatges que qüestionen les nocions establertes de valor, ús i estètica. Ens interessa la joieria com a camp expandit: un espai on l'objecte ja no es defineix únicament per la funcionalitat o pel valor ornamental, sinó per la capacitat de generar discurs.

Joaquim Riera, exposició col·lectiva a Art Nou

Del 28 de maig al 10 de juny es va poder veure l'Exposició Pictòrica Escultòrica presentada a la galeria Art Nou 277 Gallery del carrer d'Enric Granados 49 de Barcelona.

Joaquim Riera hi va presentar la seva escultura *Real Gall Dindi*, compartint l'espai amb 26 artistes més.

La galeria Art Nou 277 va obrir les portes el març de 2003, després d'uns quants anys a l'emblemàtic carrer Consell de Cent, on van viure una etapa plena de moments inoblidables i creixement. Iniciem ara una nova etapa de renovació en un espai que reflecteix la seva evolució i la seva aposta permanent per l'art contemporani que compta amb l'experiència d'un equip amb més de 50 anys dins el mercat de l'art.

XXXVIII Saló de Primavera al Palau Falguera

Del 29 de maig al 15 de juny, el Cercle de Belles Arts de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) va presentar la seva exposició de primavera al Palau Falguera (carrer de la Falguera, 2-6, Sant Feliu de Llobregat). Hi van participar els socis de l'ICRE:

EMB

Coco Guilerà

Tona Escala

Joaquim Hernández

Àngel Campiña

Laura Hernández

Dolores Mulero

Mony Núñez

Maria Candela Peñato

Raquel Toisón

Albert Tesifón en la presentació del seu projecte

Mamá, bronze 1999, Louise Bourgeois
Museu Guggenheim, Bilbao, EMB (2016)

Exposició Art en Pedra, La Pedrera, Barcelona
EMB (2024)

Josep M. Ricart

Juny

Albert Tesifon, aquest cop a l'Illa Diagonal

El 3 de juny es va inaugurar l'exposició *Fem Art* al CC Illa Diagonal (avinguda de la Diagonal, 557, Barcelona). Aquesta mostra es va presentar el mes de maig a l'espai Palo Alto de Barcelona (veure pàg. 38).

L'exposició mostra un recull de creacions originals i inèdites de ceràmica, joies, elements per a l'escenografia, moda, pintura, fotografia, etc. que l'alumnat ha concebut amb materials i suports variats per donar a conèixer la importància de l'art i el disseny en la societat actual.

El Departament d'Educació remarca la singularitat dels estudis que ofereixen les escoles d'Arts Plàstiques i Disseny i els posiciona en un lloc destacat dins la indústria de la moda, les artesanies, el disseny i l'art en general.

Cinema ICRE amb Louise Bourgeois

El 4 de juny, l'ICRE va organitzar la projecció d'un documental sobre la escultora **Louise Bourgeois** a la sala de projeccions de Vídeo Instan (carrer de Viladomat, 239, Barcelona).

El documental '*Louise Bourgeois: la sculpture et la colère*' dirigit per Marie-Ève de Grave, l'any 2024, explora els *setanta anys de la trajectòria de l'artista Louise Bourgeois*, coneguda a tot el món per les seves escultures i instal·lacions a gran escala i també per la seva prolífica obra com a pintora i gravadora. La vida i les creacions de l'escultora, nascuda a França i nacionalitzada nord-americana, morta el 2010, apareixen a través dels seus quaderns, la seva correspondència, imatges que treballen i les seves obres.

L'exposició ENIGMA a Sant Pau del Camp

El 5 de juny es va inaugurar l'exposició *Enigma* al claustre de l'antic monestir de Sant Pau del Camp (carrer de Sant Pau, 99, Barcelona) amb les 35 obres seleccionades d'entre les 85 presentades pels socis de l'ICRE a la Sala Lluís d'Icart, del castell de Torredembarra (Tarragonès), del 30 d'abril al 30 de maig.

La selecció la va fer el comissari de l'exposició de Sant Pau del Camp, Isaac Candelario, historiador de l'art, gestor cultural i responsable dels Espais Volart de Barcelona de la Fundació Vila-Casas. Per a una millor comprensió del discurs expositiu, el comissari va organitzar les 35 obres en 5 àmbits diferents: *Presències ocultes*, *Entre el mite i el misteri*, *El misteri del coneixement*, *Estructures en suspens* i *Temps i transcendència*.

Com sempre acostuma a fer l'ICRE, es va editar un catàleg complet de les 85 obres presentades a l'exposició itinerant.

Aniola Guilera, pintures i escultures

El 5 de juny es va inaugurar l'exposició '*Transfinit. Més enllà de la matèria*' a l'Espai Cenit del carrer del Farell de Barcelona.

El projecte expositiu Transfinit explora mitjançant pintura, escultura i textos breus, el concepte de transformació de la matèria, i l'impuls que va més lluny de la forma i trenca els límits del que és sòlid, tancat i rígid. Una interpretació molt personal i simbòlica des del llenguatge artístic sobre com el canvi constant i inevitable de la matèria que som va mutant en noves formes que alhora mantenen l'essència intacta, l'ànima que és energia disruptiva, que fa fallida i transcendeix la forma per anar més enllà de si mateixa, en un procés creatiu que mai no acaba. La vida i la mort, la transformació, la vulnerabilitat i la força imparabla del que cal expressar.

Reconeixement a Marcel Valencia

El 5 de juny es va celebrar un Acte de Reconeixement a migrants equatorians a l'estranger per part de l'Assemblea Nacional de l'Equador (parlament). **Marcel Valencia**, company de l'ICRE, va ser una de les personalitats guardonades: *'Per mèrits propis volem reconèixer la seva destacada participació a l'àmbit de l'art i la cultura'*.

L'acte es va celebrar al Centre Cívic de la Alzamora de Saragossa (avinguda Puerta Sancho, 30).

Natàlia Ferré a Bagà

El 6 i 7 de juny **Natàlia Ferré** va oferir un curset monogràfic de retrat a Bagà, Berguedà (carrer de la Fruita, 10).

II Biennal d'Art de Teià

El divendres 12 de juny es va inaugurar l'exposició **IIBAT, Biennal d'Art de Teià** a la Casa Municipal de Cultura La Unió (passeig de la Riera, 116) de Teià (Maresme).

Hi van participar els socis de l'ICRE: **Eloi Biosca, Àngel Campiña, Kerstin Hintz, Eva Muñoz, Francesc Puig, Joan Roca i Renata Schäffler**.

EMB

Eloi Biosca

Àngel Campiña

Kerstin Hintz

Francesc Puig

Joan Roca

Renata Schäffler

Eva Muñoz

Joan Roca a Cadaqués

El 12 de juny es va inaugurar l'exposició col·lectiva **Art al quadrat** a la Sala Gran de la Societat l'Amistat de Cadaqués (Alt Empordà). Organitzada per **CREAcadaqués** -col·lectiu per a la Representació i Evolució Artística de Cadaqués- en aquesta segona edició presenta més de 60 artistes locals i internacionals en diàleg que creen una experiència compartida que trenca límits i desborda marges i jerarquies!

Una proposta que celebra l'art en comunitat i el reivindica com a eina de transformació, resistència i expressió col·lectiva!

La Societat l'Amistat, coneguda popularment com el Casino, és una entitat sense ànim de lucre que va ser creada per un grup de joves treballadors de Cadaqués. No se sap en certesa quin va ser l'any de la seva fundació, però es primers estatuts daten de l'1 de maig del 1870. Tot i això, es creu que s'associació es va establir molt abans. Va néixer com a mutualitat, però amb els anys aquesta funció va desaparèixer per donar pas a una associació cultural. Actualment la Societat l'Amistat compta amb més de 300 socis, tots ells amb una estreta vinculació amb el municipi.

Swirled (remolinat), 2026
 Kerstin Hintz

Kerstin Hintz al Corralito de Terrassa

El 12 i 13 de juny es va celebrar la segona exposició col·lectiva de l'any al Corralito (carrer de Sant Leopold, 63, Terrassa, Vallès Occidental). El Corralito CCA és un espai comunitari de trobada, creació i exposició artística. Els nostres objectius són col·lectivitzar i apropar la cultura a la ciutat des d'una mirada fora del circuit oficial donant veu a artistes emergents, joves, de la ciutat i els seus entorns. Apostem per la creació com a eina d'intervenció i transformació social i ho fem en xarxa amb altres entitats del barri i de la ciutat.

Aquesta mostra va girar al voltant del concepte d'àpat. Es va escollir aquest concepte per les diferents possibilitats que presenta. L'àpat com espai de trobada, de converses llargues on el temps no entén de rellotges. L'àpat com a connexió amb el plaer de la degustació, d'allò que es fon al paladar i, al mateix temps, com espai de malestar per a moltes, com a moment en què la imposició de la norma dels cossos pren un pes asfixiant. L'àpat com espai d'identitat, de comunitat, de connexió amb els orígens. L'àpat i els aliments servits, molts fruits de l'explotació de la terra, de l'explotació de treballadores, de l'espoli de terres llunyanes, de l'abús animal. L'àpat que a moltes els manca.

Kerstin Hintz hi va presentar un osset de peluix de mida humana que porta un recipient de ceràmica amb 5 caps amb diferents expressions.

Espiadimonis, Evelí Adam Orriols, 2016-2024
 www.relart.cat

Evelí Adam i el Camí d'Aigua

El diumenge 14 de juny es va estrenar el primer itinerari del projecte RELART - Portal d'itineraris Mitològics a través de l'Art. Es tracta d'una proposta que fusiona art, mitologia, patrimoni i natura, per descobrir el nostre entorn des d'una nova mirada.

Evelí Adam va tenir la idea de retornar a la natura les 35 obres escultòriques creades, a partir d'arrels, per a la seva exposició del 2016, *Mitologia i Natura*. Va pensar en la possibilitat de crear uns itineraris físics i virtuals, amb un rerefons temàtic al voltant de la creació artística, que tingués de guia la mitologia i la cultura popular sempre al costat de la natura. L'objectiu era que les escultures resseguissin els atàvics camins ramaders i els camins rals de la serra de Montgrony.

El primer itinerari, el Camí d'Aigua, va de Campdevàrol a Gombrèn (Ripollès) i, al llarg del seu recorregut de 9,5 km, s'hi poden trobar les peces següents: *Pericó, Hidra, Víbria, Lleó alat, Espiadimonis, Goja, Balladora, Pesanta, Cavallot, Cérvol, Cucallona i Basilisc*.

Rosa Agenjo presenta el seu llibre a la Sala Parés

El 17 de juny es va presentar, a la Sala Parés de Barcelona (Petrítxol, 5), el llibre "*Rosa Agenjo: les meves ceràmiques favorites*", amb la participació de Joan Anton Maragall, director de la Sala Parés, Maria Lluïsa Samaranch, editora, Ferran Mascarell, historiador i la pròpia artista, Rosa Agenjo.

El llibre també es va presentar, per primer cop, el 4 de febrer a la llibreria La Impossible del carrer de Provença, 232, de Barcelona (veure pàgina 13).

La Sala Parés es va fundar el 1877, essent la primera galeria establerta a Espanya i una de les de major trajectòria del món que continua en actiu. Disposa d'un ampli fons format tant per obres dels artistes contemporanis que exposa com dels que formen part de la seva història. Realitza una gran tasca curatorial organitzant mostres extraordinàries comissariades sobre episodis concrets de la història de l'art català i al voltant dels artistes històrics més reconeguts. També col·labora amb museus, institucions culturals, universitats, fundacions i altres galeries d'art internacionals i estrangeres i va activisme cultural organitzant concerts, visites guiades i diverses activitats culturals.

Rosa Agenjo signant llibres. Al fons, una bonica escultura i, a primer terme, gerros decorats.

Francesc Puig finalista del Premi Renart 2026

El 18 de juny, el jurat de la IV edició del Premi Renart va donar els tres premis de pintura a Filio Acosta (Buenos Aires, 1975), Hugo Hidalgo (Esplugues de Llobregat, 1990) i Tuíke Souza (São José do Rio Preto, 1978). Els tres guardonats van quedar finalistes, juntament amb altres 13 artistes, entre els qual hi havia el soci de l'ICRE **Francesc Puig**.

L'Associació Antic Gremi Revenedors de Barcelona (Plaça del Pi núm. 3, 1r pis), organitzadors de la mostra, va triar "La gent de Barcelona" com a subjecte pictòric: retratar l'ànima de la ciutat a través de les persones que l'habiten. La IV edició del Premi Renart va posar el focus no en la ciutat com a escenografia, sinó com a retrat col·lectiu.

L'anomenat gremi de tenders i revenedors de Barcelona (s. XVIII), sota l'advocació de Sant Miquel arcàngel, neix com a confraria el 1447 i va evolucionant fins a l'associació sense ànim de lucre actual.

Esther Tenedor, nova col·lecció a Sant Cugat

El 19 de juny **Esther Tenedor** va portar una nova col·lecció de pintures a la botiga Cuadro10 de Sant Cugat del Vallès (carrer Major, 11), empresa familiar dedicada a l'art d'embellir espais.

Les obres presentades per Tenedor segueixen la temàtica comuna de la mar: *deixa que la teva ànima balli al ritme de les ones.*

Hi ha obres que neixen d'una idea. D'altres, d'una emoció. Cada pinzellada forma part d'un procés pausat, fet amb temps, sensibilitat i molta estima pels detalls. Per a mi, pintar no és només crear una imatge; és donar forma a una emoció, a un instant, a una història.

S.O.S. Gaza, d'Eulàlia Monés

Sóc el Sr. Corella. Escric cançons per entendre el món. Per posar paraules a tot allò que costa explicar mirant algú als ulls. Les meves cançons neixen de les contradiccions, de les nits llargues, dels records que tornen sense avisar i de la necessitat constant de sentir alguna cosa real.

El grup musical va publicar, aquest mes de juny, el seu disc 'Collage', que està integrat per cançons pròpies i cançons de dotze artistes visuals que van acceptar el repte d'endinsar-se en les cançons per reinterpretar-les amb el seu propi llenguatge. No per il·lustrar-les, sinó per dialogar-hi. Així, cada cançó del disc Collage, té una peça artística que expressa en forma de poesia visual la història de la cançó.

La cançó S.O.S., de Joan Puche, dialoga amb **Eulàlia Monés**, en l'únic cas del projecte en què el procés es va produir a l'inrevés: la cançó va néixer inspirada per la seva escultura S.O.S. Gaza. És ben bé la idea que jo tenia. Denunciar ben alt i així crear una cadena de denúncies per arribar a més gent.

Jose Abellán

VI Exposició i Concurs d'Escultura a l'Abaceria

Del dimarts 23 al divendres 26 de juny de 2026, el Mercat Abaceria Central de Barcelona (passeig de Sant Joan, 168) va acollir la sisena edició de l'Exposició i Concurs d'Escultura, una iniciativa que aposta per la promoció de l'art i la creativitat dins del barri i la ciutat.

L'activitat està organitzada per l'Associació de Comerciants del Mercat de l'Abaceria Central i l'Associació de Veïns i Amics del Passeig de Sant Joan, amb el suport de diverses entitats col·laboradores. Lesdeveniment reunirà artistes i públic en un espai de trobada cultural on es podran veure diferents propostes escultòriques i participar en un concurs amb diversos reconeixements.

Hi van participar els socis de l'ICRE: **Jose Abellán, Xesco Alcoverro, Rosa Bertrán, Bori, Núria Guilamany, Carles Puig, Albert Redondo, Carme Riu, Elisa Sarria i Renate Schaffler** (que va obtenir un Accèssit per la seva obra 'La fluidez descendente y rodalía del rebufo', esteatita del Brasil (2024).

EMB

Xesco Alcoverro

Rosa Bertrán

Bori

Núria Guilamany

Carles Puig

Albert Redondo

Carme Riu

Elisa Sarria

Renate Schaffler

TramuntanART

Del 27 de juny al 12 de juliol es va celebrar la XV Mostra d'Art Contemporani 'TramuntanART' al Port de la Selva (Alt Empordà).

Hi van participar els socis de l'ICRE: **Joan Busquets, Juanjo Frechilla, Eulàlia Monés, Marta Moreu, Mercè Pla, Francesc Puig, Joaquim Riera, Esther Tenedor i Raquel Toisón.**

Totes les fotos són d'Eulàlia Monés, excepte la d'en Joan Busquets i la d'en Juanjo Frechilla

Joan Busquets

Juanjo Frechilla

Eulàlia Monés

Marta Moreu

Mercè Pla

Francesc Puig

Joaquim Riera

Esther Tenedor

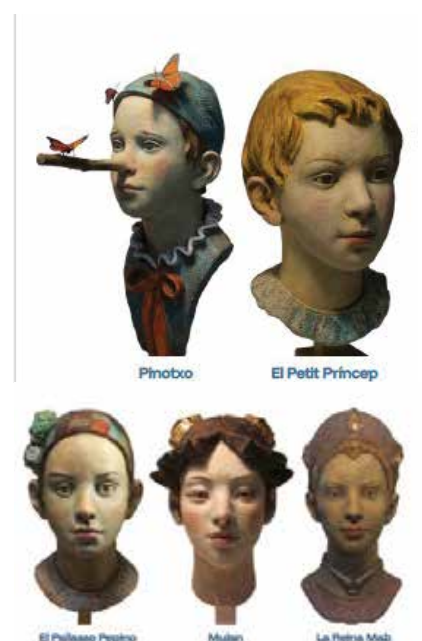

Raquel Toisón

Eulàlia Monés amb el Grup del Museu de Badalona

El mes de març es va organitzar el CE-CAL, un nou circuit d'arts visuals del Barcelonès Nord que connectaria Badalona, Santa Coloma i Sant Adrià de Besòs mitjançant la creació artística local. Es van donar a conèixer les exposicions del circuit itinerant, obrint una convocatòria per a seleccionar els artistes del territori, amb la participació de col·lectius com els Coloristes, Grup de Belles Arts de Badalona, Woostreetart, Decord-lux, el Hop i Pintamos mucho.

El Grup de Belles Arts del Museu de Badalona va organitzar la seva exposició per a seleccionar els 10 artistes que haurien de participar a la mostra que s'inauguraria el 30 de juny al Centre Cultural El Polidor de Sant Adrià de Besòs. Entre els artistes seleccionats hi havia **Eulàlia Monés**, que va presentar una Galeria de personatges, un conjunt de cinc retrats imaginaris de personatges del món de la literatura.

El Grup d'Art Escolà

Julio i Gerard Escolà, galeristes

Des de la fundació de Grup d'Art Escolà l'any 1976, el seu creador i fundador, Francesc Escolà, va tenir molt clara la voluntat que l'escultura ocupés un lloc essencial dins les galeries del grup, al mateix nivell que l'obra pictòrica, aquesta convicció s'ha mantingut intacta al llarg de gairebé cinquanta anys, convertint l'escultura en un dels pilars fonamentals de la nostra identitat artística.

Les nostres sales han acollit de manera continuada exposicions col·lectives i individuals, fent que cada espai esdevingui un entorn on les obres escultòriques poden desplegar tot el seu potencial expressiu.

Al llarg d'aquest recorregut, nombrosos escultors consagrats han exposat habitualment a les nostres galeries, contribuint a crear entre col·leccionistes i visitants una sensibilitat especial envers l'escultura i deixant una empremta inesborrable en el nostre ADN com a galeristes.

Paral·lelament, el Grup d'Art Escolà ha mantingut sempre les portes obertes als escultors emergents, oferint-los l'oportunitat de presentar per primera vegada les seves obres i donar veu a les seves inquietuds creatives.

Aquest diàleg constant entre experiència i noves mirades ha configurat un elenc artístic del qual ens sentim profundament orgullosos.

La direcció del Grup ha defensat de manera constant la qualitat tècnica i els valors estètics dins l'ampli marc de l'art figuratiu, independentment de les tècniques o materials emprats, des del bronze o el marbre fins a la fusta, l'argila o la resina.

Amb una relació propera i fluida entre artistes, galeria, socis i clients, Grup d'Art Escolà afronta una nova etapa marcada per la renovació integral de la Galeria Mar, al cor de la Barcelona modernista, adaptant-se a les necessitats actuals i reafirmant el seu compromís amb l'art i la creació contemporània.

Altres notícies

Gener

Beatriz González, referent de l'art modern

El 9 de gener va morir Beatriz González, consagrada com una de les artistes més destacades de l'Amèrica Llatina

Beatriz González (Bucaramanga, Colòmbia, 16 de novembre de 1932 - 9 de gener de 2026) va ser una pintora, escultora, crítica, comissària i historiadora de l'art colombiana. González va estar sovint associada amb el moviment Pop Art. Va ser coneguda sobretot per les seves pintures brillants i acolorides que representaven la vida a Colòmbia durant el període devastat per la guerra conegut com *La Violència* [Viquipèdia].

El seu treball, admirat de manera unànime al país, també va ser reconegut a diverses de les principals galeries i escenaris d'art del món: el Museu d'Art Modern (MoMA) de Nova York, el Museu Nacional Britànic d'Art Modern o el Museu Reina Sofia de Madrid.

A la vora del precipici, d'Steve Gibson

El dilluns 12 de gener es va inaugurar l'exposició "*Al borde del precipicio*", d'Steve Gibson, a la sala d'exposicions Francisco de Goya del Centre de la UNED (carrer d'Argensola, 55, Barbastro, Osca).

Steve Gibson (Liverpool, Anglaterra, 1964) és escultor, dibuixant i docent. Des del 1997 viu i treballa a Saragossa. Normalment fa les seves obres amb materials de rebuig, principalment cartró recobert de resines i acrílics. La seva obra ha estat exposada a Estats Units, Canadà, Dinamarca, Itàlia i el Regne Unit.

"Veig la meua escultura com a pintura en 3D. Cada tros de cartró que enganxo és com una pinzellada, és com si estigués pintant a l'aire".

Marexadas, Ur-Boladak, Marejadas

Del 15 de gener al 13 de febrer de 2026 es va presentar aquesta exposició de tres grans artistes: **Xela Area**, ceramista i escultora (Pontevedra, Galícia), **Txaro Marañón**, ceramista (Vitòria, País Basc) i **Rafa Pérez**, escultor i ceramista (Haro, la Rioja), a l'Associació Ceramistes de Catalunya (carrer del Doctor Dou, 7, Barcelona).

L'Associació Ceramistes de Catalunya us convida a l'exposició d'aquests tres artistes ceramistes cadascun d'un territori que s'han unit per fer una reflexió a través de les seves obres artístiques sobre el comportament humà vers la naturalesa, en concret el mar, tan maltractat darrerament i tan malmès. El títol correspon a com se senten ells davant d'aquest fenomen:

"Marors les tenim sempre, nosaltres ara ens sentim així: inquiet, agitats i disgustats a través de la nostra obra."

Samuel Salcedo al Moco Museum

El 15 de gener es va inaugurar l'exposició de noves obres de Samuel Salcedo (Barcelona, 1975) al museu Moco de Barcelona (Montcada, 25).

L'exposició reuneix una sèrie d'escultures que exploren la identitat i l'expressió emocional a través de rostres ampliat, cadascun definit per la seva presència física i, alhora, obert a la interpretació.

Escultures on el rostre humà es converteix en mirall de l'emoció.

Aures Anònimes, Beatriz González (2023)
Aures Anònimes va ser una instal·lació realitzada sobre els columbaris del Cementiri Central de Bogotá, per honorar les víctimes anònimes del conflicte armat a Colòmbia (que ha durat més de 60 anys).

Io 179, Iñaki Ormaechea (2020)

L'edifici el 1862

Escultures de la col·lecció Bassat

Del 16 de gener al 15 de març de 2026, el Museu del Càntir d'Argentona (Plaça de l'Església, 9), en col·laboració de la Nau Gaudí de Mataró, va presentar 13 escultures de vuit artistes: Aurèlia Muñoz (Barcelona, 1926-2011), Moisès Villèlia (Barcelona, 1928-1994), Gabriel (Badalona, 1954), Andreu Alfaro (València, 1929-2012), Sergi Aguilar (Barcelona, 1946), Enric Pladevall (Vic, 1951), Francisco Pazos (Meaño, Galícia, 1961) i Iñaki Ormaechea (Pamplona, 1959).

Vuit maneres diferents d'entendre l'escultura (Núria Poch, directora del Consorci Museu d'Art Contemporani de Mataró).

Espai Pedra

El dissabte 17 de gener es va inaugurar l'**Espai Pedra**, a la Bisbal d'Empordà (carrer Paral·lel, 78). *Un espai dedicat a la divulgació i foment de la cultura de la Pedra entorn als oficis de picapedrer i escultor en pedra incorporant-hi altres disciplines i mirades: pintura, fotografia, música, literatura, gastronomia,... La pedra com a transmissor d'emocions, coneixements, creativitat i reflexions.*

A l'Espai Pedra es fan exposicions, tallers, cicles temàtics, jornades... convidant a persones amb coneixements i practiques relacionades amb el material petri al llarg de tot l'any els dissabtes als matins.

London Art Fair

Del 21 al 25 de gener es va poder visitar l'exposició *on es podia descobrir i comprar en una selecció excepcional de galeries d'art modern i contemporani d'arreu del món*, al Business Design Centre (52 Upper Street, Islington, London N1 0QH). Més de 120 galeries modernes i contemporànies líders dels sectors de la ceràmica i vidre, el dibuix, les pel·lícules i vídeos, les instal·lacions, la pintura, la fotografia, l'escultura i els tèxtils.

El Business Design Centre (BDC) va començar el 1862. El gran espai interior, amb una enorme teulada d'un sol tram, estava fet a mida per a fires agrícoles, amb una assistència rècord en un esdeveniment de 134.669 visitants. Durant els anys següents, el local va acollir molts esdeveniments diferents i va tenir tant d'èxit que el seu patrocini aviat li va valer el prefix "reial". Circs, balls, tornejos militars, curses a peu i espectacles de motor van convertir el Royal Agricultural Hall en una de les primeres destinacions per a esdeveniments a Londres. Amb l'esclat de la Segona Guerra Mundial el 1939, aquestes activitats van arribar a la seva fi i, després de ser requisat per Correus el 1943, l'edifici va caure en l'abandonament.

A la dècada del 1980, Sam Morris, fundador del Business Design Centre Group, va identificar el potencial del jaciment d'Islington i el va rescatar de la demolició. Es va dedicar a restaurar l'edifici a la seva antiga grandesa. L'octubre de 1986, el nou Business Design Centre va obrir les portes.

Els gegants de l'Arboç

Un estudi impulsat pel consistori de l'Arboç (Baix Penedès) i dirigit pel Taller Avall ha determinat que els gegants vells d'aquest municipi són les figures festives més antigues que es conserven a Europa. Fins ara, es considerava que dataven del 1827, però la recerca situa l'origen dels busts entre el 1650 i el 1670. Segons els investigadors, es tracta de dues figures de copatrons que formaven part del retaule de l'església de Sant Julià, una obra de Domènec Rovira el Major.

L'estudi concreta que les peces daten entre el 1650 i el 1670. Van ser creades a final del segle XVII i després es van desmuntar del retaule per ser col·locades damunt de cossos de gegants, cosa que fa que tinguin vora 400 anys. "Estariem davant de figures religioses reutilitzades per a ser gegants, els més antics que es conserven a Europa" [Vilaweb].

Identitats, retrats de la Col·lecció Noblom

El 22 de gener es va inaugurar l'exposició al Centre Jujol Can Negre de Sant Joan Despí (plaça de Catalunya, s/n). Va ser comissariada i presentada per l'historiador de l'Art Bernat Puigdollers.

Can Negre és una masia situada a Sant Joan Despí. Fou transformada per l'arquitecte modernista Josep Maria Jujol i Gibert entre 1915 i 1930. És una obra declarada bé cultural d'interès nacional [Viquipèdia].

La Col·lecció Noblom reuneix un conjunt ampli i divers d'obres d'artistes catalans dels segles XIX i XX. El corpus de la col·lecció permet fer múltiples lectures i aproximar-nos a aspectes de la història de l'art català d'aquest període com és, en aquest cas, el gènere del retrat... A través d'aquesta exposició és possible veure una mostra de diverses maneres de concebre el retrat i alhora un ventall ampli d'artistes catalans que han excel·lit en aquest gènere i que no sempre han estat reconeguts com es mereixen. Una oportunitat única per contemplar obres d'Antoni Vila Arrufat, Martí Llauredó, García Llor, Galofre Oller, Picarol, Aureli Tolosa, Borrell i Nicolau, Eusebi Arnau, Francesc Domingo, Camps Ribera, Pidelaserra, Grau Sala, Ràfols Casamada... que normalment no són accessibles al públic.

Josep Maria de Segarra
Martí Llauredó i Mariscot (1950)

Sentir, expressar

El 24 de gener es va inaugurar l'exposició "Sentir, Expressar. Una reivindicació artística de les emocions" a la Fundació Palau de Caldes d'Estrac (carrer de la Riera, 54). Va ser una mostra itinerant de quatre artistes que també es va presentar al Museu d'Art de Girona, a Can Manyé d'Alella i al Museu d'Art de Cerdanyola: **Ricard Aymar** (Saragossa, 1973), escultor; **Francesca Riu** "Freca" (l'Ametlla del Vallès, 1990), joieria artística; **Tura Sanglas** (Ordís, 1992), pintora i escultora; i **Jordi Tolosa** (Badalona, 1956), artista conceptual.

Cal veure, darrere de cada obra d'art d'aquesta mostra, l'autenticitat en l'expressió. Perquè... qui pot plasmar la por, el goig, l'amor, el dolor, la ràbia si abans no ha passat per les seves entranyes? Aquest és el diàleg que us proposem. Us convidem a buscar dins vostre la resposta.

Perturbare, Jordi Tolosa (2013)

Elena Asins, "Antígona"

El 31 de gener es va inaugurar l'exposició "Antígona" al Museu Picasso de Màlaga (Palau de Buenavista, carrer de San Agustín, 8).

El que m'interessa és l'estructura del món, l'essència de les coses. El que d'alguna manera ens porta a mons més...no ho sé, més perfectes.

Elena Asins (Madrid, 1940 – Azpíroz, Navarra, 2015) és una de les creadores més singulars i rigoroses de l'art espanyol contemporani. La seva curiositat infinita i una lògica formal estricta van fer de la seva obra una autèntica oda a l'ofici. Medalla d'Or al Mèrit a les Belles Arts (2006) i Premi Nacional d'Arts Plàstiques (2011), Asins va desenvolupar una investigació sostinguda que abasta matemàtiques, dibuix, poesia, programació i imatge. La seva pràctica, depurada fins al límit, construeix un llenguatge fet de coneixement, precisió i renúncia.

No Bunny, de l'escultor Diego de Erice

El darrer cap de setmana de gener Guadalajara (Mèxic) va despertar amb un guardià inesperat. Davant la icònica Glorieta Minerva, la monumental escultura "No Bunny" de l'artista mexicà **Diego de Erice** es va erigir com una irrupció lúdica i poètica al paisatge urbà, marcant l'inici del festival Art Weekend GDL 2026.

La peça, un conill abstracte de 10 metres d'alçada, sembla abraçar i custodiar els emblemàtics Arcs de Guadalajara, la porta monumental de la ciutat, construïda el 1941, i que no havia estat intervinguda artísticament des de la seva creació.

*L'Home-arbre. Federico Guzmán
Hivernacle del Parc Alamillo de Sevilla.
Una figura que brolla de la terra per buscar la
llum, recordant-nos que som part d'un tot.*

Febrer

Willy Verginer al *Botanical Gardens del Canadà*

De finals de gener al 6 d'abril de 2026 es van poder veure les escultures de **Willy Verginer** al Royal Botanical Gardens del Canadà (Hamilton & Burlington, Ontario).

Les obres de Willy Verginer formen part de l'exposició d'art contemporani sobre fusteria, que es presenta juntament amb sis artistes d'arreu del Canadà i d'altres llocs. El seu enfocament distintiu de la fusta tallada i el color entra en un diàleg tranquil amb l'entorn floral que l'envolta.

Willy Verginer és un escultor italià nascut a Bressanone el 1957. Viu i treballa a Ortisei, i ha freqüentat l'ambient de l'Acadèmia de Mònaco. Crea escultures de fusta cisellada hiperrealistes que són igualment commovedores i absurdes. Les escultures de Verginer, realitzades amb precisió, representen nens amb el cap sortint de caixes de cartró amb branques que els creixen dels peus, vaques amb ulls vermells amb peülles clavades als pneumàtics i homes de negocis amb ulleres agenollats sobre rucs. Les juxtaposicions inexpressives de la indústria contemporània i la vida animal bucòlica són un motiu comú en la seva obra, així com una delineació gràfica en color.

Antoni Forcada, *Paisatges de l'ànima*

El 7 de febrer es va inaugurar, al Museu Can Mario (Palafrugell, Baix Empordà) l'exposició *Paisatges de l'ànima*.

Antoni Forcada (El Vendrell, Baix Penèdes, Tarragona, 1950) és un arquitecte tècnic i artista dedicat a l'arquitectura efímera, àmbit en què crea obres amb materials trobats com, per exemple, fusta, coixins i objectes quotidians. La seva trajectòria artística comença amb la pintura, però aviat sent la necessitat de treballar amb espais i volums, improvisant sovint en entorns naturals. Forcada considera el paisatge no només un escenari visual, sinó la seva font d'inspiració i aliment emocional. A través de la seva obra, busca capturar l'ànima del paisatge i reflectir les sensacions que li transmeten elements com ara la llum, els colors i les textures.

Les seves escultures i muntatges són efímers, amb la intenció que el públic se senti part del paisatge. Cada obra és única i irrepetible, una combinació de llibertat creativa i disciplina. Ha exposat en espais reconeguts, com la Fundació Joan Miró, però el seu veritable valor rau en el procés creatiu. L'artista revela que l'art és una conversa amb la natura i amb ell mateix, que transmet emocions i records a través de cada detall. La seva obra es converteix en un diari emocional, on el paisatge i l'ànima s'entrellacen i reflecteixen la fragilitat i bellesa del procés creatiu. La trobada amb Forcada és un testimoni de passió i llibertat creativa que ens fa recordar que l'art és un reflex de l'ànima [Xevi Bayona, text de sala exposició].

Mor l'artista Federico Guzmán

El 8 de febrer va morir l'artista sevillà.

Guzmán (Sevilla, 1964-2026) va començar la seva trajectòria al costat del galerista Pepe Cobo a *La Máquina Española* (un espai amb gran rellevància en l'art andalusí i espanyol dels anys 80 i 90) el 1987. En aquells moments, Guzmán reivindicava, juntament amb altres artistes de la ciutat, un art que va transcendir l'academicisme propi de la Sevilla d'aleshores donant lloc a una nova figuració que en marcaria la trajectòria.

La seva feina va estar molt lligada al compromís polític i social, i l'art relacional i participatiu va ser clau en molts dels seus projectes. Algunes d'aquestes propostes van estar relacionades amb el poble sahrauí, arribant a ser un artista recurrent a les trobades AR-Tifariti (trobades internacionals d'art i Drets Humans del Sàhara Occidental) des de la seva fundació, el 2007.

Forma i Fons. José Manuel Belmonte a Còrdova

De l'11 de febrer al 5 d'abril, el Teatre Cómico Principal de Còrdova (c/Ambrosio de Morales, 15) va presentar l'exposició de l'escultor **José Manuel Belmonte**, després d'haver estat a la Casa de Vacas del Retiro de Madrid durant la tardor passada.

40 anys d'escultura de l'artista cordovès, una exposició retrospectiva que va reunir 60 obres.

El recorregut per l'exposició inclou algunes de les sèries més reconegudes, com 'Els homes ocell', guardonada amb un dels premis més prestigiosos d'Europa, a més de revisions contemporànies del món clàssic i la mitologia. Amb elles, destaquen treballs de fort contingut social.

- Especialment significativa és la sèrie dedicada a la demència i a l'Alzheimer, una reflexió sobre la fragilitat, l'oblit i la dependència a la vellesa. Un dels components més humans i compromesos de l'obra, recordant que l'art de Belmonte no es queda a la bellesa formal, sinó que incorpora un profund missatge social.

Primera edició de l'Open Barri d'hivern

El 17 de febrer es va iniciar la primera edició de l'Open Barri d'hivern, una nova branca del 48h Open House Barcelona que mostrarà a la ciutadania fins a l'1 de març, 30 espais que integren el patrimoni urbanístic de Nou Barris: edificis residencials, esglésies, masies i també els anomenats espais ocults, i entre aquests últims figura el Magatzem d'Art Públic de Canyelles, de l'Ajuntament de Barcelona (Via Favència).

Les explicacions de la visita del magatzem de Canyelles les va donar Marta Piera, arquitecta i historiadora de l'art. Va detallar el bon nombre d'escultures que estaven al magatzem i que difícilment retornarien als carrers: l'estàtua equestre de Franco decapitat del Born; el marquès de Comillas, Antonio López, baixat del seu pedestal; o una estàtua altíssima del general Moscardó treia del carrer de Lleida.

- En canvi, va anunciar la tornada de diverses escultures: un *Discòbol* que havia estat al que avui és l'estadi Lluís Companys i una *Minerva* que estava a la Rambla, on hi ha ara el monument a Pitarra.

L'escultura d'Antonio López, de Frederic Marès (1943), de pedra de Montjuïc, rèplica de la original de Venanci Vallmitjana, en bronze (1884).

Ànima de natura. Marta Pruna i Josep Morral

El 19 de febrer es va inaugurar aquesta exposició conjunta dels dos artistes al Cellar de Can Ginestar de Sant Just Desvern (Carles Mercader, 17).

Natura i ésser humà units. El rostre s'integra a la fusta. La branca es converteix en os. Tronc i pedra de mirada penetrant. La fulla esdevé llum fugissera. Ben endins nostre es fan visibles tantes semblances. Lligams indestructibles del nostre origen. La natura ens toca l'ànima, ens fa vibrar i es transforma en pensament.

Josep Morral Inglès (Manresa) és artista plàstic, llicenciat en Belles Arts i ha estat fins aquest curs catedràtic de dibuix a l'Institut Pius Font i Quer. Josep Morral té ja una llarga i ben consolidada trajectòria artística, amb nombroses exposicions col·lectives i individuals i avalada per diversos premis. La pintura, el dibuix, la fotografia... són l'àrea central de la seva obra, treballades amb diverses tècniques i suports, experimentant tant en el treball com en la forma de presentació.

Marta Pruna (1970) és llicenciada en Escultura a la Facultat de Belles Arts de Barcelona. Estudià també a la Universitat d'Art de Linz (Àustria). Des del 2001 viu i treballa en el seu taller a Cervià de les Garrigues. El 2017 va inaugurar el seu projecte més personal "El camí dels 7 sentits", un camí que compta amb una vintena d'escultures, algunes de format monumental, en plena natura.

Joan Miró a l'estudi de Carl Holty (1947)

Jimena Lucas al Vendrell

Del 20 de febrer al 25 d'abril, **Jimena Lucas**, amb l'exposició *'Infància en exili'*, va exposar a la Sala Portal del Pardo del Vendrell (carrer Major, 20), per inaugurar la nova temporada d'exposicions.

Jimena Lucas és artista visual i performer. La seva obra aborda temes com l'exili, la infància i la pèrdua, des d'una mirada poètica i crítica. Ha desenvolupat el projecte "Els nens de l'exili", amb més de 20 exposicions programades en ciutats com Barcelona, Madrid, Girona i Sevilla. Les seves instal·lacions, fetes amb roba real de nens migrants, combinen escultura, memòria i denúncia social. Viu i treballa a Manresa.

L'exposició combina diferents disciplines en forma d'instal·lacions que busquen visibilitzar l'exili dels infants. Una cinquantena d'escultures de mida real, blanques i sense rostre, construeixen un espai de silenci, memòria i contemplació. Les figures, vestides amb roba real d'infants, evocuen vides interrompudes i identitats suspeses, i permeten una lectura universal de l'experiència de l'exili, més enllà de qualsevol origen concret.

Miró i els Estats Units

El 22 de febrer es va clausurar l'exposició de la Fundació Joan Miró de Barcelona (Parc de Montjuïc).

L'exposició és un diàleg intergeneracional entre Joan Miró i artistes com Louise Bourgeois, Helen Frankenthaler, Lee Krasner, Arshile Gorky, Alice Trumbull Mason, Jackson Pollock o Mark Rothko, entre molts altres, i que mostra com les seves pràctiques creatives es van enriquir mútuament i van contribuir al desenvolupament de l'art del segle xx.

Inclou més de 130 obres procedents de col·leccions americanes i europees, i també del mateix fons de la Fundació Joan Miró, tant de Miró com d'una gamma d'artistes de diverses generacions.

L'exposició està coorganitzada amb *The Phillips Collection* de Washington, i es va poder veure també a *The Phillips Collection* (1600 21st St NW Washington) des del 21 de març fins al 5 de juliol del 2026.

Putin a Varsòvia

El 25 de febrer el centre de Varsòvia es va convertir en escenari d'una imatge tan impactant com simbòlica: una escultura hiperrealista de Vladímir Putin, de tres metres d'alçada, desfilar pels carrers de la capital polonesa. L'acció, impulsada per la iniciativa ciutadana "Euromaidan-Warsaw", commemorava el quart aniversari de la invasió a gran escala d'Ucraïna per part de Rússia.

La figura, obra de l'escultor lituà Martynas Gaubas, mostrava el president rus amb un realisme inquietant. El nivell de detall —expressió facial, postura corporal, gest— convertia la peça en una presència gairebé incòmoda. No es tractava només d'una representació artística, sinó d'una performance política amb voluntat de denúncia.

Segons els organitzadors, l'objectiu era clar: exposar "l'imperialisme rus en la seva forma més simple i alhora explícita". La imatge del líder del Kremlin, passejada públicament, buscava confrontar els vianants amb la figura que simbolitza l'agressió militar contra Ucraïna i l'amenaça persistent sobre l'Europa de l'Est.

Martynas Gaubas (Radziwiliszki, Lituània, 1980) és pintor, escultor i artista gràfic. Del 1999 al 2004, va estudiar belles arts i disseny a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Šiauliai. Des del 2000, ha participat activament en la vida artística lituana, organitzant 14 exposicions individuals i participant en 70 exposicions col·lectives (incloses a l'estranger, a Alemanya, Finlàndia i Estònia). Actualment treballa a la Galeria Laiptai de Vilnius, on és sots-director.

Maillol-Manolo. L'escultura pura

El divendres, 27 de febrer es va clausurar l'exposició presentada a la Galeria Leandro Navarro de Madrid (carrer Amor de Dios, 1). La mostra va presentar una trentena d'obres d'Aristide Maillol i de Manolo Hugué, *dos amics amb una destacada trajectòria a la primera meitat del segle XX i una obra molt inspirada per la Mediterrània i per unes formes clàssiques que van saber renovar*.

A l'acte de clausura hi van assistir Fernando Trueba i Aída Folch, director i actriu de la bonica pel·lícula *'L'artista i la model'* (2012). La pel·lícula no és una recreació històrica directa sinó una obra de ficció. Trueba, gran admirador de l'obra de Maillol es va inspirar en l'univers artístic de l'escultor (interpretat per Jean Rochefort) i la seva relació artística amb la jove model i musa Dina Vierny (interpretada per Aida Folch).

Le Couple or L'homme et la femme (1896)
escultura en bronze, de 67 x 63 x 33 cm, realitzada per Aristide Maillol

Un marbre del Mestre de Cabestany

El 28 de febrer el Departament de Cultura ha adquirit cinc peces destacades que s'incorporen a la Col·lecció Nacional de la Generalitat. La més rellevant és un fragment de marbre amb una inscripció procedent del monestir de Sant Pere de Rodes, al Port de la Selva, atribuït al Mestre de Cabestany i datat del segle XII. L'operació també inclou tres taules gòtiques, atribuïdes a Pasqual Ortoneda, de la primera meitat del segle XV, i la pintura renaixentista *Coronació d'Espines*, de mitjan segle XVI, atribuïda al pintor portuguès Pere Nunyes. Les obres seran dipositades al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC).

Un fragment de marbre amb inscripció, datat al segle XII, atribuït al Mestre de Cabestany. El bloc formava part de la portada de l'església del cenobi empordanès.

Una de les obres de Pasqual Ortoneda.

Escultures de Goya repartides per Barcelona

El 28 de febrer es va celebrar la 40 edició dels Premis Goya a l'Auditori del Centre de Convencions Internacionals de Barcelona (CCIB) a la plaça de Willy Brandt, 11-14.

Durant l'acte es va avançar que, durant les setmanes prèvies a la celebració de la 40a edició dels Premis Goya a Barcelona, la ciutat acolliria un ampli programa d'activitats obertes a la ciutadania. Exposicions urbanes amb fotografies històriques i actuals de guanyadors catalans, projeccions de pel·lícules nominades amb la presència dels protagonistes i trobades amb figures emblemàtiques del cinema marcarien l'avantsala d'una gala que havia de transcendir la cerimònia per convertir-se en un autèntic esdeveniment cultural.

Entre els esdeveniments previstos, es van col·locar 8 escultures monumentals de Goya realitzades per l'escultor **José Luis Fernández** (Oviedo, 1943) l'any 1980, per diferents indrets de la ciutat. L'escultura es basa en un retrat de Goya que va fer Marià Benlliure el 1902, però l'adaptació com a trofeu dels Goya és de Fernández.

'Simiot', Zaira Valera
Segon premi a la categoria Professional

Imatge de 'Boy meets girl'.

Març

Concurs d'Escultura monumental sobre neu

Del 28 de febrer a l'1 de març de 2026 es va celebrar la 20a edició del Concurs d'Escultures de neu al Pas de la Casa, organitzat pel Comú d'Encamp (Andorra).

L'edició d'aquest any estava inspirada en la mitologia ibèrica. Així que la temàtica era sobre les llegendes i figures, entre elles l'esfinx. Amb més d'una cinquantena de propostes, es van seleccionar 24 parelles de participants, i al concurs, finalment, es van exposar les obres de 6 parelles d'artistes professionals i altres sis parelles en la categoria d'estudiants.

El primer premi va ser per a la obra "Therion", escultura realitzada per Arnau Orobí i Mandarine Stillwagoon. Segurament inspirada en la figura ibèrica de l'esfinx de "Bazalote", però formada per un cos de toro alat i el cap d'una persona humana.

Mor Eugènia Balcells, pionera en l'art audiovisual

L'1 de març va morir **Eugènia Balcells**, innovadora amb l'art audiovisual a Catalunya. Creu de Sant Jordi 2025, les seves instal·lacions s'han exposat a Nova York, al MNAC, al Macba i al Museu Reina Sofia. Considerada una de les figures més rellevants de l'art contemporani català, va ser pionera del cinema experimental i del videoart, amb una trajectòria que va transitar entre Barcelona i Nova York.

D'orientació conceptual, la seva obra inclou vídeos, instal·lacions i peces cinematogràfiques -com "Àlbum" o "Boy meets girl"-, en què utilitzava materials publicitaris i fotogràfics, sovint combinats amb so, per reflexionar sobre la cultura visual i el coneixement.

Visions en femení

El 6 de març es va inaugurar aquesta exposició a la Galeria Espai Cavallers de Lleida (carrer dels Cavallers, 71-73). "Visions en Femení" és una invitació a mirar de nou. A observar el món a través d'uns ulls que durant massa temps han estat relegats als marges de la història de l'art i del cinema. Aquesta exposició reuneix la feina de dones artistes que, des de diferents disciplines, èpoques i geografies, han qüestionat les imatges dominants i han construït noves maneres de veure, narrar i existir.

L'escultora **Marta Pruna** hi va presentar dues escultures, *Uneix Valls* i *Balcó individual*.

Jean Damp. Tailleur d'images

El 9 de març es va clausurar l'exposició sobre l'escultor **Jean Damp** que es celebrava des del novembre de 2025 al museu de Belles Arts de Dijon (Palais des Ducs et des États de Bourgogne, place de la Sainte Chapelle - Borgonya-Franc Comtat, França).

Aquesta va ser la primera gran exposició dedicada a aquest emblemàtic escultor borgonyó dels moviments simbolista i Art Nouveau. En aquesta ocasió, l'exposició va destacar la recerca duta a terme durant diversos anys que ha permès redescobrir les obres de Jean Damp, repartides per museus nacionals, espais més privats i col·leccions particulars. Entre les més de 160 obres exposades, cedides per institucions franceses i europees i col·leccions privades, més de trenta escultures de l'artista provenen de les pròpies col·leccions de Dijon.

Jean Damp (Venarey-les-Laumes, 1854 - Dijon, 1945) va dedicar gran part de la seva carrera als retrats, però també va conrear l'ebenisteria, la joieria i orfebreria (va treballar en marbre, bronze, també or, plata i marfil i és l'autor d'algunes joies). Algunes de les seves escultures s'exhibeixen al Museu de Belles Arts de Dijon. Diverses obres s'exhibeixen a la secció d'Art del nou museu d'Orsay a París.

Ampliació del MNAC

El 9 de març es va fer pública la futura ampliació del Museu Nacional d'Art de Catalunya, a Barcelona (MNAC).

El principal "dipòsit" de l'art català guanyarà 15.000 metres quadrats del Palau Victòria Eugènia i situarà la seva entrada a la plaça de Buhigas, just a l'alçada de les columnes de Puig i Cadafalch, a la muntanya de Montjuïc.

Amb un pressupost de 112,6 milions d'euros, l'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni; el president de la Generalitat, Salvador Illa, i el ministre de Cultura, Ernest Urteaga, juntament amb el director del museu, Pepe Serra, han presentat aquest dilluns amb un gran acte, davant de 400 persones, el projecte arquitectònic del nou museu, que s'ha d'inaugurar coincidint amb la commemoració del centenari de l'Exposició Universal del 1929.

Imatge de com serà la plaça de Buhigas, amb l'entrada al nou MNAC (<https://elpais.com>).

L'escultor Daniel Arsham a la Xina

El 10 de març es va inaugurar l'escultura 'Dream Entrance' (Entrada de Somni) al complex City of Dreams Macau (està ubicada a l'entrada de la Cotai Strip del resort Ciutat dels Somnis a Macau).

L'obra, de l'escultor novaiorquè Daniel Arsham, està formada per dos caps escultòrics buits, un davant de l'altre, que presenten interiors laberíntics com a metàfora de la consciència. Combinant símbols orientals i occidentals, l'obra d'art convida els espectadors a contemplar aquest laberint mental i a sentir, sota el seu exterior sòlid, el corrent subterrani incessant dels pensaments.

Arsham, que es va formar a Cooper Union, fusiona art, arquitectura i performance en una pràctica centrada en la paradoxa arquitectònica. Crea murs erosionats, escales mal col·locades i paisatges on la natura aclapara les estructures, subvertint lúdica les nostres expectatives espacials. Les seves icòniques "reliquies futures", foses en materials com la cendra volcànica, exploren la decadència i l'atemporalitat, convertint formes familiars en anomalies poètiques. "Dream Entrance" reflecteix la recerca contínua de City of Dreams per ampliar els límits de l'experiència immersiva i construir somnis sobre la realitat.

Escultures de Serrán Pagán, amb polèmica

El 12 de març l'ajuntament de Màlaga (Andalusia) va començar a instal·lar el 'polèmic' conjunt escultòric del port, amb els dos lleons ja col·locats, i van anunciar que durant la mateixa setmana es posarien l'estàtua de Venus (8,5 metres d'altura, inclosos tres metres de pedestal) i la de Neptuno (10,5 metres), obres de l'artista de Ceuta Ginés Serrán Pagán (1949)

Mentre la ciutat dels museus celebra el seu festival de cinema, han arrencat aquests treballs a l'entrada portuària, a pocs metres del centre històric, precedits de la controvèrsia desencadenada per considerar desmesurats aquests déus romans de bronze i que fins i tot va arribar al diari britànic The Times, que va enfocar la notícia amb la semblança amb "superherois de comic".

Les escultures romandran només durant sis mesos i no els 25 anys inicialment previstos. Així serà després de la polèmica suscitada amb entitats culturals com la Reial Acadèmia de Belles Arts de San Telmo, l'Ateneu de Màlaga, la Societat Econòmica d'Amics del País i l'Institut d'Estudis Urbans i Socials (IEUS), a més de partits polítics i sindicats.

Les entitats culturals crítiques van afirmar que el projecte suposava "una nova barrera" significada "per desmesurades escultures de bronze ubicades sobre alts i massissos pedestals de formigó" que aproximaria el port "més a un parc d'atraccions".

Patinated, Giovanni Flores (2026)
Estudiant de la BAA 📷 EMB

Cap de Sant Pere, procedent de Sant Pere de Rodes (Museu del Castell de Peralada)

Exposició d'alumnes 2026 *Barcelona Academy of Art*

Del 13 al 26 de març de 2026, la *Barcelona Academy of Art* (Ausiàs March, 42-46, Barcelona) va presentar la seva *Student Exhibition 2026*, l'exposició anual que reuneix una selecció de les obres més destacades dels seus estudiants.

Des de fa anys aquesta mostra celebra la creativitat, la tècnica i l'energia de l'art figuratiu contemporani, mostrant com la tradició i la innovació conviuen en la formació dels artistes de la BAA. L'exposició inclou tant obres personals com treballs realitzats a l'escola, que reflecteixen l'aprenentatge i exploració de cada estudiant en dibuix, pintura i escultura. Cada peça revela la mirada única dels alumnes i la seva evolució artística, des de la precisió del realisme fins a enfocaments més contemporanis.

20è pas X l'Art

Del 14 de març fins al 4 d'abril de 2026 s'exposarà la col·lectiva '20è pas X l'art' a la Sala Gran del Castell de Santa Coloma de Queralt (Baixa Segarra, Conca de Barberà).

Més de 30 artistes, de totes les disciplines, es van tornar a trobar a Santa Coloma de Queralt per participar en aquest esdeveniment que *ens convoca, ens uneix i ens agermana des de fa 20 anys*.

Escultura d'un arquitecte a Madrid

El 18 de març es va inaugurar a Madrid (c/ Juan Bravo) un monument dedicat als periodistes caiguts per la defensa de la llibertat d'expressió.

L'escultura, anomenada 'Vértice', fa sis metres d'alçada i un d'ample. Ha estat dissenyada per l'arquitecte Daniel Canogar i consisteix en un monument lumínic amb forma de prisma lleugerament inclinat. Dos dels costats són de vidre i el tercer el conforma una pantalla LED amb una animació cromàtica que s'alterna amb la seqüència dels noms dels homenatjats.

Sant Pere de Rodes i el Mestre de Cabestany

El 19 de març es va inaugurar l'exposició *Sant Pere de Rodes i el Mestre de Cabestany: la construcció d'un mite* al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC).

Aquesta exposició és un homenatge a l'escultor més genial i internacional del romànic català, el Mestre de Cabestany i la seva obra mestra, la perduda portada de Sant Pere de Rodes, al Port de la Selva (1160-1170). L'aparició d'un seguit de peces procedent d'aquest conjunt (veure la pàgina anterior) i l'ingrés de quatre d'elles a la col·lecció del MNAC han propiciat aquesta mostra ambiciosa i de llarg abast que pretén revalorar l'originalitat i "modernitat" d'aquest artista itinerant en el context del romànic europeu i cridar l'atenció sobre l'extraordinària dimensió artística de l'abadia benedictina de Sant Pere de Rodes i la seva llarga i agitada història patrimonial.

Nova escultura de Lorenzo Quinn

El 21 de març es va inaugurar, a Castelfelers, a l'avinguda del Primer de Maig en la confluència amb la rambla de Josep Tarradellas, la nova escultura 'GIVE/DAR' de Lorenzo Quinn.

La peça, que utilitza les mans com a símbol de solidaritat i generositat, se suma al patrimoni artístic i identitari de la ciutat. Amb aquesta escultura Lorenzo Quinn cerca transmetre un missatge de cohesió social. Segons el mateix autor, "Donar és l'acte més poderós que pot fer l'ésser humà".

L'obra, que ha estat cedida per l'escultor, *no ha suposat cap cost per a la ciutat i s'emmarca dins d'un futur projecte on la nostra ciutat acollirà diferents escultures del nostre veí i artista.*

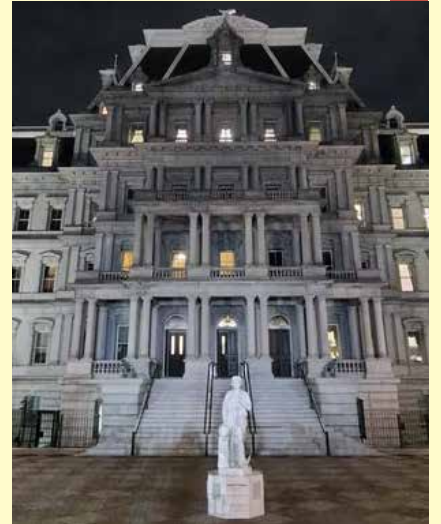
L'escultura com instrument polític

El 23 de març el president dels Estats Units, Donald Trump, va ordenar col·locar una escultura de Cristòfor Colom en els terrenys de la Casa Blanca.

Aquesta peça és idèntica a la que va ser enderrocada per manifestants, el 4 de juliol de 2020, i llançada al port de Baltimore dins de l'onada d'indignació per la mort de George Floyd a les mans de la policia. Va ser una de moltes estàtues de Colom que van ser vandalitzades aproximadament a la mateixa època, i els manifestants afirmaven que el navegant era responsable del genocidi i l'explotació dels pobles originaris a Amèrica.

En els darrers anys, algunes persones, institucions i entitats governamentals han reemplacat el Dia de Colom pel reconeixement del Dia dels Pobles Indígenes. El president Joe Biden es va convertir el 2021 en el primer president dels Estats Units a commemorar el Dia dels Pobles Indígenes amb una proclamació.

L'estàtua, feta majoritàriament de marbre, va ser creada per **Will Hemsley**, un escultor radicat a Centreville, a la Costa Oriental de Maryland.

Jaume Plensa. *Matèria interior*

Del 26 de març al 20 de setembre es va exposar l'obra de Jaume Plensa a *La Cárcel Vieja*. Centro de Cultura Contemporánea de Murcia (Av. General Primo de Rivera, 2).

El centre de cultura contemporània de La Cárcel Vieja és un ecosistema viu que transcendeix el model tradicional de museu, on l'arquitectura rehabilitada esdevé mediatra de trobades mitjançant fluïdesa social i diàleg obert amb la ciutat. Els espais estan concebuts com a territoris relacionals on conviuen la contemplació, conversa i experimentació cultural, integrant art, vida quotidiana i comunitat.

Jaume Plensa (Barcelona, 1955) és un dels creadors amb més reconeixement internacional del panorama artístic actual. La mostra *Jaume Plensa. Matèria interior* es va presentar a l'Espai Fundació Telefónica de Madrid l'octubre del 2024. Estava formada per quinze obres que seguien una trajectòria de més de trenta anys de feina. A través d'expressions decididament abstractes i conceptuals a les peces dels noranta, i amb representacions progressivament més figuratives i sensuals a mesura que avancem en la seva trajectòria, el conjunt presentat aquí s'alça com una reflexió profunda sobre un dels grans temes que travessa tota la producció de l'artista: la condició física i espiritual de l'ésser humà.

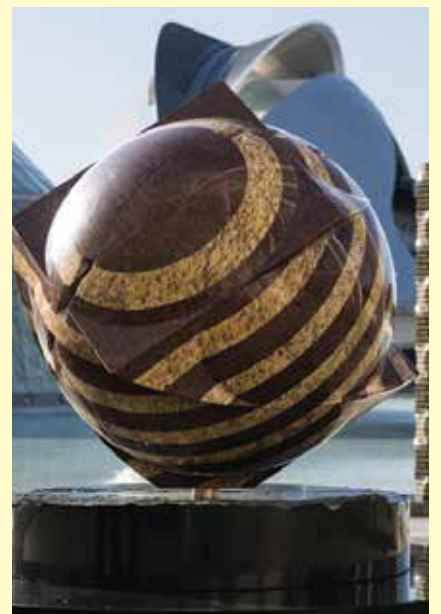

Park Eun Sun, deu escultures de gran format

El dijous 26 de març es va inaugurar l'exposició '*Genoma i estructura escultòrica*' de l'artista sud-coreà **Park Eun Sun**, a la Ciutat de les Arts i les Ciències de València.

Es tracta de la primera vegada que aquesta col·lecció arriba a Espanya, amb un conjunt de deu peces realitzades amb marbre, granit i acer que dialoguen directament amb l'arquitectura futurista del recinte, generant un recorregut artístic únic entre aigua, llum i estructures emblemàtiques.

Park Eun Sun (Mokpo, Corea del Sud, 1965) és un escultor reconegut internacionalment per les seves obres de marbre, característiques per les seves formes fracturades i simètriques que exploren la bellesa en la seva ruptura i reconstrucció. Ha exposat a Roma, Florència, Seül, Houston i Berlín.

Petita pensadora vestida,
Aristide Maillol (1902)

Dues dones, Manolo Hugué (1929)

El guerrer moribund, Aristide Maillol (c. 1925)

Maillol / Manolo. L'escultura pura

Del 26 de març al 29 de maig de 2026 la Galeria Artur Ramon Art (Bailen, 19, Barcelona) va presentar aquesta exposició d'escultures dels dos grans escultors **Aristide Maillol** i **Manolo Hugué**.

Per Àlex Susanna, in memoriam

L'exposició que presentem, en col·laboració amb la Galeria Dina Vierny de París i Leandro Navarro de Madrid, és fruit del nostre compromís amb el nostre amic comú, Àlex Susanna, que volia organitzar una mostra que reunís aquests dos artistes, Aristide Maillol i Manolo Hugué, objecte del seu estudi al llarg de tota la seva trajectòria.

La mostra presenta una selecció d'escultures de cada artista, acompanyades d'una petita selecció de dibuixos, i posa en relleu la creativitat de dos artistes pioners en el context de les avantguardes.

Dalí infinit

El 26 de març es va reobrir el Palau de Gaviria de Madrid amb una gran exposició, *Dalí infinit*. Una proposta centrada en l'obra escultòrica de Salvador Dalí.

La mostra posa el focus en les escultures desenvolupades per Dalí a partir del 1973 i reuneix 14 peces en què reapareixen, convertits en volum, molts dels assumptes que van travessar tota la seva obra: la mitologia, l'esperitualitat, el desig, la ciència, el somni i aquesta teatralitat intel·lectual que va convertir el creador empordanès en una figura impossible de tancar en una sola disciplina.

El Palau de Gaviria és un edifici palatí que data del segle XIX i està situat al cèntric carrer de l'Arenal. Construït entre 1846 i 1847 per l'arquitecte Aníbal Álvarez Bouquel per al banquer Manuel Gaviria i Douza, Marquès de Gaviria i Comte de Bona Esperança, és considerat com un dels palaus més luxosos de la seva època, amb una estètica influenciada pels palaus renaixentistes.

Transmissió - Escultures compartides

Del 28 de març al 3 de maig es va poder veure aquesta mostra al Miramar-Centre Cultural de Sitges (carrer de Bernat de Fonollar, 19).

‘Transmissió - Escultures compartides’ explora com es transmet el saber escultòric a través de tres generacions: l’obra del mestre Salvador Mañosa, la de Myriam de Lafforest i la de les persones amb qui treballa al taller. Lluny de l’acadèmia, la transmissió es basa en el diàleg, l’observació i la pràctica compartida. El resultat són obres que reflecteixen trajectòries personals i una experiència col·lectiva de creació i amistat. Una mostra sobre aprendre creant junts al llarg del temps compartit.

Salvador Mañosa (Cerdanyola del Vallès, 1945-2022). Escultor. Format a l’escola Masana de Barcelona, és autor de nombrosos monuments a la ciutat de Sabadell, com els monuments a Lluís Companys, el bust dedicat a Carles Buigas o l’estàtua de la República. Mañosa va ser un dels fundadors de l’Associació d’Afectats per l’Amiant, en lluita contra les conseqüències de salut derivades de l’activitat de l’empresa Uralita a Cerdanyola en forma de malalties respiratòries com l’asbestosi.

Myriam de Lafforest, nascuda el 1973, és una escultora francesa que viu i treballa a Barcelona. Té una llicenciatura en psicologia, va estudiar Art i escultura a Espanya amb grans mestres com Salvador Mañosa. Està profundament impressionada per Rodin i Camille Claudel, que van inspirar la seva obra des de petita. Va créixer en una història familiar de pintors, escriptors i fotografies, fet que li va inculcar una comprensió de l’art.

[NO] Treure el cap a l’interior. Bernardí Roig

El 28 de març va finalitzar l’exposició muntada a l’Espai Isern Dalmau (Mallorca, 305, Barcelona).

L’exposició ‘[NO] Treure el cap a l’Interior’ de l’escultor i artista multimèdia mallorquí Bernardí Roig (Palma, 1965) és una proposta de la Fundació Lluís Coromina Isern i la Galeria Miguel Marcos.

Cossos solitaris s’enfronten al seu propi límit, atrapats en la circularitat de l’acte. En aquesta perseverança sense propòsit, es condensa una pulsio de resistència i un desig d’insistència, fins i tot quan el sentit es dissol. Cada obra és una temptativa d’encarnar el que s’escapa: la mirada, el desig, la identitat, la carn que insisteix tot i que ja ha estat negada. Aquestes imatges en moviment es desplacen amb obstinació neuròtica, ineficaç, irracional, indòmita, fins i tot miccional; i formen una coreografia del fet fallida.

Ai Weiwei: Cercle d’animals/Caps del zodíac

Del 30 de març al 24 d’octubre es va presentar el conjunt de 12 escultures de caps del zodíac al Parc d’Escultures Olímpiques de Seattle (2901 Western Avenue). Les escultures, de més de tres metres d’alçada, estaven disposades en l’ordre del cicle tradicional del zodíac xinès: Rata, Bou, Tigre, Conill, Drac, Serp, Cavall, Moltó, Mico, Gall, Gos i Senglar.

Es tracta de reproduccions realitzades per l’escultor **Ai Weiwei** (Pequín, 1957) basant-se, lliurament, en les originals del Palau d’Estiu de Yuanmingyuan. *El 1860, tropes britàniques i franceses van destruir el Yuanmingyuan (Jardí de la Brillantor Perfecta). Aquest vast complex incloïa palaus d’estil barroc dissenyats per jesuïtes al servei de l’emperador Qianlong (regnat 1736–95) durant la dinastia Qing. La peça central dels jardins era una enginyosa font hidràulica de rellotge d’aigua ideada per l’astrònom francès Michel Benoist, S. J. (1715–1774). Tenia dotze trombes d’aigua de bronze en forma de caps d’animals del zodíac per representar els mesos del calendari lunar i les hores d’un dia. Cada dues hores, un dels animals expulsava aigua; Al migdia, tots parlaven alhora. La font era una meravella tecnològica de la mesura del temps.*

Urna etrusca amb Odisseo i la Sirena (s.II a.C.)
 Museo Archeologico Napoli

Askos, en forma de sirena (470-460 a.C.)
 Museo Archeologico Napoli

Abril

Parthenope, la Sirena e la città

Explica la llegenda que la sirena Partènope, desesperada perquè no havia trobat Odisseu, es va tirar al fons del mar. El seu cos, arrossegat pel corrent fins a les ribes del golf de Nàpols, va ser sepultat allí. En record seu, la ciutat que es va aixecar en aquell punt es va dir Partènope.

Del 3 d'abril al 6 de juliol el Museo Archeologico Nazionale di Napoli va presentar l'exposició *Parthenope, la sirena e la città* dedicada a la molt llarga relació de la Sirena Parthenope amb la ciutat de Nàpols entre la història, els mites, l'arqueologia i l'antropologia cultural, des del primer assentament grec al promontori de Pizzofalcone fins a l'art urbà de la Nàpols contemporània.

L'exposició va presentar més de 250 obres que daten des del segle VIII aC fins a l'edat contemporània. La idea de l'exposició neix d'una reflexió sobre les arrels centenàries de la figura de la Sirena en la imaginació col·lectiva napolitana: tothom sap que Partenope és el fundador mític de la ciutat i es reconeix en el vincle amb aquest ésser híbrid, connectat amb el mar i la navegació, la música i la seducció.

Magawa, la rata detecta-mines

El 3 d'abril es va inaugurar, a Siem Reap (Cambodja), una escultura de més de 2 metres d'alçada dedicada a Magawa, la famosa rata gegant detecta-mines (va detectar i eliminar més de 100 mines terrestres i altres explosius en una superfície equivalent a una vintena de camps de futbol).

Les rates gegants amb bossa tenen un excel·lent sentit de l'olfacte, però poques han posat les seves habilitats a la mateixa escala que Magawa. La rata va ser entrenada per APOPO, una organització belga que ensenya als animals a olorar mines terrestres i malalties com la tuberculosi, i la van enviar a treballar a Cambodja el 2016 quan tenia uns dos anys.

La seva feina consistia a identificar productes químics en municions sense explotar i alertar els seus responsables de la seva ubicació. Gràcies al seu pes lleuger, Magawa podia caminar amb seguretat per zones potencialment perilloses per als humans. També era ràpida, capaç de buscar en una zona d'aproximadament la mida d'una pista de tennis en només 20 minuts. Quan Magawa olorava una mina, rascava la superfície i rebia una recompensa, sovint una rodanxa de cacauet o de plàtan.

KAWS, Art i Còmics

També el 3 d'abril es va inaugurar, al museu Albertina Modern de Viena (Karlsplatz, 5) l'exposició de l'artista KAWS. Nascut el 1974 a Nova Jersey, Estats Units, **Brian Donnelly**, àlies KAWS, va triar el seu creatiu sobrenom basant-se en la interacció visual de lletres.

KAWS té una de les pràctiques artístiques més diverses de tots els artistes contemporanis, amb exemples exposats amb orgull al Moco Museum de Barcelona i Amsterdam. Pintures gràfiques i vibrants, escultures, obres d'art col·leccionables i peces de disseny úniques barregen elements des de la il·lustració nostàlgica fins a la cultura pop. El ventall d'obres de KAWS que es poden descobrir a Barcelona és molt ampli.

És particularment conegut per les seves escultures figuratives de grans dimensions en espais públics, fetes amb una varietat de materials com el bronze o la fusta, sovint inflables. Representa els seus COMPANYS i CÒMPLICES, com ell anomena alguns d'ells, com a segurs de si mateixos, tímids o tristos. De vegades s'abracen, de vegades seuen amb les mans a la cara, avergonyits. Sovint són retratats sols, aïllats i malenconiosos; altres vegades, apareixen en grup o en família.

Roser Sàrries al Castell de Concabella

El 5 d'abril es va inaugurar l'exposició 'El cos com a territori. Sobre matèria, pes i presència' de l'escultora **Roser Sàrries**, al Castell de Concabella (la Segarra).

L'escultora presenta l'exposició com una reivindicació de la força de les dones en la nostra societat i en el món rural en particular. Les escultures d'aquesta mostra evocuen cossos femenins a través de volums plens i generosos, d'arrodoniments que suggereixen suavitat, continuïtat i expansió. Són formes voluptuoses que fugen de la rigidesa i s'obren a una expressió relaxada, gairebé orgànica, on la matèria sembla respirar. Aquestes presències no són literalment figuratives, però convoquen el cos des de la seva essència: pesant i lleuger alhora, dens i obert, contingut i expansiu.

Roser Sàrries és natural de Guissona (1962) i llicenciada en Belles Arts, especialitat d'Escultura. Les seves obres estan fetes amb pedres provinents de diferents pedreres de la demarcació de Lleida. Així doncs, una part de les escultures exposades estan treballades amb pedra blanca de Verdú i de Vinaixa i unes altres amb pedra marró Pirineu provinent de la pedrera d'Agramunt. A part de la pedra, Roser Sàrries també té escultures fetes amb bronze que formen part d'aquesta exposició.

Expo Chicago, Contemporary Art Fair

Del 9 al 12 d'abril es va celebrar la 13a edició de l'Expo Chicago 2026 al Festival Hall del Chicago Navy Pier (600E. Grand Avenue, Chicago, Illinois).

La Fira d'Art Contemporani EXPO CHICAGO presenta les principals galeries d'art contemporani i modern cada abril juntament amb un programa divers i creatiu de xerrades, instal·lacions in situ i iniciatives d'art públic. Entre els aspectes més destacats de l'edició de 2026 hi ha la col·laboració contínua amb l'Associació de Galeries de Corea (GAoK).

Gerard Mas va presentar la seva obra a l'estand 401: *Les seves escultures són formalment exquisides i rigoroses, però el seu contingut està ple de desafiament i subversió, fent que els espectadors reflexionin sobre "què és la bellesa" i "com la cultura contemporània dialoga amb la història" entre rialles. Mas és hàbil treballant amb una varietat de materials, com ara marbre, alabastre, fusta, resina i bronze. Les seves obres són tant un homenatge a l'art clàssic com una interpretació creativa d'observacions sobre la vida i la cultura contemporànies.*

Cathrin Hoffmann

L'11 d'abril es va clausurar l'exposició 'Sill' de l'artista berlinesa **Cathrin Hoffmann** (1984) a la Public Gallery de Londres (89 – 91 Middlesex St).

L'exposició, individual, de nova pintura i escultura, inclou temes que encarnen la intensitat física i la fatiga psicològica generades per una era de sobrecàrrega d'informació. Sense realitzar gestos exagerats de disseny o teatralitat grotesca, les figures expressen estats de tensió sostinguda i pressió acumulada, sedimentades en el lllindar entre la resistència i l'acció.

Reaching the Bottom and Calling It Height (2026)

Museu Bourdelle i Magdalena Abakanowicz

El 12 d'abril de 2026 es va clausurar l'exposició “Magdalena Abakanowicz. La Trame de l'existence” que el Museu Bourdelle de París (18 Rue Antoine Bourdelle) presentava dels del 20 de novembre de 2025.

Inspirada pel món orgànic, per la continuïtat i la monumentalitat, la seva obra posseeix un poder i una presència innegables, que ressonen amb temes contemporanis: mediam-bientals, humanistes i feministes.

Magdalena Abakanowicz (Falenty, 1930 - Varsòvia, 2017, Polònia) nom artístic de Marta Magdalena Abakanowicz-Kosmowska fou una destacada escultora i artista tèxtil de l'escola polonesa del tapís. En les seves composicions, en les quals va conjuminar elements procedents dels corrents estètics en voga, va recórrer en molts casos a elements escultòrics [Viquipèdia].

Michel Ange Rodin. Corps vivants

El 15 d'abril es va inaugurar l'exposició al museu del Louvre amb la participació excepcional del museu Rodin de París. Dos mestres inigualables de l'escultura occidental estableixen un diàleg a través dels segles: **Miquel Àngel** i **Rodin**. Les seves obres, que encarnen la força del cos i les profunditats de l'ànima, es troben en una confrontació sense precedents, revelant tant continuïtats com ruptures.

Organitzada en cinc seccions (*Dos artistes mítics, Natura i antiguitat: reinventant el model, Non finito, Cos i ànima i Energia i vida*) l'exposició reuneix marbres, bronzes, guixos, escultures de terracota, motlles i una rica col·lecció d'obres gràfiques. L'exposició emfatitza els reptes formals i conceptuals que condueixen a una ambició compartida: fer visible l'energia interior del cos. *El cos apareix com l'embolcall i la pell de l'ànima, una matèria viva subjecta al temps i al gest.*

L'exposició també explora el llegat d'aquests gestos: com la reescriptura de l'antiguitat i l'ús dels cossos van preparar el terreny per a les ruptures del segle XX? Destacant connexions, préstecs i reinterpretacions, l'exposició ofereix una lectura sensible dels mites d'aquests dos genis i ens convida a repensar l'escultura no com un element que “crea forma” sinó com un laboratori d'innovació artística.

Pietà Rondanini, Michelangelo (1552-1554)
Milà, Itàlia 📷 EMB

Alexander Calder, Somiar en equilibri

Del 15 d'abril al 16 d'agost de 2026, la Fundació Louis Vuitton de París (avenue du Mahatma Gandhi, 8) va presentar una exposició retrospectiva excepcional -Calder. *Rêver en équilibre*- per homenatjar a Alexander Calder (1898-1976) amb motiu del centenari de l'arribada de l'artista americà a França i del cinquantè aniversari de la seva mort.

L'exposició va reunir prop de 300 obres entre mòbils, escultures i joies animades. *Aquesta exposició abasta mig segle de creació, des de finals dels anys vint i les primeres actuacions del Cirque Calder que va captivar l'avantguarda parisenca, fins a les seves escultures monumentals que van redefinir la idea d'art públic als anys seixanta i setanta. A la Fundació, flotant entre l'arquitectura dels espais dissenyats per Frank Gehry, els seus mòbils transformen l'exposició en una coreografia.*

Calder with Snow Flurry I, 1948. Gordon Parks

Apple Monster, 1938

La Grande vitesse, 1969

Dispersed Objects with Brass Gong, 1948

L'escultor Julià Riu i Serra a Montserrat

El 17 d'abril es va inaugurar l'exposició 'Riu Serra. El futur primigeni', comissariada per Bernat Puigdollers, al Museu de Montserrat.

La mostra va oferir una mirada àmplia sobre Julià Riu Serra (1921-2006), una de les figures més singulars i polifacètiques de l'art català de postguerra. Sense voluntat de ser una retrospectiva exhaustiva, va recórrer una trajectòria marcada pel domini de l'ofici i per una notable versatilitat creativa, que abraça l'escultura, el dibuix, el gravat, la ceràmica i diverses incursions en les arts aplicades.

Pioner en la renovació de l'escultura del seu temps, Riu Serra va desenvolupar un llenguatge propi, atent a l'essencialitat de la forma i centrat en la condició humana. L'exposició revela també la seva faceta de dibuixant agut i irònic, capaç d'observar la realitat amb mirada crítica i lúcida. En el vintè aniversari de la seva mort, la proposta convida a redescobrir la vigència de la seva obra.

EMB

Espai i temps. L'escultura de la col·lecció ABANCA

El 18 d'abril es va inaugurar a la Casa de América de Madrid (Plaza de la Cibeles, 2) l'exposició *Espacio y Tiempo* que va mostrar l'evolució de l'escultura des de finals del segle XIX fins avui, amb 50 obres de 41 artistes de la Col·lecció ABANCA. L'itinerari anava des dels inicis del modernisme i els estils regionals fins a la renovació de la postguerra, amb noms com **Baltasar Lobo**, **Eduardo Chillida** o **Jorge Oteiza**, i culminava en propostes més contemporànies que volien explorar nous límits del llenguatge escultòric.

*La mostra incorpora peces d'artistes com **Pablo Picasso** o **Fernand Léger**, proposant un diàleg entre escultura i pintura que convida a repensar el paper d'aquest art. Tot plegat presenta l'escultura com un llenguatge viu, capaç d'evolucionar i transformar la manera com percebem l'espai, dins d'una col·lecció de gran valor artístic i patrimonial.*

E3 Euskal Emakume Eskultoreak

El 24 d'abril va acabar l'exposició 'Escultoras Aquí Ahora' que va reunir Bilbao, a la sala d'exposicions de las Juntas Generales de Bizkaia (Hurtado de Amezaga, 6), els treballs de dinou escultores que, des de llenguatges i materials molt diferents —ceràmica, fil·ferro, fusta, formigó, plàstic reciclat, fil i fibres— *qüestionen el cànon artístic tradicional i reclamen un espai propi en una disciplina històricament dominada per mirades masculines.*

E3 Euskal Emakume Eskultoreak es va constituir el 2022 i des de llavors no ha deixat de moure's. Barakaldo, Tolosa, Zumaia, Sant Sebastià... 'Escultoras Aquí Ara' arriba ara a Bilbao després d'un recorregut que combina exposicions i activitats divulgatives. «*Ens interessa molt comunicar, interactuar amb el públic, treballar amb associacions locals, amb nens, amb persones jubilades, amb col·lectius diversos*».

Escenari del teatre Texas
(març de 2026) 📷 EMB

Thierry Benenati

El 25 d'abril es va clausurar l'exposició *Révélation* als *Salons de la Médiathèque* de Fontenay-aux-Roses (departament dels Alts del Sena, a la regió d'Illa de França).

“Un matrimoni físic i simbòlic, les meves escultures revelen una veritat invisible de l'ànima dels meus subjectes. Veure-la és escoltar el propi cor infantil amb els ulls tancats.”

Thierry Benenati, escultor de Fontenay, ha desenvolupat una obra reconeguda tant a França com internacionalment. Nascut a Marsella el 1963, format en Arts Aplicades, va passar gairebé vint anys com a director artístic a París abans de dedicar-se plenament a l'escultura, que s'ha convertit en el seu mitjà d'expressió essencial.

La seva obra es basa en un rigorós enfocament de la forma i el material: esbossos, estudis, modelatge en guix, cera o ferro, abans de la realització final en bronze o acer. Inspirat pels seus orígens italians, incorpora referències barroques alhora que afirma un estil decididament contemporani, a la cruïlla de l'art clàssic i el simbolista-surrealista.

Loop

Poques vegades - per no dir-ne cap, que jo recordi - ens trobem amb una obra de teatre que presenti un protagonista que fa d'escultor. És el cas de l'obra *Loop* (2025), escrita per Ramon Madaula i interpretada per ell mateix i Júlia Genís, i dirigida per Mònica Bofill.

Tot i que l'obra no va sobre la vida i trajectòria vital de l'escultor, sí que s'hi expliquen les dificultats i precarietats de la professió d'un artista i s'hi entreveuen certes inquietuds sobre l'art i algunes reflexions sobre l'escultura. Tot un goig!

De fet, l'obra reflexiona sobre les relacions entre un pare i una filla: *Un pare i una filla; una filla i un pare. La conversa pendent. El pare pensa que en sap més que la filla; ella pensa que en sap més que el pare. Ell no sap com dir-li a ella; ella no sap com dir-li a ell. Ell creu que la filla s'equivoca; ella creu que qui s'equivoca és el pare. El pare potser no coneix prou bé la filla, la filla potser no coneix prou bé el pare. El combat d'estimar-se... Fer de pare és com jugar al set i mig: o et passes o et quedes curt. Saber quan aturar-se o insistir és comesa d'alt risc. En quin punt les filles estan ben guarides, o les estàs consentint?*

I Viaggiatori, de Bruno Catalano

El 28 d'abril es va inaugurar l'exposició temporal a l'aire lliure 'Els Viatgers', de **Bruno Catalano**, a Caorle (àrea metropolitana de Venècia, Itàlia).

L'art evocador de **Bruno Catalano** arriba a Caorle amb dues obres icòniques de la sèrie *I Viaggiatori*: “Hubert” i “Khadine”. Fetes de bronze, les escultures representen figures humanes suspeses i incompletes, marcades per l'absència de la part central del cos. Un llenguatge visual potent que reflecteix temes universals com els viatges, la migració i la recerca d'identitat. La maleta que acompanya cada personatge esdevé un símbol de marxa, transformació i memòria. Aquestes escultures de la sèrie *Els Viatgers* formen part de les deu figures a mida real que Catalano va presentar, el setembre de 2023, al port de Marsella per celebrar el seu estatus com a Capital Europea de la Cultura.

Bruno Catalano (Khouribga, Marroc, 1960) és un escultor francès d'ascendència italiana, conegut per crear escultures de figures amb seccions importants que falten. El 1981 es va familiaritzar amb l'escultura a Marsella. El 1985 va obrir el seu propi estudi d'art i va aconseguir un forn on corgia la seva primera figura d'argila. Més tard, va començar a fer grans escultures de bronze. El 2004, un defecte en un dels seus personatges, una representació de *Cyrano*, el va impulsar a excavar i buidar-ne el tronc. Va seguir experimentant per aquest nou camí de treball.

Entes, d'Aurèlia Muñoz

El 29 d'abril es va inaugurar aquesta exposició a l'edifici Nouvel del Museu Nacional d'Art Reina Sofia (carrer Santa Isabel, 52, Madrid).

L'exposició 'Aurèlia Muñoz. Entes' traça un recorregut integral per l'obra d'una figura imprescindible en la comprensió de l'art tèxtil contemporani. Vinculada als seus inicis a moviments com la 'nouvelle tapisserie' i a l'Escola Catalana del Tapís, la pràctica d'Aurèlia Muñoz transcendeix els àmbits del teixit, la fibra o l'artesanía. A la feina, l'artista recorre a la combinació de tècniques ancestrals i recursos contemporanis per prestar atenció a l'impacte de les crisis postindustrials en els ecosistemes terrestre, aquàtic i aeri, els quals emergeixen com a grans motius en la seva producció artística.

Aurèlia Muñoz Ventura (Barcelona, 13 d'abril de 1926 - 9 de juny de 2011) va ser una artista catalana, la trajectòria de la qual està fortament vinculada a la recerca tèxtil, un àmbit en què la seva aportació ha estat fonamental. Va ser, també, una gran defensora de l'art i l'artesanía en igual mesura, aconseguint en la seva obra una simbiosi entre ambdues manifestacions.[Viquipèdia].

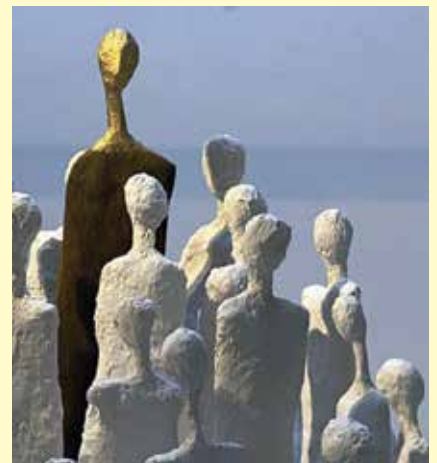

Odnoder, Escultor

També el 29 d'abril es va inaugurar l'exposició "Entre Oíza y Oteiza" de l'escultor **Odnoder** a la Casa de Vacas, Centre Cultural del Retiro de Madrid (passeig de Colòmbia, 1).

Pablo Redondo Díez, conegut artísticament com a **Odnoder** (Redondo al revés), és un arquitecte i escultor espanyol nascut a Màlaga el 1964, establert a Madrid. Format a l'Escola Tècnica d'Arquitectura de Madrid, fusiona la formació tècnica amb l'escultura, destacant per obres abstractes i orgàniques que busquen la màxima expressivitat amb el mínim gest, utilitzant principalment la fusta, tot i que incorpora acer, ceràmica i bronze.

La seva obra es mou en l'abstracció figurativa d'inspiració orgànica. Treballa la fusta amb finor, buscant la calidesa i les formes esveltes. Sovint, les peces, com les figures antropomorfes, exploren la relació entre la lleugeresa i la gravetat. La seva obra ha estat distingida per plataformes com Sculpture Network i ha exposat en espais com la galeria O-Lumen a Madrid, mostrant conjunts inspirats en la llum i la forma.

Col·laboració entre Pintura i Escultura

El 30 d'abril va finalitzar una interessant exposició: 'Passions internes' de **Nina Murashkina** a La Plataforma Art Gallery de Barcelona (Pujades, 99). Entre moltes pintures de l'artista pintora s'hi presentaven un parell d'escultures realitzades en col·laboració amb l'escultor **Xavier Escala**.

Nina Murashkina (Donetsk, Ucraïna, 1985). És una artista multidisciplinària (però bàsicament pintora) ucraïnesa que actualment resideix a Espanya. La seva estètica vibrant està influïda per l'art naïf ucraïnès, la imatgeria índia i japonesa, així com per la mitologia antiga. Ella descriu la seva pròpia obra com «els detalls deliciosos del subconscient i els límits extrems permesos a les relacions socials». Les seves heroïnes d'aspecte diví encarnen la naturalesa dual de la dona: luxuriosa i innocent, provocadora i tendra, brutalment honesta i foscament misteriosa.

Xavier Escala (Sant Cugat Sessgarriques, 1975). Estudia l'Acadèmia de Belles arts de Santa Isabel de Hungría, on finalitza la llicenciatura en Escultura. Segueix formant-se a l'Acadèmia de Belles Arts de Carrara i perfecciona les tècniques d'escultura en marbre a l'estudi d'escultura Corsanini. Aprèn la talla directe en fusta de mà de l'escultor Aron Demetz, a Val Gardena. El 2014 comença un recorregut artístic que el porta a Rússia, Suïssa, Bèlgica, Ucraïna, Egipte i Turquia. El 2017 s'estableix de nou a Catalunya, es casa amb l'artista Nina Murashkina i cel·lebra una exposició personal, "Soliloqui", a Vilafranca del Penedès.

Catherine Thiry

Sébastien Dufeu

Maig

Noves escultures a St. James's Park

A finals d'abril, coincidint amb el centenari del naixement d'Isabel II del Regne Unit, es van fer públics els dissenys finals, realitzats per l'arquitecte Norman Foster, del gran monument commemoratiu que es farà a Londres.

El monument consistirà en la remodelació paisatgística d'una secció de St. James's Park per incorporar dues noves portes i dos nous jardins, connectats per un pont i un «camí unificador». En el seu centre, el pont translúcid comptarà amb una balustrada de vidre fos inspirada en la tiara de la difunta reina. Les estàtues del duc d'Edimburg i del príncep Felip estaran també representades als jardins al costat de l'estàtua de la reina, probablement a cavall, amb vistes al Palau de Buckingham.

Jardin des Arts 2026, 'una oda a l'alegria de crear'

L'1 de maig, la 24a edició de l'exposició va obrir les seves portes convidant a descobrir les obres monumentals de 5 nous artistes instal·lades al Parc Ar Milin i als espais de la vil·la de Châteaubourg (30 rue de Paris, 35220 Châteaubourg).

*Hi ha moments en què l'art no només embelleix el món: el transforma. Durant 24 anys, **Jardin des Arts** ha encarnat aquesta alquímia, convertint el Parc d'Ar Milin i els carrers de Châteaubourg en un parc infinit per a la creació, la meravella i les trobades.*

*Aquest any, volíem que l'exposició fos una oda a l'alegria de crear. Una invitació a sentir, a quedar meravellat, a deixar-se travessar per l'energia viva de les obres i dels artistes. **Marie Toulotte** recompon el paisatge a través del color, **Catherine Thiry** capta el poder del gest, **Guillaume Garrié** instal·la presències silencioses però habitades, **Sébastien Dufeu** transforma l'ordinari en poesia, i el col·lectiu **The Grouples** difumina maliciosament les fronteres entre natura i cultura.*

Marie Toulotte

Guillaume Garrié

Akiko Mimasu i el seu 'petit món'

El 2 de maig es va inaugurar l'exposició 'Un Món Petit' de l'escultora **Akiko Mimasu** al Cafe & Space Sorajikan (135-11 Moyoji, Noichi-cho) de Konan (prefectura de Kochi, Japó). L'exposició presenta petites talles de fusta amb branques de camforer i escultures de ceràmica del zodíac xinès.

*En les peces d'**Akiko Mimasu**, personatges eteris i delicats emergeixen d'un material contrastant: la fusta. Aquesta artista japonesa talla cares tranquil·les i endormiscades en llargs trossos de fusta, cadascun dels quals sembla estar embolicat de forma segura dins del tronc, com si es tractés d'un amagatall ajustat. Amb accessoris que semblen ser de vellut, aquestes figures adormides es veuen completament tranquil·les; és com si fessin una migdiada còmodament dins del bloc de fusta.*

Akiko Mimasu va néixer a Kochi però actualment viu a Hiroshima (Japó).

Ferran Capdevila Argemí

El 4 de maig es va inaugurar l'exposició "La Guerra", de **Ferran Capdevila i Argemí**, a l'Espai Sales d'El Mirador de Castellar del Vallès (Vallès Occidental), en el marc del programa del 81è aniversari de l'alliberament de Mauthausen. El 5 de maig de 1945 les tropes aliades van alliberar el camp de concentració i extermini de Mauthausen. Gran part dels republicans espanyols i catalans capturats pels nazis van ser internats en aquest camp i també en el subcamp de Gusen, i molts d'ells hi van perdre la vida en condicions extremadament dures, víctimes del feixisme i l'horror nazi. Cinc castellarencs van partir la deportació: Francesc Valls Llinares, Enric Comellas Tàpies, Josep Rovira Prat, Francesc Comellas Llinares i Ramon Puigdelloses Sastre, quatre dels quals van ser internats a Mauthausen.

Ferran Capdevila i Argemí (Bigues i Riells del Fai, 1943) és un escultor d'esperit inquiet i innovador que té diferents col·leccions exposades en galeries i escultures de gran format, repartides pel municipi de Bigues i Riells del Fai i arreu del territori.

Andreu Castells, desgranant la pedra

El 5 de maig es va inaugurar l'exposició de dibuixos i escultures d'Andreu Castells 'Desgranar la pedra' al Centre Cívic Santa Eugènia de Girona (carrer de Santa Eugènia, 146).

En aquesta exposició el públic podrà gaudir de dibuixos i també d'escultures fetes amb pedra que descriuen uns personatges una mica peculiars i curiosos, els quals se'ns presenten amb força i presència, després de ressorgir del seu llarg enclaustrament dins la roca.

Cada un ens parla d'una història única i al igual que nosaltres, ells també tenen la necessitat de volar i viure, per trobar el seu lloc en aquest món, a veure si els podem ajudar.

Pels volts de 2023, **Andreu Castells**, va participar en un curs una mica inusual, un taller de talla artística sobre pedra de la mà d'Enric Sala escultor. Des d'aleshores, s'ha dedicat a aprendre aquesta tècnica, investigant i treballant de manera autodidacta per crear obres d'art i avançar en aquest ofici.

Nova edició de 'Maldant la pedra'

La tècnica de la pedra seca ha estat declarada Patrimoni Cultural Immaterial per la UNESCO. És per això que l'Ajuntament de Maldà (Urgell), considerant el potencial turístic i cultural que té aquesta tradició tan nostrada, promou el festival Maldant la Pedra, com un homenatge al territori, reivindicant el seu valor des de la vessant artística.

Es tracta d'una iniciativa pionera on l'ajuntament de Maldà convida tot un seguit d'artistes amb renom internacional dins el camp de l'escultura feta amb pedra. Al llarg d'una setmana aquests artistes intervenen "in situ" treballant la pedra de Maldà que ells mateixos han escollit. Les seves creacions queden instal·lades al llarg del camí que puja fins l'ermita de Sant Joan, creant un autèntic museu d'escultura a l'aire lliure.

El 7 de maig es va iniciar el treball en directe dels escultors **Albert Gracia, Marta Fresneda, Juan Gutiérrez, Rita Pereira i Ruth Juan**, al lateral del Castell de Maldà (Urgell).

L'escultura (anònima) daurada de Donald Trump

El 7 de maig es va inaugurar una estàtua daurada de Trump, de 4,5 m d'altura, al seu club de golf de Florida. El megalòman president nord-americà apareix dret i amb el puny dret enlaire, semblant al posat que va adoptar després de l'intent d'assassinat en un acte de campanya el 2024 a Pennsilvània. El president segueix així amb les seves excentricitats, característiques del seu segon mandat, que es van iniciar amb el 'bateig' de l'aeroport de Palm Beach amb el seu nom. Segons diverses fonts periodístiques, la peça va ser finançada per un grup d'inversors en criptomonedes, que van pagar aproximadament 300.000 dòlars per la seva construcció, però no es menciona enlloc el nom de l'artista responsable de l'obra.

Mario Dilitz a la galeria Víctor Lope

El 7 de maig es va inaugurar l'exposició 'Recent Works' a la galeria Víctor Lope de Barcelona (Aribau, 75).

Mario Dilitz (Innsbruck, Àustria, 1973) és un escultor que aconsegueix donar lleugeresa i tranquil·litat al cos humà, malgrat els materials rígids i pesats que manipula. *Recent Works* és una mostra d'aquest característic treball, tant en fusta com en bronze. *Les figures de Mario Dilitz queden exposades davant l'espectador, generalment van nus o només lleugerament vestits. Juntament amb la veta natural de la fusta, els punts enganxats on es van muntar les taules per formar un bloc amb el qual les escultures han estat treballades amb habilitat reinterpreten les qualitats hàptiques de la pell i la fan semblar que està marcada per fines cicatrius.*

Lorenzo Quinn, nova escultura a Castelldefels

El 8 de maig es va inaugurar 'La Força de la Natura', la nova escultura de **Lorenzo Quinn** situada a la rotonda del passeig de la Marina de Castelldefels (Baix Llobregat). El dia abans, a la tarda, coincidint amb el 60è aniversari de l'escultor, es va inaugurar l'estrella de l'artista al Passeig de les Estrelles de Castelldefels.

L'escultura és una donació de Lorenzo Quinn a la ciutat de Castelldefels. *Dóna continuïtat al projecte iniciat el mes de març amb la instal·lació de l'escultura Give / Donar, la primera obra de Quinn a la ciutat dins el conveni mitjançant el qual l'artista cedeix temporalment i de forma gratuïta les seves obres a Castelldefels, amb l'objectiu de convertir la ciutat en un museu a l'aire lliure.*

Lidó Rico a la Sala Alcalá 31

El 8 de maig la sala Alcalá 31 de Madrid va inaugurar l'exposició 'L'anim non finita', una mostra que proposa un recorregut pels més de 40 anys de trajectòria de l'artista **Lidó Rico**.

La Sala Alcalá 31 és un centre d'exposicions dedicat a l'art contemporani, ubicat en un edifici històric del cèntric carrer d'Alcalá. Gestionada per la Comunitat de Madrid, aquesta sala ha esdevingut un aparador de les propostes artístiques més innovadores, tant d'artistes consolidats com emergents.

José Ramón Lidó Rico (Yecla, Múrcia, 1968) és un escultor que, des dels seus inicis professionals fins al moment actual, ha realitzat prop d'un centenar d'exposicions a tot el món, present a fires i biennals. La seva obra es troba a museus, institucions i col·leccions públiques i privades. *És creador d'un llenguatge plàstic propi que s'ha caracteritzat per la utilització del cos com a eina més de treball.*

Marraco, ceràmica i escultura

El 9 de maig es va inaugurar l'exposició *Marraco: Ceràmica i Escultura* a la Sala Capitular del Monestir de les Avellanes (carretera C-12, km 181, Os de Balaguer, la Noguera).

L'exposició, col·lectiva, es va formar amb obres procedents dels centres penitenciaris de Catalunya i Andorra, en el marc dels Premis «Marraco». *Aquesta col·laboració va permetre donar visibilitat al treball creatiu i transformador que es desenvolupa en aquests centres, en un entorn patrimonial excepcional.*

El 1988, els monitors del Centre penitenciari de Ponent, van animar els interns a presentar-se a un concurs convocat a Lleida, on van guanyar el primer premi, cosa que els va donar la idea de crear un premi basat en els tallers del Centre, i així va nàixer el Premi Marraco. Els concursos als centres penitenciaris, es van anar ampliant, i actualment hi participen tots els Centres de Catalunya i Andorra; El Marraco consta de diversos premis; un pel seu cartell, i tres mes de pintura, escultura i ceràmica dels tallers corresponents.

El retorn del *Oiseau lunaire* al museu Reina Sofia

El 12 de maig, l'emblemàtica escultura de **Joan Miró**, l'*Ocell (lunar)*, realitzada en bronze i de més de 2 m d'alçada, va retornar al *Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia* de Madrid (carrer de Santa Isabel, 52), en una nova ubicació, la terrassa de l'edifici Nouvel. Abans de retornar al museu madrileny, l'escultura havia estat temporalment a Mallorca. L'obra va viatjar a l'illa per formar part de la gran exposició antològica i col·lectiva "*Paysage Miró*". Aquesta mostra conjunta es va inaugurar l'estiu de 2025 per retre homenatge a l'artista a diferents espais culturals emblemàtics de Palma, com ara la Fundació Miró Mallorca, la Llotja o el Casal Sollerí.

A *Oiseau lunaire* (*Ocell lunar*), la primera versió del qual data del 1946-1949, s'aprecia l'herència de les formes orgàniques lligades a la naturalesa d'una part de l'escultura surrealista inicial, especialment a l'obra de Jean Arp, però amb una temàtica molt pròpia del pintor català, associada tant a la sèrie de *Constel·lacions* realitzada durant la Segona Guerra Mundial, com al món de les aus, que per a Miró revelava la connexió entre els mons terrestre i celeste.

Marc Petit: d'una riba a l'altra

Del 14 de maig al 20 de setembre de 2026, la ciutat de Cahors (Occitània, França) va presentar una gran exposició d'obres de l'escultor **Marc Petit**. Vint anys després de les exposicions al *Museu Henri-Martin de Cahors* i al *Museu Departamental Rignault de Saint-Cirq-Lapopie*, l'artista torna a la seva estimada ciutat.

D'una riba a l'altra del riu Lot, i en forma de passeig pel centre històric de la ciutat, l'exposició reuneix 80 escultures de gran format repartides en 17 ubicacions. Des del Quai Lagrive fins al Pont Valentré, passant per l'Ajuntament i el museu, el públic va poder descobrir les obres que han marcat la carrera de l'escultor durant els darrers 20 anys.

Marc Petit és un escultor i dibuixant francès (Saint-Céré, Lot, 1961). A Cahors, on va passar la seva infància, va crear les seves primeres escultures als 14 anys. Allà va conèixer dos escultors: René Fournier, que li va ensenyar els fonaments del modelatge, i Jean Serge Lorquin (1924-1999), guanyador del Gran Premi de Roma el 1949, que li va aportar la seva visió, els seus coneixements i també una reflexió genuïna sobre l'escultura.

Sausalito Center for the Arts

El Sausalito Center for the Arts (750 Bridgeway, Sausalito, Comtat de Marin, Califòrnia, Estats Units d'Amèrica), en col·laboració amb la National Sculpture Society (NSS), va presentar *The Art of the Form: Perspectives from The West*, una exposició amb jurat, que es va inaugurar el 22 de maig, amb 39 escultures de 24 escultors reconeguts de tot l'oest dels Estats Units.

L'exposició posava l'èmfasi en l'artesania tradicional i la inspiració natural, una característica dels 130 anys de missió de la NSS per promoure l'excel·lència en l'escultura.

El culte a la bellesa

Del 21 de maig al 8 de novembre de 2026 es va presentar l'exposició al CCCB - Centre de Cultura Contemporània de Barcelona- (carrer de Montalegre, 5, Barcelona).

L'exposició ofereix una mirada crítica sobre la construcció dels cànons de bellesa des de l'antiguitat fins als nostres dies i analitza quin paper hi han tingut l'art, la societat, la política, la religió o la medicina. També s'endinsa en la indústria de la cosmètica, en el disseny i en la comercialització de productes, i posa el focus en la pell, els cabells o la carn com a camps de batalla en la lluita pel control dels cossos.

«El culte a la bellesa» ens convida a qüestionar els cànons establerts i a ampliar i enriquir la nostra mirada, per tal de reivindicar cossos i bel·leses que han quedat exclosos de la norma.

Juny

Josep Maria Cadena, crític d'art i historiador

El 2 de juny va morir, a noranta anys, el periodista, crític d'art i historiador de la premsa **Josep Maria Cadena i Catalán**. Encara que se'l coneix molt més per la seva vessant de periodista i fundador, entre altres, del Diari Avui.

Paral·lelament a la tasca periodística, Cadena va desenvolupar una intensa activitat com a crític d'art i investigador. Especialista en la premsa satírica i il·lustrada, va dedicar bona part de la seva obra a recuperar figures sovint oblidades de la cultura catalana contemporània, des de dibuixants i caricaturistes fins a periodistes i artistes.

Des de les pàgines del Periódico de Catalunya va fer articles com a crític d'art fins al 2010. Més de tres mil artistes van passar sota el seu judici expert.

Núria Efe a Sant Antoni de Calonge

Del 5 al 17 de juny, la Galeria ARC Interiorisme de Sant Antoni de Calonge (avinguda de Catalunya, 108), al Baix Empordà, va presentar l'exposició 'Cactus marins' de l'escriptora **Núria Efe**.

Núria Efe (Barcelona, 1957) és una esculptora que treballa la terra cuita, la fusta, el ferro, el polièster, el vidre i molts altres materials. Des d'unes formes antropomorfes que cerquen noves línies d'expressió poètica, ha evolucionat cap a una escultura abstracta. Dons, si per mitjà de la pintura representava el seu món més íntim i personal, en l'actualitat, adopta la tridimensionalitat conceptual com a reflex més pur de la seva ànima.

Meer (2004)

Carel Visser, escultures als jardins del Rijksmuseum

Del 5 de juny al 25 d'octubre de 2026 es va presentar la primera edició d'*Escultures als jardins* al Rijksmuseum (Amsterdam, Països Baixos). El museu va voler transformar el paisatge cultural de la ciutat amb l'obertura d'un nou jardí d'escultures, d'accés gratuït, que aspira a convertir-se en un referent de l'escultura moderna a Europa. *Transforma els espais verds del museu amb obres que dialoguen amb la vegetació i les estacions. És una manera de treure l'art de les parets de les galeries i tornar-lo al món.*

Aquesta primera edició va ser dedicada a l'artista i esculptor neerlandès **Carel Visser** (1928-2015), considerat un representant important del constructivisme abstracte-minimalista neerlandès en l'escultura.

La seva obra es caracteritza per l'assemblatge de diversos materials, com pneumàtics, bidons d'oli, finestres de cotxe, cuir, pell d'ovella, ous, etc. Va establir connexions orgàniques, una mena d'assemblatges, amb aquests anomenats grans i de vegades petits 'objets trouvés'. Algunes de les seves obres s'han comparat amb una composició musical en què la repetició i la variació tenen un paper important.

Anna Irina Russell: Neix en l'aire la primera flor

El 6 de juny es va inaugurar l'exposició al Museu Can Mario, de la Fundació Vila Casas, a Palafrugell (Baix Empordà).

La pràctica d'Anna Irina Russell (Barcelona, 1993) s'orienta cap a l'escultura i la instal·lació com a lloc des d'on modelar altres formes del llenguatge, el cos i la vida. Amb gran respecte per la capacitat expressiva de la matèria, en els darrers anys ha enfocat la seva recerca en l'experimentació amb materials tous i inflables amb què posa el seu tacte al servei d'allò que no troba lloc en la paraula i ni tan sols en la imatge: el desbordament, el contagi, l'asfíxia; allò que existeix, però que tal vegada no és.

Impermanència, una exposició de Valja

El 9 de juny es va inaugurar l'exposició de l'escultora francesa **Valja** a la Galeria Esther Montoriol (carrer de la Diputació, 339, Barcelona). L'exposició va ser organitzada per la Galeria d'Art Mar, que actualment té el seu local en obres.

Valja (Lió, 1965). Després d'una carrera eclèctica, el 1995 va tornar al seu primer amor. Artista visual autodidacta, explora temes propers al seu cor i aprofundeix en tècniques a través de l'alquímia dels materials. Artista nòmada, treballa en qualsevol lloc disposat a acollir-la: un prat, un estudi, la casa d'un amic... S'aventura allà on la humanitat actua, pensa, estima i pateix.

A través de les seves corbes, la seva rugositat, els seus plecs, les seves contorsions, el cos revela una part de la seva intimitat. Una emoció intacta, capturada en el moment, secrets que ens parlen... Busca captar les manifestacions i vibracions de l'ànima. Intentar representar l'intangible... I deixa que les seves obres parlin per ella... [www.valja.fr]

Cycle II, Le miroir, Valja, 2022

Laure Prouvost al Grand Palais

A partir del dimecres 10 de juny, el **Grand Palais** de París (17 Avenue du Général Eisenhower) va organitzar una exposició de l'artista multidisciplinar **Laure Prouvost**, guanyadora del premi Turner el 2013, que explora a través del que és sensorial la física quàntica, la ciència que estudia el comportament de la matèria a escala microscòpica.

De l'exposició calia destacar l'obra central, 'The Beginning' (El principi), una escultura cinètica formada per teles blanques que es mouen com si fossin tentacles i que penja des dels 35 metres d'alçada de l'edifici envidriat fins a terra. A més, l'exposició reuneix escultures, vídeos i elements naturals, com ara vegetació o fruita.

L'artista francesa va reconèixer la dicotomia entre el ritme de vida accelerat de les societats occidentals, cada cop més polaritzades, i el seu art basat en la física quàntica, que no respon a les regles de la gravetat, la massa, l'energia o la força, sinó que es fonamenta en probabilitats i no en certeses, cosa que permet la possibilitat del dubte.

Escultura de Gaudí a Reus

El 10 de juny es va commemorar la mort d'Antoni Gaudí (1852-1926). Per aquest motiu, l'Associació d'Amics de Gaudí de Reus va encarregar una escultura a l'escultor **Joan Serramià**, representant l'arquitecte de cos sencer, a la seva adultesa, per ubicar-la als peus de la Prioral de Sant Pere.

La figura de bronze, d'1,90 metres d'alçada, descansa sobre un pedestal enorme de pedra –la mateixa pedra que s'està utilitzant per finalitzar la Sagrada Família– inspirat en els núvols amb què l'arquitecte va decorar la façana del Naixement. Aquest 'núvol de pedra', amb sanefes i esglaons, permet a la gent acostar-se i fotografiar-se. El mestre picapedrer Joan Mateu va ser l'encarregat de donar forma a la base. El bloc ha estat cedit per la Sagrada Família, un factor que dóna «força» al projecte.

Joan Serramià Llauredó va néixer el 1963 a Tarragona. Va estudiar joieria i escultura a l'Escola d'Art de la Diputació de Tarragona, de 1977 fins al 1982. Treballa en tallers de joieria i escultura. Al ser net de Carme Gaudí (1909-1999), filla d'un cosí de l'arquitecte, tota la vida ha tingut present la personalitat i l'exemple de Gaudí, declarant-se seguidor del seu art i les seves idees.

Domestic Scene, Notting Hill, 1963.

Mor l'artista David Hockney

L'11 de juny va morir, als 88 anys, el pintor, escenògraf i fotògraf anglès **David Hockney** (Bradford, 1937- Londres, 2026, Anglaterra). *Com a contribuent important al moviment d'art pop dels anys seixanta, és considerat un dels artistes britànics més influents dels segles XX i XXI.*

David Hockney va utilitzar la seva vida per crear un llenguatge visual que era inconfusiblement seu. Es va convertir en un dels artistes preferits de Gran Bretanya i va ajudar a impulsar el moviment de pop art dels anys 60 — utilitzant la Gran Bretanya en temps de guerra, l'estil de vida vibrant de Califòrnia i les pintures amb iPad per convertir-se en un mestre en diversos mitjans.

Ha estat celebrat com un “veritable tità de l'art britànic” per la secretària de Cultura Lisa Nandy, i lloat pel seu “treball viu i instantàniament reconeixible” pel primer ministre Keir Starmer. Des de Yorkshire fins a Europa i les Hollywood Hills, el viatge de Hockney per tot el món va fer que la seva obra arribés lluny i arreu.

“Vull que el meu art sigui alegre”, va dir Hockney en una entrevista l'any passat.

Art degenerat, permanent a Schönhofen

A partir del 12 de juny de 2026, una nova ampliació de l'exposició permanent mostrarà la història del Palau de Schönhofen (municipi del districte de Stendal, a Saxònia-Anhalt, Alemanya) durant l'era nazi.

Entre 1938 i 1940, al voltant de 3.750 obres d'art que, prèviament, havien estat confiscades de museus alemanys com a part de la campanya 'Art Degenerat' es van emmagatzemar al Palau de Schönhofen. A partir d'aquí, havien de ser 'utilitzades' – és a dir, venudes a l'estranger per moneda estrangera.

Des del principi del seu govern a Alemanya, els nacionalsocialistes van difamar l'art modern qualificant-lo d'“art degenerat” o “art en descomposició”. Al juliol de 1937, van fer portar a Munic nombroses obres d'art de museus alemanys per mostrar-les de manera burleta a l'exposició “Art degenerat”. Tot seguit, es van confiscar més de 20.000 obres d'art, d'un centenar de museus, i les van traslladar a Berlín en una altra operació. A partir de l'agost del 1938, una selecció d'unes 3.700 obres d'art va arribar al palau de Schönhofen.

Crucifixió, Emil Nolde, 1867-1956.

Emil Nolde va ser un dels pintors expressionistes alemanys més destacats. Va ser un declarat antisemita i va militar al Partit Nazi, encara que la seva obra va ser inclosa en l'exposició de l'art degenerat muntada pels nazis a Munic el 1937.

Antón Casamor al museu Lázaro Galdiano

El 12 de juny, el museu Lázaro Galdiano (Serrano, 122, Madrid) va inaugurar l'exposició d'**Antón Casamor**: *Llum i escultura*. Una proposta que va permetre descobrir l'obra d'un dels grans referents de l'escultura catalana del segle XX en un entorn poc habitual: els jardins històrics de Parque Florido.

La mostra, organitzada al costat de la Fundació Casamor, es va poder veure fins el 23 d'agost i va agrupar dotze escultures que *dialoguen amb la natura, l'arquitectura i la llum canviant de l'espai exterior*.

Antoni Casamor d'Espona (Barcelona, 1907- Cervià de Ter, 1979) és considerat una de les figures més representatives de l'escultura catalana del segle XX. La seva obra s'inscriu a la tradició noucentista mediterrània i es caracteritza per la recerca de l'harmonia, la proporció i l'equilibri formal.

Tot i que va desenvolupar també treballs en dibuix i pintura, la seva producció escultòrica ocupa un lloc central en la seva trajectòria artística. La representació idealitzada de la figura humana i la solidesa dels materials són alguns dels trets distintius del llenguatge creatiu.

Sine Die, de Luca Freschi

El 16 de juny es va inaugurar l'exposició de **Luca Freschi** al local del Consorci de Comerç, Artesania i Moda de Catalunya, al carrer dels Banys Nous, 11, de Barcelona.

En paraules d'Isaac Candelario, comissari de l'exposició, *Sine Die* presenta l'obra de Luca Freschi (Forlimpopoli, Itàlia, 1982) *com una exploració sobre el temps, la memòria i la persistència dels objectes... Treballant principalment amb terracota i ceràmica vidrada, Freschi construeix escultures, assemblatges i grans paviments que habiten un espai ambigu entre l'arqueologia, la ficció i el record.*

La seva obra parteix sovint d'elements recognoscibles —gerres, fragments anatòmics, fruites, eines o restes arquitectòniques— que l'artista reproduïx mitjançant motlles i reorganitza en composicions denses i simbòliques. Lluny de documentar el passat de manera fidel, Freschi el recrea, generant una mena d'arqueologia imaginada en què els objectes es converteixen en rastres de possibles experiències, cultures i memòries...

Entre referències a la tradició clàssica, la vanitas barroca i els llenguatges contemporanis, Freschi construeix un univers visual on passat i present conviuen constantment... I és que potser només a través d'aquests fragments és possible continuar imaginant una forma de permanència sine die.

Gregor Vargas

Ferro viu. L'art de transformar la matèria

El 17 de juny, el museu **Disseny Hub Barcelona** (plaça de les Glòries Catalanes, 37) va organitzar una visita guiada a l'exposició temporal *Tècniques del ferro. Del treball artesanal a la producció industrial*. L'activitat estava orientada a descobrir la riquesa tècnica i expressiva de la forja artística i apropar-se al ferro com a matèria viva, transformable i plena de possibilitats.

La sessió va començar amb la visita guiada a càrrec dels seus comissaris, Gemma Rovirosa i Rossend Casanova i, seguidament, Ruth García López, historiadora de l'art i membre de l'Associació de Forjadors de Besalú, i Pol Codina Font, forjador i escultor vinculat a Serralleria March i membre també de l'Associació de Forjadors de Besalú, van conduir una sessió centrada en la materialitat del ferro i en les tècniques artesanals de la forja artística.

A través d'una mostra d'eines, de peces de la Col·lecció del Museu del Disseny i de materials de la Biblioteca i Arxiu del Disseny, es van poder veure i comentar en directe alguns processos històrics vinculats al treball manual del ferro, molts dels quals continuen presents en la pràctica contemporània.

Ornament decoratiu en forma de màscara
Ferro soldat i repujat (c. 1940). Joan Balaciart.
Estudi Rafael Vargas

Joan Carles Parellada Fortuny

El 21 de juny es va inaugurar l'exposició i intervenció artística, *'Pell del silenci'*, de **Joan Carles Parellada**, organitzada per l'Ateneu de Granollers (amb la col·laboració de l'ajuntament de Granollers), a **la Porxada** de la capital del Vallès Oriental.

Hi ha escultures que neixen d'un esbós i n'hi ha d'altres que neixen d'una conversa lenta amb la matèria. Aquest 21 de juny no exposaré només peces. Portaré fragments d'un taller, de dubtes, d'errors, de pols i de temps. Una instal·lació construïda amb les meves escultures, però també amb el procés que les ha fet possibles, sense vitrines, sense distància, sota la porxada. Art al carrer.

Joan Carles Parellada Fortuny (àlies Parellada Art, Vic, 1966) és un artista multi-disciplinari. Fins als dinou anys es va dedicar a les arts visuals i la fotografia. Posteriorment va desenvolupar una llarga carrera en la música i la lutheria, amb més de trenta-cinc anys d'experiència en la construcció i reparació d'instruments de corda. El seu retorn a les arts visuals no és un començament sinó la continuïtat d'aquell primer impuls creatiu, ara transformat en una investigació sobre la memòria, la fractura i el pas del temps. Les seves obres combinen matèries primeres —guix, sorres, fusta, fibres naturals, pigments— amb un llenguatge visual directe i poètic.

Metamorfosi. Ovidi i les Arts

Del 23 de juny al 20 de setembre de 2026, *Metamorphosis* es va presentar a la Borghese Gallery (Piazzale Scipione Borghese 5, Roma, Itàlia). Ovidi i les arts, un gran projecte d'exposició nascut de la col·laboració amb el Rijksmuseum d'Amsterdam.

*Partint de les **Metamorfosis d'Ovidi** – un dels textos fundacionals i més duradors de la imaginació occidental – el projecte explora el tema de la metamorfosi com a principi universal i com a clau per interpretar el cosmos, la matèria i la condició humana. L'exposició retornarà una visió del món en què déus, homes i natura comparteixen un destí de transformació contínua.*

Des dels grans mestres del Renaixement i el Barroc fins a artistes d'èpoques més properes a nosaltres – incloent-hi Correggio, Miquel Àngel, Ticià, Rubens, Poussin, passant per Gerôme, Rodin i Brancusi – l'exposició destacarà el poder visual i conceptual de les històries d'Ovidi. Al voltant d'*Apol·lo*, *Dafne*, *Plutó* i *Proserpina*, de Gian Lorenzo Bernini, l'exposició reafirmarà la rellevància del mite i el seu paper central en la construcció de la imaginació europea.

Mitologies contemporànies

Del 26 de juny al 27 de setembre de 2026 es va presentar l'exposició d'escultures de **Christophe Charbonnel** a la vila d'Antibes (Alps marítims, Provence-Alpes-Côte d'Azur, França).

L'exposició es desplega al llarg de la costa, des de les rodalies de Port Vauban fins a les principals avingudes que voregen el mar: el Passeig Amiral de Grasse i el Boulevard du Général Leclerc. Dues escultures també esquitxen l'espai expositiu de les Arcades, creant una connexió natural entre l'espai urbà i el recinte de l'exposició. En aquest entorn on la ciutat s'obre al mar, les obres d'art interactuen amb la llum mediterrània i les línies defensives - muralles del s. XVI - heretades de la història d'Antibes.

Christophe Charbonnel (Nantes, 1967) va començar la seva carrera com a dibuixant i després com a modelista als estudis Walt Disney. Estudiant modelatge a l'École Duperré, 'tortura' els seus bronzes amb un classicisme poderós que s'ha reinventat durant els darrers vint anys. Estima la figura hieràtica i solemne que desenvolupa en els seus personatges de llargmetratge. Les seves cares i grups monumentals sempre estan impregnats d'una tensió dramàtica que els dona una bellesa innegable.

Apol·lo i Dafne (detall)
Gian Lorenzo Bernini, 1622-1625

Recordant...

Enric Morera

El primer Seminari a la Biblioteca Clarà de Barcelona

El 3 de desembre de 2015 l'ICRE va celebrar el seu primer Seminari a la biblioteca de Barcelona que duu el nom de l'escultor Josep Clarà i Ayats (Olot, 1878 - Barcelona, 1958), i que abans va ser el seu taller i domicili.

A la introducció del catàleg (el primer!) que es va fer per a l'ocasió, en Jorge Egea valorava: *“com n'és d'important per a l'Institut Català de Recerca en Escultura (ICRE) la nova designació de la Biblioteca Clarà com a centre d'especial interès per a l'escultura. Igualment, podem ponderar l'estima que suposa per als nostres socis i sòcies aquesta nova col·laboració...”*.

La directora de la Biblioteca, en aquell moment, era Mont Sureda Romero, que després va ser destinada a una altra biblioteca de Barcelona. Se l'hi ha d'agrair la sensibilitat que va demostrar envers el projecte de l'ICRE. Deia, també en el mateix catàleg: *“La biblioteca recupera, amb aquesta acció, el sentit original de l'edifici, que d'alguna manera és divulgar l'escultura i oferir-li un lloc per ser contemplada”*.

Aquella primera conferència la va impartir Antonio Salcedo Miliani, professor Titular del Departament d'Història i d'Història de l'Art de la Universitat Rovira i Virgili, i duia com a títol: *L'escultor Julio Antonio i el monument als Herois de Tarragona de 1811*. Des d'aleshores ençà, l'ICRE ha organitzat ja més de 40 Seminaris!, gairebé un al trimestre.

Com després va ser habitual (i d'aquí el nom de Seminari) la conferència es va acompanyar de l'exposició de set obres de set socis de l'ICRE, col·locades en uns pedestals que l'associació va deixar de forma permanent a la biblioteca. Els primers escultors a exposar varen ser: **Mer Jiménez** (ja jubilada), **Anna López Roger** (traspassada), **Ricard Mira**, **Eulàlia Monés**, **Xavier Moreras**, **Fili Plaza** i **Núria Torres** (ex sòcia).

Ricard Mira

Eulàlia Monés

Fili Plaza

Xavier Moreras

Els catàlegs de la Biblioteca Clarà es van editar durant quatre anys consecutius, del 2016 al 2019. Sortien impresos al llarg del mes de gener de l'any següent i recollien totes les conferències i exposicions que l'ICRE feia durant l'any a la Biblioteca Clarà.

Així, aquest primer catàleg, publicat al gener del 2017, comprenia, a més de la conferència sobre l'escultor Julio Antonio, els tres Seminaris realitzats durant 2016: *“Al taller de Josep Clarà. Els guixos d'un escultor irrepètible”* impartit, conjuntament, per les professores del Departament d'Història de l'Art de la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, Irene Gras Valero i Cristina Rodríguez Samaniego; *“Josep Duñach (1886-1957). Un escultor vinculat a París i al món cultural del noucentisme”* donat per Isabel Marín Silvestre, Doctora en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona, i *“Gustau Violet (1873-1952), un escultor rossellonès a Catalunya”* a càrrec d'Ester Barón Borràs, Doctora en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona.

EMB

Monument als herois de 1811, conegut popularment com Els Despullats, inaugurat definitivament a la Rambla de Tarragona el 24 de setembre de 1931.

Coberta del primer catàleg de les exposicions i seminaris a la Biblioteca Clarà.

Butlletí ICRE 7

Institut Català per a la Recerca en Escultura

Carrer de l'Om, 10, bx

08001 - Barcelona

www.icre.cat

info@icre.cat

Tel. 693 06 77 67

Primera edició: juliol de 2026

Dipòsit legal: B 15569-2026

Impressió: Rovira Digital, S.L.

Tiratge: 100 (exemplars no venals)

ISBN: 978-84-129864-4-0

© de la producció

Institut Català per a la Recerca en Escultura

Carrer de l'Om, 10 - 08001 Barcelona

Tel. 693 06 77 67

info@icre.cat

Compaginació

Enric Morera i Borrell

Les imatges indiquen el nom de l'autor, o bé que han estat cedides per les persones que hi apareixen.

Textos

Isaac Candelario

Jorge Egea

Julio Escolà

Matilde Grau

Eulàlia Monés

Enric Morera

Cristina Rodríguez

© de l'edició

Institut Català per a la Recerca en Escultura

Carrer de l'Om, 10 - 08001 Barcelona

Tel. 629 333 027

www.icre.cat

